

အမွေခံအရှုပ်အထွေး

နှင့်

ဖြစ်ရပ်မှန်မူခင်းဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC

ဘသက်ဆွေ
မျိုးမြင့် (အောင်လံ)
ကြည်တင့်နိုင်
မောင်မောင် (မြန်မာပြည်)
ဆွေမြင့်
ရဲဟိန်း
လူမင်းအောင်
အောင်လံလှဝင်း
ကျော်စွာသိုက်

ကလောင်စုံ

အမွေခံအရှင်အထွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်မူဝါဒစာတမ်းများ

ဓာမုဒ္ဓိပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၈၀၀၂၀၈

မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၂၇၀၆၀၈

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေစာပေတိုက်

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊

ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်

အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မာတိကာ

၁။ တက္ကသိုလ်ကြည်သင်း

၂။ အသက်ဆွေ

၃။ မျိုးပြင်း(အောင်လံ)

၄။ ကြည်တင်နိုင်

၅။ မောင်မောင်(မြန်မာပြည်)

၆။ သွေးပြင်း

၇။ ဖိုဟိန်း

၈။ လူပင်းအောင်

၉။ အောင်လံလှဝင်း

၁၀။ ကျော်စွာသိုက်(မြန်မာပြန်)

ကြေးမုံရေပေ သွေးရေပေ

ဗဲသုံးချပ်နဲ့ လူသတ်သူ

ပြေပင်းသမီး၏လျှို့ဝှက်ကလဲ့စား

အားပုလင်းထွန်းပွင့်နှင့်ရေကျော်ရာမပင်းသမီး

ဆင်ရိုင်းနှင့်ရွှေနဂါး

စိတ်စွမ်းအင်

စုံထောက်စိန်မေနှင့်ဝရမ်းပြေးဆင်တောင်ကျားကြီး

တာဝန်

မကြည်တမော့မော့

အမွေခံအရှင်အထွေး

Hostages of Fortune by Stella Benson

တက္ကသိုလ်ကြည်သင်း

ကြေးမရပေမဲ့ သွေးရမယ်

ကြေးမရပေမဲ့ သွေးရမယ်

ကျော်ညွန့်သည် လူမိုက်တစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ သို့သော် လူလိမ္မာလည်းမဟုတ်။ လိုအပ်လျှင် သတ်ရဲဖြတ်ရဲသည်။ သူ့တွင် အမြဲ ခမ်းကိုင်းဆောင်နေသော သေနတ်ရှိသည်။ လိုအပ်လျှင် ပြောင်ပြောင် ဆင်းတင်းကိုင်သည်။ ကုန်းကြီးရွာတွင် ဖမ်းမည့်ဆီးမည့်သူမရှိပေ။ လူ စောသေနတ်ကိုင်နေကြသည်။

ကျော်ညွန့်သည် အကြောင်းမဲ့ လူသတ်ချင်၍မဟုတ်။ သူ့ အကြောင်းနှင့် သူရှိသည်။ သူသည် သူသတ်ရမည့်သူကိုရှာနေသည်။ သို့သော် သူကပ် ကံဆိုးနေသလား အသတ်ခံရမည့်သူကပ် ကံကောင်း နေသလား မပြောတတ်။ သူရှာခဲ့သည်မှာ (၁)နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ။ သို့သော်လည်း သူသတ်ရမည့်သူကို ယနေ့တိုင်အောင် မတွေ့သေး။

သူသည် လျှောက်လာရင်း ရွာတောင်ဘက်က အဖောင်လာ အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဒီနေ့မှာ အဖောင်အရက်ဆိုင်မှ ထူးဆူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်။

ထူးခြားသည်ဆိုခြင်းမှာ ကာရာ ဒိုကေဆိုနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျော်ညွန့်သည် ဤရွာမှာမမွေးသော်လည်း ဤရွာနှင့်ဆက်စပ်မှုရှိသည်။ ကာရာအိုကေဆိုချင်သူများ မြို့ပေါ်သို့သွားဆိုရသည်။

“အား ... လာပါ ... လာပါဆရာကြီး”

အဖောင်ဆိုသော ဆိုင်ရှင်တရုတ်သည် ကျော်ညွန့်ကို ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမမေးခင်ကပင် အဖောင်က အားရဝမ်းသာပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ... ဝနော် ကာရာအိုကေစက်ဝယ်ထားတယ် ... ဆရာကြီးသီချင်းဆိုတတ်ရင်ဆိုပါလား ...”

“အေး ... ဆိုတာပေါ့အဖောင်ရယ် ... အခုတော့ ရမ်အသေးတစ်လုံးနဲ့ အခေါက်ကင်တစ်ပွဲပေးပါဦး ...”

အဖောင် အထဲတွင် သွားပြီးပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ကျော်ညွန့်သည် အဖောင်၏ကာရာအိုကေဆိုင်ကို သတိထားကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကအရက်ရောင်းသလို တခြားတစ်ဖက်က ကာရာအိုကေဆိုင်ဟူ၍ ခွဲခြားထားသည်။ ကာရာအိုကေဆိုင်ကို လူမမြင်ရပါဝါးကပ်များ ကာထားလိုက်သေးသည်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ကာရာအိုကေဆိုင်ဖွင့်ရန် စိတ်ကူးရှိသည့်အဖောင်ကို ချီးမွမ်းရမည်သာဖြစ်သည်။

ဆိုသူမည်သူမှန်းမသိသော်လည်း သီချင်းသံကိုတော့ ကြား

ရသည်။

“ရှေးက တေးသံ ... မင်္ဂလာရှိလို့နေပြန် ... ဗမာတွေမှာ လွတ်လပ်ရေးရပြန် ... ဆင်းရဲခြင်းကင်းအောင်လည်းကြံ ... မြူချိုသံသာ ဗိမာန် ဗိမာန် ဂီတသံ ...”

သည်သီချင်းသည် ကိုကျော်ညွန့်တို့လူမဖြစ်ခင်က သီချင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာ့အသံက လာတတ်သည်။ အဆိုတော် ကိုမြကြီး၏သီချင်းဖြစ်ကြောင်း ကျော်ညွန့် ကောင်းကောင်းသိသည်။ သီချင်းကို ကြိုက်ပါသည်။ သို့ထက် တေးသံရှင် ကိုမြကြီးကို ပို၍နှစ်သက်မိပါသည်။

ဒီသီချင်းမျိုးကို လာဆိုနေသူမှာ ဘယ်သူပါလဲဟု ကျော်ညွန့် မှန်းနေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မှာသောပစ္စည်းများနှင့် တရုတ်အဖောင်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့အဖောင် ... နေစမ်းပါဦး ... အခုဆိုနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဝလည်းမသိဘူးလေ ... ပိုက်ဆံပေးတယ်နော် လာဆိုကြတာ”

“ဒီလိုဆို ငါ သူနဲ့ခဏတွေ့ချင်တယ် ... မင်းညှိနိုင်မလား”

အဖောင်သည် သူနှစ်ဦးသုံးဦးသာရှိသော ဆံပင်အထက်မှ အောက်ကုတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ...

“အားရမယ်ဆရာကြီး ... ရမယ် ... ဆရာကြီးစောင့်သာနေပါ”

အဖောင်သည် ပြော၍ထွက်သွားလေသည်။ သီချင်းသံလည်း သွားသည်။ ကျော်ညွန့်သည် မှာထားသောအရက်နှင့် အခေါက်ကင်

များကို စားရင်းစောင့်နေသည်။

မကြာပါ လူငယ်တစ်ဦး စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။
ကျော်ညွန့်သည် သီချင်းဆိုသော လူငယ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးလိုက်သည်။ လူငယ်သည် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသဖြင့် ကျော်ညွန့်က ...

“ညီလေး ... လာလေကွာ ... မင်းစောစောကသီချင်းဆိုတဲ့လူမဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို ...”

“လာထိုင်ပါကွ ... မင်းဘာသောက်မလဲ မှာထား ...”

“ကျွန်တော် မသောက်တတ်ဘူး အစ်ကို ...”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း တစ်ခုခုမှာကွာ ... ဟေ့အဖောင် လိမ္မော်ရည်တစ်လုံးပေးပါဟေ့ ...”

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦးကွာ ... အစ်ကိုက ညီလေးဆိုတဲ့သီချင်းကို သဘောကျသလို မူလတေးသံရှင် ကိုမြကြီးကိုလည်း သဘောကျတယ်ကွာ ... ဒါကြောင့် ညီလေးနဲ့တွေ့ရအောင်မှာလိုက်တာပဲ”

ထိုသို့စကားပြောနေချိန်တွင် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းလာချပေးသည်။

“ကဲ ... သောက်လိုက်ပါဦးကွာ ... ညီလေးက ဒီကုန်းကြီးရွာကပဲလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို ... ညီလေးက ဒီရွာကပါ ... သီချင်းဆိုဝါသနာပါတယ်လေ ... ဒါကြောင့် လာပြီဆိုတာပါ ...”

“ညီလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ... အစ်ကိုကတော့ ...”

ကျော်ညွန့်လိုခေါ်တယ် ... နောက်မှတ်ထားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို ... ညီလေးနာမည်က မောင်ဩပါ”

“ညီလေးက ကျောင်းနေတာလား ...”

“ကျွန်တော် ကျောင်းမနေတော့ပါဘူးအစ်ကို ... ကျွန်တော် ခြောက်တန်းနဲ့ ကျောင်ကထွက်ပြီး မြို့မှာအလုပ်လုပ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် ဝပ်ရှေ့က ခဏနားလို့ ကျွန်တော်ရွာကိုပြန်လာတာပါ။ ရွာရောက်တော့ ဒီမှာ ကာရာအိုကေဂျိုတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လာဆိုတာပါ ...”

မောင်ဩသည် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို တစ်ကျိုက်မော့ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူငါးယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှစ်ယောက်က ကျော်ညွန့်တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသူ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ သူတို့က ကျော်ကြီးနဲ့ကျော်လေးတဲ့။ ကျန်လူသုံးယောက်ကတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော လူစိမ်းများဖြစ်သည်။

ကျော်ညွန့်သည် သူတို့ငါးယောက်ဖြတ်သွားသည်ကိုမြင်သော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင်နေလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆိုင်နေသော မောင်ဩမှာ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်ကို ကျော်ညွန့်မြင်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“အေး ... အေး ... ညီလေး ... နောက်တွေ့ရင်လည်းခေါ်နော်”

မောင်ဩကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပွက်သွားသည်ကို ကျော်ညွန့်သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ ... လာဦး”

သူတို့ထဲက ကျော်ကြီးဆိုသူက မောင်ဩအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မောင်ဩကို ငါ့ဟုခေါ်ခြင်းကို ကျော်ညွန့်ဘဝင်မကျပေ။ သို့သော် သူ့အထာနှင့်သူ ဂျိမ္မာပဲဟု အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်ငါ့ ... မင်း ဒီအထဲကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ဟိုအစ်ကိုတစ်ယောက်က တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီးခေါ်လို့ ကျွန်တော်လာတာပါ ...”

“ဟိုအစ်ကိုတစ်ယောက်ကပဲခေါ်ခေါ် ... မင်းမဝင်ရဘူးဆိုတာ သိရဲ့လား ... ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ... နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းမလွယ်ဘူးမှတ် ...”

ကျော်ကြီးဆိုသူက ဒေါနှင့်မောနှင့်ဟောက်နေသည်။ မောင်ဩခမျာ တော်တော်ပင်ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်။

“ငါ ခေါ်တာကွာ ... ဘာဖြစ်သလဲ ... အရက်သောက်ဖို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်ညွန့်သည် အေးဆေးစွာထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ကြီးနှင့်ကျော်လေးဆိုသူတို့ကလည်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။

“အစ်ကို ... ရန်မဖြစ်ပါနဲ့အစ်ကိုရယ် ... ညီလေးကိုသနားပါ ... ကိုကျော်ကြီးနဲ့ ကိုကျော်လေးတို့ဟာ ညီလေးရဲ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေပါ”

မောင်ဩစကားကြောင့် ကျော်ညွန့် မျက်နှာတင်းမာနေရာမှ အနည်းငယ်ပျော့ကျသွားသည်။ သို့သော် ကျော်ကြီးကိုတော့ စူးစူးစူးစူးကြည့်နေသည်။ ကျော်ကြီးကလည်း လေသံပြောင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်က ငါ့ကိုအရိုက်ခိုင်းမှာတွေ့လို့ ဒေါသနဲ့ပြောတာပါ ... ခင်ဗျားကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ ... လာပါ အစ်ကိုရယ် ... ညီလေးတောင်းပန်ပါတယ်နော် အစ်ကို ...”

မောင်ဩက ပြောနေပြန်သဖြင့် ကျော်ညွန့်သည် ကျသင့်သော ငွေများကိုလေးပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ ထိုအခါကျမှ မောင်ဩသက်ခြင်းချလိုက်နိုင်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ကျော်ကြီးသည် နေရာမှပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ကျော်လေးက အတားဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကျော်ညွန့်ဆိုတဲ့လူက တစ်မျိုးပဲနော် ...”

“သူ့နာမည်ကျော်ညွန့်တဲ့လား ... ဒီရွာကိုအရောက်အပေါက် ညည်းလို့လားတော့ မသိဘူး ... သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ...”

ကျော်လေးဘေးမှလူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ နောက်လူတစ်ယောက်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကိုကျော်ကြီးလျှော့ပေးလိုက်တာမှားတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဆိုက ငါးယောက်တောင်ပဲဟာ ... သူက တစ်ယောက်တည်းရယ်”

“မင်းမသိပါဘူး ... သူ့မှာ အမြဲတမ်းသေနတ်ပါတယ် ...”

“သေနတ်ပါတယ် ... ဒါဖြင့် သူက ...”

“သူက သူပုန်လည်းမဟုတ်ဘူး ... ဓားပြလည်း မဟုတ်ဘူး ... တစ်ယောက်ကို ရှာနေပုံရတယ်”

သုံးယောက်ထဲက နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ဘာမှမပြော

ပေ။ သူတို့ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည်။ သူစိတ်သည် ပြင်ပတွင် အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသော်လည်း အတွင်းစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို မည်သူမျှမသိပေ။

“ဟေ့ကောင် မြင့်လွင် ... စကားလေးဘာလေးပြောဦးလေ”
ကျော်လေးက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ မြင့်လွင်ဆိုသူမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဘာပြောရမှာလဲ ...”

“ပြောလေကွာ ... မင်းမိုက်ခဲ့ဆိုးခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ကိုကျော်ကြီးနဲ့ကိုကျော်လေးတို့ရာ ... ဟိုတုန်းက မိုက်ခဲ့တာမှန်ပါတယ် ... အခု အဲဒီမိုက်ပြစ်တွေအတွက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကလေးစားချေမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာထင်နေတယ်။ ညဉာဏ်ဆိုရင် အိပ်လို့တောင်မပျော်တော့ဘူး ...”

“ဟား ... ဟား ... အိပ်မပျော်သောညတစ်ညသံသရာဝယ်ပေါ့လေ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သူတို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါးသောက်စားကြပြီး ကျသင့်ငွေများကိုရှင်းကာ ထွက်သွားသည်။ ထွက်ခါနီးတွင် ကျော်ကြီးက ...

“ဟေ့ကောင်မြင့်လွင် ... အိပ်ပျော်အောင်အိပ်နော် ဟဲ ဟဲ”

ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်၊ အင်္ကျီအဖြူ၊ ဦးထုပ်အနက်နှင့် လူတစ်ယောက် လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာသည်။ အရပ်က ငါးပေခြောက်ပေခန့်လောက်ရှိမည်ထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ရေးတေးတေးပေ။

သူသည် ရွာအပြင်လမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ရင်း ထွက်သွားသည်။ (၈:၃၀)ခန့်ရှိနေပြီ။ သူသည် လမ်းအတိုင်းမလျှောက်တော့ဘဲ တောင်ဘက်မှပတ်ခါ အများသုံးရေတွင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ သူသည် သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်းနေသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့သို့ ထွက်သွားဘဲ အနီးရှိ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးသည် လုံချည်ရင်လျားနှင့် ခေါင်းပေါ်တွင် ရေခဲခွက်

ရွက်ထားသည်။ အမျိုးသားက သူမြင်ဖူးသလိုရှိသော်လည်း မည်သည့် နေရာတွင် မြင်ဖူးကြောင်း မမှတ်မိပေ။

“ရှင် ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကိုဖယ်ပါ ...”

အမျိုးသမီးသည် လက်တစ်ဖက်က ရေအိုးကိုကိုင်ကာ လက် တစ်ဖက်ကခါးထောက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

“ဒီမှာမေနှင်းရယ် ... အခု ဘယ်သူမှလည်းမရှိဘူး ... နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါလားဟယ် ...”

“အို ... ရှင်ကိုမှမချစ်တာ ... ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာ လဲ ...”

“မေနှင်း ... စဉ်းစားပါဦးဟယ် ... ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာ ပါဟယ် ... နင်မယုံရင် ငါ ကျိန်ပြဆိုကျိန်ပြပါမယ် ...”

အမျိုးသားသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်း တိုးလာ သည်။ မေနှင်းဆိုသော အမျိုးသမီးကလည်း မသိမသာနောက်သို့ဆုတ် သွားသည်။

“မေနှင်း ... နင် ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော် ... ငါ ယဉ်ယဉ် ကျွေးကျေးပြောနေတာ ... ငါ့ဘဝမှာမိရည်းဆိုတာမရှိဘူး ... ဒါကို နင်သိတယ် ...”

“သိတယ် ... သိတယ် ... ရှင် မယားတွေအများကြီးယူတယ် ဆိုတာသိတယ် ... အဲဒီအထဲမှာ မေနှင်းမပါဘူးလို့ မှတ်လိုက် ...”

“ဪ ... နင်က ဒီလိုလား ... ဒါဆိုရင်လည်း ... ကဲကွာ ... ကဲကွာ ...”

ဘုတ် ... ဂွမ်းဟူသောအိုးကျသံများ၊ အိုးကွဲသံများကိုကြားရပြီး

မြင့်လွင်သည် မေနှင်းခါးကိုဖက်ကာ မေနှင်းကိုလှဲချလိုက်သည်။ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင်ရပ်နေသော ကျော်ညွန့်မှာ မနေသာတော့ ဘဲ သစ်ပင်ကွယ်မှထွက်ကာ အသံပြုလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... မင်း မတရား မလုပ်နဲ့ ...”

မြင့်လွင်ဆိုသူမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး မေနှင်းကို လက်မှလွှတ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ ထရပ်ကာပြောလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ ... တို့ဟာတို့ရှင်းနေတာကို မင်းဝင်မရှုမပါနဲ့”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုရယ် ... သူ ကျွန်မကို သက်သက် ခော်ကားတာပါ ...”

“ငါ့နာမည်ကျော်ညွန့် ... မင်း မတရားမလုပ်နဲ့ ... ကောင်မ လေးကို လွှတ်လိုက် ...”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် မြင့်လွင်သည် ကျော်ညွန့်ကို အတင်း ခင်ခြံလုံးလေသည်။ ကျော်ညွန့်သည် မြင့်လွင်ဝင်လာသည်နှင့် ခြေဖျား ခြုံကာနုလိုက်သည်။ မြင့်လွင်နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ဖြစ်သွားသည်။

မြင့်လွင်သည် အတင်းဝင်၍ပူးပြန်သည်။ ကျော်ညွန့်နှင့်မြင့်လွင် နှစ်ယောက်လုံးသတ်ပုတ်နေစဉ်မှာပင် မောင်ဩရောက်လာသည်။ မောင် ဩသည် ဘုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ တအားလွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ထို နံရံတွင် မြင့်လွင်အောက်ရောက်နေရာက ကျော်ညွန့်အပေါ်သို့ ဆုတ်သွားသည့်အချိန်နှင့်ကြိုသဖြင့် ကျော်ညွန့်ခေါင်းကို ပွတ်ကာ တာရိုက်မိသွားသည်။

ကျော်ညွန့်သည် ခေါင်းထိထားသည်ကိုအမှတ်မထားဘဲ မြင့် လွင်ထံသို့ သဲကြီးမဲကြီးထိုးကြိတ်နေသည်။ နှစ်ဦးသားထရပ်လိုက်ကြ သောအခိုက်တွင် မြင့်လွင်ရှောင်လိုက်သော်လည်း မြင့်

လွင်ခါးတစ်ချက်ထိသွားသည်။

ကျော်ညွန့်သည် မြင့်လွင်ကို ဖိတိုက်မည်ပြုစဉ် မောင်ဩကလေး
၍ တားလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... မလုပ်ပါနဲ့တော့အစ်ကိုရယ်”

မောင်ဩတားလိုက်စဉ်မှာပင် မြင့်လွင်သည် ကျော်ညွန့်ကို
ကြိမ်းလိုက်သည်။

“အေး ... ကျော်ညွန့်ဆိုတဲ့ကောင် ... မင်းနေဦးပေါ့ကွာ ...
မကြာခင် မြင့်လွင် ဘယ်လိုကောင်လဲဆိုတာ မင်းသိရစေမယ်ဟေ့
မြင့်လွင်သည် ပြော၍ထွက်သွားသည်။ ကျော်ညွန့်က ရပ်နေ
မှာပင် မေနှင်းနှင့် မောင်ဩတို့ရောက်လာကြသည်။

“အားနာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ... ဘယ်ထိသွားသေးသလဲ
ဟင်”

မေနှင်းသည် ကျော်ညွန့်လက်ကိုတွဲ၍ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ
ကြည့်နေသည်။ မောင်ဩက ကျော်ညွန့်လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ

“လာသွားကြမယ်အစ်ကို ... ဟိုကျမှ အေးအေးဆေးဆေး
ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ...”

ကျော်ညွန့်ကို မေနှင်းက လက်တစ်ဖက်၊ မောင်ဩက လက်
တစ်ဖက်ဆွဲကာ နေရာမှထွက်သွားကြသည်။

တံအိမ်ကလေးဖြစ်သော်လည်း တံခါးပေါက်များ စနစ်တကျ
ဖောက်ထားသည်။ အခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းပါ သပ်ရပ်စွာဆောက်
လုပ်ထားသည်။

“ဒီလိုဖြစ်တာတော့ တစ်ခုကောင်းတယ်အစ်ကို ... ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ အစ်ကို ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်ဖူးသွားတာပေါ့ ... ဟုတ်ဖူး
သား ...”

“နင်ကလည်း သူ့မျှာ ဘယ်ကနာသလဲလို့မမေးဘဲနဲ့”
မောင်ဩနှင့်မေနှင်းတို့ပြောနေစဉ်မှာပင် သူတို့အမေ ဒေါ်လှလှ
ရောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာများကို ရေးနှေးပူးဖြင့်ကပ်နေသည်။

“တော်ပါပြီဒေါ် ... ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”
ကျော်ညွန့်ကပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါ်လှလှသည် ရေးနှေးအိတ်ကို
ဘေးချထားလိုက်သည်။

“မင်း ... မြင့်လွင်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိသလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော်သိတာက မေနှင်းကို ပလက်ကာယလုပ်တာကိုပဲ ကျွန်တော်သိတယ်”

“အေး ... မသိသေးရင် ငါပြောပြမယ် ... တကယ်တော့ မြင့်လွင်ဟာ လူသတ်ဖူးတယ် ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင် ... မြင့်လွင်ဟာ လူသတ်ဖူးတယ်ဟုတ်လား”

မောင်ဩနှင့် မေနှင်းတို့ တအံ့တဩရှိနေကြသည်။ မြင့်လွင် လူသတ်ဖူးသည်ကို သူတို့ အခုမှကြားဖူးသည်။ ကျော်ညွန့်ကတော့ ဘာမှမမေး အလိုက်သင့်နားထောင်နေသည်။

“ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်လောက်ကပေါ့ ... ဒီရွာမှာ အတော် အတန် ချမ်းသာတဲ့ ဦးတင်မြနဲ့ဒေါ်ရိုးဆိုတာရှိတယ် ... သူ့မှာ သား လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့တော့ ကြားတယ် ... ဒါပေမဲ့ မမြင်ဖူးဘူးလေ ... အဲဒီ ဦးတင်မြနဲ့ဒေါ်ရိုးတို့အိမ်ကိုဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်ကြတယ် ခုခံလိုဆိုပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်လိုက်ကြတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူတို့ သားကလေးတော့ မပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့သားက မြို့မှာကျောင်းတက်နေတာကိုး ...”

“ဒါနဲ့ မြင့်လွင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲဟင် ...”

ကျော်ညွန့်ကမေးမည်လုပ်တုန်းမောင်ဩကဝင်၍မေးလိုက်၏

“မေးပြအဖွဲ့က သုံးယောက်တဲ့ ... အဲဒီအထဲမှာ မြင့်လွင်ပါတယ် ဆိုပဲ ...”

ဒေါ်လှလှပြောနေစဉ်မှာပင် ကျော်ညွန့်သွားများကျွတ်ထွက် တတ် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ သူအနှစ်နှစ် အလလကရှာနေသော တရားခံမှာ အမှတ်မထင် ယခုလာတွေ့နေပြီ။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲမြင့်လွင်ရယ် ... ကြေးမရပေမဲ့ သွေးရမယ် သာ ... သွေးရမယ်ကွ ...”

ကျော်ညွန့် ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ တော်ကြီးနှင့်ကျော်လေးတို့ ညီအစ်ကိုရောက်လာသည်။

“အဒေါ် ... အဒေါ် ... မေနှင်းနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး ... ဒါပဲ မြင့်လွင်နဲ့ သူ့လူတွေ ရွာကိုလာဝိုင်းကြလိမ့်မယ်”

ကျော်ကြီးက အလောတကြီးပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သော အခါ အိမ်ထဲတွင် ကျော်ညွန့်တိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ ... မင်းက မြင့်လွင်ကို ဆုံးမလိုက်တဲ့ကောင်မဟုတ် သေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

“ကျွန်တော် ကျော်ညွန့်ပါ ... မေနှင်းကို မတရားလုပ်လို့ ကူညီ ဘာပါ ... အခုတော့ ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်အလလက ရှာနေတဲ့ တရား ခံပြီလေ ... တရားခံဟာ မြင့်လွင်ပေါ့ ... ကျွန်တော့်အဖေနဲ့အမေ ကို သတ်တဲ့တရားခံဟာမြင့်လွင် ...”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ ... အခု တို့ ဒီအကြောင်းတွေပြောနေတာ”

“ကျွန်တော် မြင့်လွင်ကိုချော့ပြီးပေါင်းနေတာ ... အခုမှ လုံးလုံး သိတော့တယ် ... ဒီကောင်တွေ ဒီည ရွာကိုလာမယ်လို့ကြားတယ်။ ဒါ့ကြိုက်ကျော်ညွန့် ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘာပြဿနာမှမရှိဘူးမဟုတ်

၂၂

အမွေအနှစ်အမွေနှင့် ဖြစ်ရပ်ပန်းပွားဝတ္ထုများ

လား ...

ကျော်လေးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုကျော်ညွန့်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုကျော်ညွန့်ကလည်း ကျော်လေးရော၊ ကျော်ကြီးပါ အားရဝမ်းသာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ မေနှင်းနှင့် မောင်ဩတို့က ပြီးလို့ ဒေါ်လှလှတစ်ယော ခံသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဟဲ့ ... သူတို့လာမယ်ဆိုတာ အကောင်းမဟုတ်ဘူး ... မောင်ကျော်ညွန့်နဲ့ မေနှင်းကိုဖမ်းရအောင်လာမှာ ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဒေါ်ဒေါ် ... မေနှင်းကိုသာလွှတ်အောင်ရှောင်နိုင်ပါ ...”

“အို ... မေနှင်းအတွက်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲတာ ... မေနှင်းရှောင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... မေနှင်းရင်ဆိုင်မယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲသမီးရယ် ... မိန်းကလေးပဲဟာ”
ကျော်ညွန့်၊ ကျော်ကြီးနှင့်ကျော်လေးတို့မှာ မေနှင်းတို့သားအမိပြောနေကြသည်ကို ပြီးပြီးကြည့်နေကြသည်။

“ကြေးမရပေမဲ့ သွေးရမယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားစကားကိုကြိုက်သွားပြီ ... ကဲ ... ကျုပ်တို့ စီစဉ်မယ် ... ကဲ ကျော်လေးသွားကြမယ်”

ကျော်ကြီးနှင့်ကျော်လေးတို့ ထွက်သွားကြသည်။ မောင်ဩနှင့် ဒေါ်လှလှတို့မှာလည်း အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မေနှင်းနှင့်ကျော်ညွန့်နှစ်ယောက်ထဲသာ ...

“မေနှင်း”

“ရှင် အစ်ကို ...”

ကျော်ညွန့်သည် မေနှင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ မေနှင်းသည် တက်ထရွန်အဖြူအနီ၊ လုံချည်ပန်းရောင် မျက်နှာတွင်ပါးကွက်ကို ခပ်ဝဲပါးလေးလိမ်းထားသည်။ ပြီး သူ့ကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မေနှင်း”

“ရှင်အစ်ကို ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကိုယ် ... ရင်ထဲကတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်နားကလဲအစ်ကို ...”

မေနှင်းသည် လက်တစ်ဖက်ကို ကျောကသိုင်းပြီး လက်တစ်ဖက်က ကျော်ညွန့်၏ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ထားသည်။ ကျော်ညွန့်သည် မေနှင်းဖိထားသောလက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ထပ်၍ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီး မေနှင်းမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။ မေနှင်းကလည်း အချစ်ငွေ့ထနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ကျော်ညွန့်သည် မေနှင်းလက်ကလေးကိုယူ၍ မွေးမွေးပေးလိုက်သည်။ မေနှင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော၊ ကျောသိုင်းထားသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျော်ညွန့်ကိုဖက်ထားလိုက်သည်။

“မေနှင်း”

“ကိုကျော် ...”

သူတို့နှစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့နေစဉ် ခြေသံကိုကြားရသဖြင့် လှစဉ်ကာ မေနှင်းခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်လှလှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် မောင်ဩတို့ အနီးရောက်လာကြသည်။

“ကဲ ... ပြင်ဆင်ကြဖို့ကောင်းပြီ ... ဟိုကလာမယ်ဆိုရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ် ...”
ဒေါ်လှလှကပြောသည်။ မောင်ဩက သူ့စိတ်ကူးကိုဝင်၍ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုပုဂံရောင်ဖျောက်နေကြမယ် ... လာအစ်ကို ... ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ ... အမေနဲ့အစ်မက ကျွန်တော် ပြောတဲ့နေရာမှာနေ ဟုတ်ပြီလား ...”

မေနှင်းသည် ကျော်ညွန့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျော်ညွန့်နှင့်မောင်ဩတို့ကလည်း ထွက်သွားကြသည်။

ညသည် အတန်ငယ်မောင်လာသည်။ ကျော်ညွန့်နှင့်မောင်ဩတို့သည် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် မြင့်လွင်တို့အလာကို စောင့်နေကြသည်။ ကျော်ညွန့်လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ထားသလို မောင်ဩလက်ထဲတွင် ငှက်ကျီးတောင်စားကို ကိုင်ထားသည်။

ကျော်ညွန့်သည် သူ့လက်တွင်ပတ်ထားသောနာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ည(၈)နာရီတောင် ထိုးနေပါပေကောလား။

မည်သူမျှ ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်ပြီး သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်နေသော နေရာ မောင်ဩက စနစ်တကျလုပ်ထားသော အကာအကွယ်နောက်တွင် ကျော်ညွန့်နှင့် မောင်ဩတို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မကြာပါ သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ မောင်ဩသည် သူ့ငှက်ကျီးတောင်စားကို နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ကျော်ညွန့်မှာ သေနတ်ဆီသို့ လက်ရောက်သွားသည်။

“ဒိုင် ... ဒိုင်...”
သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြားရပြီး အတန်ငယ်ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ လူသုံးယောက်ခန့် အိမ်ဆီသို့ပြေးသွားနေသောအသံကို ကြားရသည်။

“ဟေ့ကောင်ကျော်ညွန့် ... ငါလာပြီလေကွာ ... မြင့်လွင်လာပြီလေ ... မင်း ပုန်းနေလို့လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ...”
မြင့်လွင်အသံဖြစ်သည်ကို ကျော်ညွန့်ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။

“ရှာကြကွာ ... တစ်အိမ်လုံးရှာ”
မြင့်လွင်အသံကို ထပ်ကြားနေရသည်။ တစ်အိမ်လုံး ပုန်းဒိုင်ကြကာ ရှာနေသောအသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ကျော်ညွန့်သည် မြင့်လွင်မည်ဖြစ်၍ မောင်ဩက ဆွဲထားသည်။ ဒီမှာပဲ လက်ဟန် ခြဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

“မတွေ့ဘူးဆရာ ... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”
“ဘာလုပ်ရမလဲ ... တွေ့အောင်မြေလှန်ရှာရမှာပေါ့ ... ငါ့ဆီမှာ သေနတ်ပါတယ် ... မင်းတို့ဆီမှာ ဓားပါတယ် ... ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမလဲ ... မဲမမြင်တာနဲ့ အကုန်သာခတ်ပေတော့ ...”

သေချာသွားသည်။ လာတာသုံးယောက်ဖြစ်သော်လည်း သေနတ်ကတစ်လက်တည်း အဲဒါ မြင့်လွင်ကိုင်ထားသည်။ ကျန်လူနှစ်ယောက်က ဓားကိုကိုင်ထားရာမှ အသာလေးမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်...”
မြင့်လွင်ကလည်း မျက်စိလျှင်ပါပေ မောင်ဩရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ထပ်သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်သည် မောင်ဩခေါင်းဆီမှ ကျော်သွားသည်။ မြင့်လွင်က နောက်တစ်ချက်ထပ်၍ ပစ်လိုက်သည်။

“ကျောက်”
“ဟာ ... ဒါ ... ဒါ ...” ဟို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လက်ချက်ပုံကိုရမယ် ...

“ဘယ်ညီအစ်ကိုလဲ ဆရာ ...”

“ကျော်ကြီးနဲ့ကျော်လေးလေကွာ ... သူတို့ကို ငါသေနှုတ်အပ်
ထားတာ ... သူတို့ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ညီအစ်ကို
အေး တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ ...”

“ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘေးကိုပတ်ရှာဦးမယ်”

“အေး ... ရှာကြ ... သတိလည်းထားဦးနော် ... ကျော်ညွန့်
ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့နေမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ် ...”

ကျော်ညွန့်နှင့်မောင်ဩတို့သည် အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်
ယူရင်း ခြေသံကို လုံ့လသမ္မုလုံ့လအောင်ထွက်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်
မူ မြင့်လွင်တစ်ယောက် ကားကားကြီးရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မြင့်လွင်သည် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့လူနစ်ယောက်ထွက်
သွားသည်ကိုသာ ဂရုစိုက်နေဟန်ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် လက်မြှောက်လိုက်”

မြင့်လွင်သည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်ညွန့်ကို
မြင်သောအခါ မျက်နှာဖျက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် မှောင်
ထဲတွင် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပေ။ မြင့်လွင်သည် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထား
သော သေနတ်ဖြင့်ပြန်ချိန်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းသေနတ်က အစုတ်အပြတ်
ကြီးပဲကွာ ... သေနတ်ဆိုတာ ဒီမှာကွာ ...”

ကျော်ညွန့်သည် သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အနီးရှိ
မောင်ဩက ဆတ်ခနဲ မြင့်လွင်သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါမေးမယ် ... ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)နှစ်လောက်ထဲ
ဦးတင်မြနဲ့ ဒေါ်ရိုးကိုသတ်တာ ဘယ်သူလဲ ... ဒါပဲ ငါသိချင်တယ်”

မြင့်လွင်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ လှည့်နေသည်။ ပြီး
လှည့်ဖူးပြောမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကြံလိုက်သည်။

“မင်းမဟုတ်တာလွဲပြောမယ်လို့ စိတ်မကူးနဲ့ ... ဒီရွာကဒေါ်လှ
လှက ငါ့ကိုအကုန်ပြောပြီးပြီ ...”

“ခင်ဗျား သူများပြောတာကိုယုံသလား ...”

“အေး ... ယုံသင့်ရင်ယုံရမှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ မင်းပါးစပ်ကပြော
တာကို ငါကြားချင်တယ် ...”

“ဒီလိုဆိုရင်ပြောမယ် ... ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် ဦးတင်မြနဲ့
ဒေါ်ရိုးတို့ကို သတ်လိုက်တာ ကျုပ်ပဲ ... သူတို့က ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံ
ချေးလို့ သတ်လိုက်တာပဲ ...”

“ဦးတင်မြနဲ့ဒေါ်ရိုးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း
ကြားဖူးဘူးလား ...”

“သိတယ် ... အဲဒီသားဟာ သေသွားပြီပဲဟာ ...”

“မင်း ... အဲဒီကရတဲ့ငွေတွေနဲ့ ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... ကျုပ်တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲနေတဲ့ဘဝက
ထွက်သွားတာပေါ့ ... ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လိုရရင် ကျုပ်လိုဖြစ်မှာပဲ
တယ် ...”

ထိုအခိုက်တွင် ကျော်ညွန့် သတိအနည်းငယ်လွတ်သွားသည်
နှင့် မြင့်လွင်သည် ကျော်ညွန့်ကို အတင်းဝင်လုံးတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်ဩသည် ဓားဖြင့် ခြေထောက်အောက်
ခိုင်းကိုဝင်၍ အတင်းခုတ်လိုက်သည်။

“အမလေး ...”

မြင့်လွင်သည် ခြေထောက်ကို ဓားခုတ်ခံရသဖြင့် ခွေလဲကျ
သွားသည်။ ကျော်ကြီးနှင့်ကျော်လေးတို့လူစုလည်း ရောက်လာသည်။
သူတို့နှင့်အတူ ဖမ်းထားသော မြင့်လွင်လူနစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့
ရသည်။ နောက်တွင် မေနှင်းနှင့် သူ့အမေဒေါ်လှလှတို့ပါ နောက်မှ
ဆိုက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော် မြင့်လွင်ကို ဒီအတိုင်းမလွှတ်ချင်ဘူး ... သူ့ကို ပညာတစ်ခုခုပေးပြီးမှ လွှတ်ချင်တယ် ...”

“မလုပ်ပါနဲ့သားရယ် ... သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကိုယ်ပါစေတော့ ... မင်းလည်း ထပ်ပြီးအကုသိုလ်အတက်မခံပါနဲ့ ...”

ဒေါ်လှလှက ဝင့်၍ပြောလိုက်သည်။ မေနှင်းက သနားစဖွယ် ငို၍တောင်းပန်သည်။

“အစ်ကို ... မလုပ်ပါနဲ့တော့အစ်ကိုရယ် ... သတ်တဲ့တရားခံကို မိပြီပဲဟာ ... နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းမဆက်ပါနဲ့တော့ ... သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကိုယ်ခံရမှာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါနော် အစ်ကို”

ကျော်ညွန့်သည် မေနှင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ သူတို့ပြောတာ မှန်နေသောကြောင့်လည်း မိတ်လျှော့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဒီတရားခံတွေကို မြို့က ရဲစခန်းကိုပို့ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပဲ လိုက်ပို့လိုက်တော့မယ် ... ကိုကျော်ညွန့်တို့နားကြပါတော့”

မြင့်လွင်ကိုပါ ကြီးဖြင့်ကုတ်ကာ ခေါ်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးလည်း နောက်မှလိုက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဩ ... မင်းလည်းလိုက်ခဲ့လေ”

ကျော်ကြီးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မောင်ဩသည် သွက်လက်စွာဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ကျန်ခဲ့သူများမှာ ကျော်ညွန့်၊ မေနှင်းနှင့် ဒေါ်လှလှတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်ညွန့်သည် လက်မှနှာရိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ည(၂)နာရီပင် ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

“လာမြန်မြန်လျှောက်ကြ”

ဒေါ်လှလှက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခပ်သွက်သွက်ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ကျော်ညွန့်နှင့် မေနှင်းတို့က တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲကာ ပြီးလိုက်ကြသည်။

“မေနှင်း ...”

“ကိုကျော် ...”

“ကြေးမရပေမဲ့ သွေးရတယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ်နော်”

“သိဘူးလေ ...”

“အခုတော့မဟုတ်တော့ဘူး မေနှင်း ...”

“ဘယ်လိုလဲ ...”

“ကြေးမရပေမဲ့ အချစ်ရတယ်သိလား”

ဒေါ်လှလှသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ ကိုကျော်ညွန့်သည် မေနှင်း၏ခါးကလေးကို သိမ်းမက်လိုက်လေသည်။

“မေနှင်း ...”

“အင်း ...”

“ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“အင်း ...”

“ပါးစပ်ကပြောပါ မေနှင်းရယ် ...”

“ချစ်ပါသတဲ့ မောင်မောင်ရယ် ...”

ဒေါ်လှလှသည် တဖြည်းဖြည်းပေးသွားသည်။ ကိုကျော်ညွန့်နှင့် မေနှင်းတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းပူးကပ်သွားပါတော့သည်။

တက္ကသိုလ်ကြည်သင်း

(လိပ်စာ) ဦးချစ်ဆွေ၊

၅၁၁/၃ သံသရာလမ်း

၂၉ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏပြီ။

ဘသက်ဆွေ

ဖဲသုံးချပ်နဲ့ လူသတ်သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖဲသုံးချပ်နဲ့ လူသတ်သူ

လူများသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာချိန်တွင် လူ့လောက အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းကင်းကွာလာမြဲဖြစ်တတ်သည်။ ၁၉-ရာစုအလယ်ပိုင်းက မွေးဖွားခဲ့သော တိုင်းမင်းကြီးအသက်ထင်ရှားရှိချိန်က ဒေါ်မေမေမြသည် မင်းပွဲစိုးပွဲများနှင့် အထက်တန်းစား လူကုထံ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အလွန်ဝင်ဆန့်ခဲ့၏။ ယခုအခါမှာတော့ လောကကြီးတွင် တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်ဖြစ်နေရချေပြီ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တိုင်းမင်းကြီးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ လူ့လောကသို့ သူမနောက်မှရောက်လာသော သားနှင့်သမီးမှာလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ မိခွေးချင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်နှမများနှင့် မိတ်ဆွေများသည်လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။ သူမ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်က တွေ့ကြုံဆက်ဆံခဲ့ရသူများအားလုံးနီးပါးမှာ လူလောကတွင် မရှိကြတော့ပေ။

ဒေါ်မေမေမြသည် မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောက်တွင်းသူဌေးသမီးကွန်ဗင့်ကျောင်းထွက်ဖြစ်သည်။ အသက်(၁၈)နှစ်တွင် ထိုအချိန်ကမြို့ပိုင်ဘဝသာရှိသေးသော ခင်ပွန်းသည်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။ ခင်ပွန်းသည် တိုင်းမင်းကြီးရာထူးမှ ပင်စင်ယူသောအခါ ကန်တော်ကြီးစောင်တွင် ကိုယ်ပိုင်တိုက်၊ ခြံ၊ ကားဖြင့်နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဗဟန်းနှင့်ကန်တော်ကြီးတစ်ဝိုက်တွင် တိုက်များ၊ ခြံများကို ဈေးအလွန်ချိုသာစွာဖြုတ်ဝယ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ ထိုတိုက်တာခြံမြေများမှာ အဖိုးများစွာ တန်နေလေပြီ။

ဒေါ်မေမေမြမှာ အသက်အရွယ်အလွန်ကြီးရင့်နေသဖြင့် သူမတိုက်တာခြံမြေများ ဘဏ်ငွေသွင်းငွေထုတ်လုပ်ငန်းများကို ဝတ်လဲတစ်ယောက်ငှားရမ်းပြီး လုပ်ကိုင်စေခဲ့၏။ သူမ၏ ကျန်းမာရေးက မိသားစုဆရာဝန်က အမြဲစစ်ဆေးပေး၏။ ဒေါက်တာကွန်းမင်းမောင်မှာ ဒေါ်မေမေမြတို့၏ မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာကွန်းမင်းကို ဒေါ်မေမေမြက အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချရသည်။

ဒေါ်မေမေမြသည် ၄က်များကို အလွန်ချစ်သူဖြစ်သည်။ သူမအိမ်တွင် သာလိကာအကောင်ငါးဆယ်မွေးထား၏။ သာလိကာများကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသူမှာ မစောထွေးဆိုသူ ကရင်အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းနှင့် မစောထွေးတို့သည် ဒေါက်တာကွန်းမင်း၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဒေါ်မေမေမြထံရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါက်တာကွန်းမင်းမှာ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းမှာ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်သည်။ မစောထွေးမှာ အသားဖြူဖြူ၊ တင်ပြားပြားရင်ပြားပြား၊ မေးရိုးကားကားဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုကင်းသော မိန်းမသားဖြစ်သည်။ မစောထွေးသည် သာလိကာများကို ချစ်တတ်ပြီး အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ ထိုအချက်ကြောင့် ဒေါ်မေမေမြက သူမကို အလုပ်ခန့်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးဦးလုံးမှာ အသက်(၃၅)နှစ်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေမေမြ၏ အသက်ထက်ဝက်ပင်မရှိပေ။

ဒေါ်မေမေမြသည် သူမအနေဖြင့် လူလောကတွင် ကြာကြာနေရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူမပိုင်ငွေအနက်မှ ငွေ(၁၀)သိန်းကို ဘဏ်တွင်အပ်ထားခဲ့၏။ ထိုငွေမှရသော အတိုးငွေကို သာလိကာများအတွက် သုံးစွဲသည်။ သို့တိုင်အောင် သူမပိုင် ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ ကျန်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဘဏ်ငွေစာရင်းကို ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းက ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ရ၏။ မစောထွေးသည် သာလိကာများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည့်တာဝန်အပြင် အိမ်မှု

ထိုစဉ်မှာဆိုလည်း ဆောင်ရွက်ရ၏။

တိုက်အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးနီးပါးမှာ ငှက်များထားသော အခန်းဖြစ်သည်။ ငှက်ခန်း၏အပြင်ဘက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော ဧည့်ခန်းရှိသည်။ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်သုံးလုံးချထား၏။ ထိုနေရာတွင် ဒေါ်မေမေမြသည် သူမ၏အလုပ်သမားသုံးယောက်နှင့် ပိုကာဆွဲလေ့ရှိ၏။ ငှက်များထားသောအခန်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် ဒေါ်မေမေမြ၏ အိပ်ခန်းရှိသည်။ ငှက်များကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာထားသဖြင့် နံနက်ခြင်းမရှိပေ။ ငှက်လှောင်ခန်းထဲတွင် မြေအိုးကြီးများဖြင့် သစ်ပင်ငယ်များလည်း စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် သာလိကာများသည် လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနိုင်ကြသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းဆိုနိုင်ကြ၍ တိုက်အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာ ဘီရုဏ္ဏန်ရုံမှ ငှက်ပြခန်းနှင့် တူနေတော့၏။

သာလိကာများမှာ လည်ပင်းတွင် အဝါရောင်အမွှေးများရှိပြီး အတောင်များမှာမဲနက်သည်။ အချို့သာလိကာများသည် လူစကားကို အတုယူပြောနိုင်ကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် ဒေါ်မေမေမြစိတ်ဝင်စားသော အရာနှစ်ခုမှာ သာလိကာများနှင့် ပိုကာဆွဲခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပိုကာဆွဲခြင်းကို သူမ ငယ်စဉ်ကပင် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သာလိကာများသည် ပိုကာဆွဲတတ်လျှင်ကောင်းစည်ဟုပင် ဒေါ်မေမြတွေးမိ၏။

ဤကဲ့သို့တွေးမိခြင်းမှာ အကြောင်းရှိလေသည်။ ဒေါ်မေမေမြသည် အဖော်မရှိသောကြောင့် သူမ အလုပ်သမားများနှင့် ပိုကာဆွဲရ

သော်လည်း သူတို့ကို သိပ်သဘောမကျလှပေ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဆရာဝန်၊ ဝတ်လုံနှင့် ငှက်ထိန်းအမျိုးသမီးတို့ပူးပေါင်းပြီး သူမအပေါ်တွင် မကောင်းမှုတစ်ခုကြံစည်နေသည်ဟု သံသယဝင်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

ယနေ့ နေ့လယ်တွင်တော့ ထိုသံသယသည် မှန်ကန်ကြောင်း သိလာခဲ့၏။ နေ့လယ်က သူမသည် အိပ်ခန်းထဲတွင် အနားယူနေခဲ့၏။ နံနက်စာစားပြီးတိုင်း သူမ တရားအိပ်နေကျဖြစ်သည်။ ယနေ့ နေ့လယ်တွင်တော့ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထိုအချိန်တွင် အပြင်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောသံကို ကြားခဲ့ရ၏။ စကားပြန်ပြောသူမှာ မစောထွေးဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာထွန်းမင်းနှင့် ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းတို့နှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ မစောထွေးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဒေါ်မေမြအိပ်နေသည်ထင်သဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောနေခဲ့၏။ သူမစကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါ်မေမြ အလွန်ဒေါသထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ဘက်မှပြောစကားကို ကြားရသော်လည်း မစောထွေး ပြောသောစကားကို ကြားရုံဖြင့် သူတို့ ဘာတွေကြံနေသည်ကို သိလိုက်သည်။ ယနေ့ညတွင် မိမိအကြောင်းကို သူတို့သိစေမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုညတွင် ဒေါက်တာထွန်းမင်း ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းနှင့် မစောထွေးတို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြ၏။ စားပွဲအလယ်တွင် ဖဲထုပ်ရှိနေ၏။ အခန်းထဲမှ ဒေါ်မေမြထွက်လာမည်ကို တိတိဆိတ်စွာ စောင့်နေကြ၏။ မကြာခင် ဒေါ်မေမြသည် ဘီးတပ်

ကုလားထိုင်ကိုလက်ဖြင့်တွန်း၍ ငှက်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး ထွက်လာ၏။ သူမသည် လမ်းမလျှောက်နိုင်သဖြင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့်သာ ရွေ့လျားသွားလာနေရ၏။

ဒေါ်မေမေမြသည် စားပွဲထိပ်တွင် ကုလားထိုင်ကိုရပ်ပြီး နေရာယူလိုက်၏။ စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော လူသုံးယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်လုံးအိမ်များအတွင်းမှ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပြောင်နေ၏။

“နေကောင်းရဲ့လား အန်တီ” ဝတ်လုံဦးဇော်ဝင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ နေကောင်းတယ်ဆိုတာကို နင်တို့ရဲ့ကြံရာပါ ဒေါက်တာကြီး သိပါတယ်၊ ငါဟာ အသက်ကြီးလို့ အိုတာကလွဲပြီး ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး၊ ငါမသေနိုင်တဲ့အတွက် နင်တို့အားလုံး စိတ်မရှည်ကြတော့ဘူး မဟုတ်လား ...”

ဒေါ်မေမေမြက ခက်ထန်စွာပြော၏။ သူမ၏ရင်ထဲတွင် တိုင်မင်းကြီးကတော်ဟောင်း၏ မာန်မာနများ ပြန်ဝင်လာချေပြီ။ ရှေ့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်ကိုလည်းကောင်း ဂရုမစိုက်ပေ။ မစောထွေးကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားဖို့ပင် မလိုပေ။ သူတို့အားလုံးသည် သူမကို မှီခိုနေသူများ မဟုတ်ပါလား၊ အလုပ်သမား၏ သစ္စာဖောက်ခံရသဖြင့် ဒေါသပေါက်ကွဲနေ၏။

“သတိထားပါ အန်တီ ... ကျွန်တော်တို့ကို ဒီလိုမပြောသင့်ပါဘူး ... အန်တီအလုပ်တွေကို သစ္စာရှိရှိလုပ်ပေးနေကြတာပါ”

ဒေါက်တာထွန်းမင်းက ဖျောင်းဖျာပြောဆိုလေသည်။

“အေး ... နင်တို့သစ္စာရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ မကြာခင်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ စာရင်းစစ်တွေကိုခေါ်ပြီး စာရင်းစစ်ခိုင်းမယ်၊ နင့်မှာအကြံရှိလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခေါ်လာတယ်ဆိုတာကို ဆည်း ငါသိပြီ၊ နင်တို့သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ငါ့ငွေတွေကို အေးဓားပြတိုက်နေကြတာ နေ့လယ်က စောထွေးကို နင်တို့က တယ်လီဖုန်းဆက်တယ် ... သူပြောတဲ့စကားတွေကို ငါကြားပြီးပြီ၊ ငါဟာ အသက်ကြီးပေမယ့် အဆိပ်ရှိကြောင်း နင်တို့သိစေရမယ် ... နင်တို့ ဘာတွေ မဟုတ်တယုတ်လုပ်ထားတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံမလားမခံဘူးလားဆိုတာကို စဉ်းစားထားကြ၊ ငါ့ဆီက ကလိမ်ကျပြီး ယူထားတဲ့ငွေတွေကို ပြန်ပေးရင် အမှုမဖွင့်ဘူး၊ နာရီဝက်အချိန်ပေးမယ်”

ဒေါ်မေမေမြသည် မျက်နှာပျက်နေသော လူသုံးယောက်ကို နှိုးနှိုးစက်ဆုပ်စွာကြည့်ပြီး ဘီးကိုလိုမိ၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ဘီးခါးကိုလည်း ဆောင့်ပိတ်သွားသေးသည်။

လူသားသုံးယောက်သည် စားပွဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ကျန်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။

ဒေါက်တာထွန်းမင်းက စပြောသည်။

“ကဲ ... မစောထွေးခင်ဗျား ... မဆင်မခြင်တာကြောင့် အသွား

ကြီးသိသွားပြီ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ”

“ကျွန်မတို့ယူထားတဲ့ငွေတွေပြန်ပေးပြီး တောင်းပန်ရင် ကျေနပ်သွားမှာပါ”

မစောထွေးက ပြောသည်။

“ကျုပ်မှာ ပြန်စိုက်ထည့်ဖို့ ငွေမရှိတော့ဘူး၊ မြင်းပွဲလောင်းလို့ ကုန်ပြီ”

ဒေါက်တာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မရှိဘူး”

ဝတ်လုံက ပြောသည်။

“ရှင်မယားငယ်တွေပေးလိုက်လို့ မဟုတ်လား”

မစောထွေးပြောသည်။

“ဒါတွေပြောမနေနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ကြပါ”
ရှေ့နေကပြောသည်။

ထို့နောက် လေသံတိုးပြီး “ဒီည မစောထွေးနေမကောင်းလို့ ငါ့ကာရိုင်းကို စောစောသိမ်းခဲ့တယ်၊ ဒေါက်တာက ဆေးပေးပြီး စောစောအိပ်ခိုင်းတယ်၊ မစောထွေး သူ့အိပ်ခန်းကို ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်၊ နည်းခန်းထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဖောက်ထွင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထဲကိုဝင်လာတယ်၊ လက်ထဲမှာဓားပါလာတယ်၊ ဖောက်ထွင်းသမားဟာ အဘွားကြီးထံ

မြင်ပြီး လန့်သွားတယ်၊ အော်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အဘွားကြီးကို ... ”

“အို ... မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင် ... ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့”

မစောထွေးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် တောင်းပန်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်ရင် ... ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျလိမ့်မယ် ...

ကျွန်တော် ထောင်ထဲမှာ မနေချင်ဘူး ... ဒေါက်တာ ခင်ဗျားကော”

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ ... ကဲ အဘွားကြီး ပြန်ထွက်မလာခင် ... ”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းနှင့် ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးတို့သည် ဒေါ်မေမေမြ၏အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မိနစ်ဝက်သာသာခန့် နောက်ကျသွားခဲ့၏။ အိုင်အိုချစ်ကောင်းသည် လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် အသက်ပျောက်နေသော ဒေါ်မေမေမြကို ငုံ့ကြည့်နေစဉ် ရဲအုပ် ဦးကျော်စိုးသည် သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ပြီး အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဝန်းခန့်ထပ်သွားသော ငှက်တောင်ပံရိုက်သံများကြောင့် သူ လန့်သွားရ၏။ ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးသည် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားနေသော ဒေါက်တာထွန်းမင်း၊ ရှေ့နေဦးဇော်ဝင်းနှင့် မစောထွေးတို့ကို ဖမ်းမိခဲ့၏။

သူတို့ရောက်လာသောကြောင့် လူသတ်သမားသည် သွေးများသန့်စင်ထားသောဓားကို မီးဖိုခန်းအတွင်းရှိ အံဆွဲတွင် ပြန်ထားရန်

အချိန်မရလိုက်ခဲ့ပေ။

မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး အလောင်းအား လှည်းဖြင့် ခုခန်းထဲသို့ တွန်းယူသွားပြီး စစ်ဆေးလေသည်။ သာလိကာများသည် ပျံလိုက်၊ ခုန်ဆွခုန်ဆွသွားလိုက်၊ အော်မြည်လိုက်လုပ်နေကြ၏။

“ဓား” ငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏အသံဖြစ်သည်။

“ဓား ... ဓား”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းသည် ထိုငှက်ကြီးကိုဖမ်း၍ ဖမ်းထားသော သူသုံးယောက်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီညနေမှာ ဒေါ်မေမေမြဟာ မစောထွေးကို အပြင်သွားခိုင်းပြီး နှစ်ပတ်တယ်လီဖုန်းဆက်တယ် ... ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်က သူ့ကို ကောင်းကြံနေတယ်လို့လည်းပြောတယ်၊ ကျုပ်တို့ရောက်မှ ပြောဖို့ ပေးထားတယ်၊ ဒေါ်သမထိန်းနိုင်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ပြောင်ပြောင်ခွဲလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး အဘွားကြီးကို သတ်တတ်တာ မဟုတ်လား”

“ဓား” ငှက်ကြီးက ထပ်အော်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့အထဲက ဒီအမှုကို ဘယ်သူကျူးလွန်တာလဲ”

ရဲအုပ် ဦးကျော်စိုးကမေးသည်။

“ခင်ဗျား အထင်လွဲနေပြီ ရဲအုပ်ကြီး”

ရှေ့နေ ဦးဇော်ဝင်းက လေသံတင်းတင်းဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ဒေါက်တာဟာ အချိန်နောက်ကျပြီး ရောက်လာ

တာပါ။ မစောထွေးကလည်း မကြာခင်ကမှ အပြင်ကပြန်ရောက်လာ
တယ်။ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်
က ခုန်ထွက်သွားတာကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ခင်ဗျားရောက်လာတာပါ။”

ထိုအခိုက် ဆရာဝန်ပြန်ထွက်လာသည်။

“လက်ဝဲဘက်ရင်အုံမှာ စားဒဏ်ရာလေးချက်တွေ့ရတယ်။ စား
ဒဏ်ရာကြောင့်တော့ ချက်ချင်းသေတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ ငှက်က ဘာ
အော်နေတာလဲဗျ”

“စား ... စား”

သာလိကာကြီးက အော်လေသည်။ အိုင်အိုချစ်ကောင်းသည်
သာလိကာက ဖမ်းထားရာမှ လွတ်လိုက်၏။ သာလိကာသည် စာအုပ်
ပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး ဖဲထုပ်မှ ဖဲတစ်ချပ်ကိုနှုတ်သီးဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်
၏။ ထို့နောက် အခြားသို့ ပျံ့သွားတော့၏။

“စားလို့အော်တာပါ”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက ပြောသည်။

“ငှက်ဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်တာကို မြင်ခဲ့လိမ့်မယ်ဗျ”

ဆရာဝန်က ဘာမှမပြောဘဲ အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

“မျက်မြင်သက်သေ ငါးဆယ်ရှိတယ်”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက ပြောပြန်သည်။

“အမှုဖြစ်ပွားချိန်မှာ ငှက်တွေ ဒီအခန်းထဲမှာ မရှိဘူး”

ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးက ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီးမေးသည်။

“ကျွန်တော် ဝင်သွားချိန်မှာ ငှက်တွေအားလုံး အိပ်ခန်းထဲရှိ
နေတယ်”

“ဒါဆို ငှက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ စားလို့အော်တာလဲ ... နေဦး”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းသည် ဖဲကစားသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်
သွားပြန်၏။

သူက လူသုံးယောက်ကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒီည ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီကုလားထိုင်သုံးလုံးမှာ ထိုင်ခဲ့ကြတယ်။

မမေမြက လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှာထိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘာ

လုပ်သလဲဆိုတာကို ဖဲချပ်တွေက ပြောပြလိမ့်မယ်။ ဖဲထုပ်မှာ ဖဲချပ်လေး

အသွယ်ကူးချပ်ရှိတယ်။ ထိုင်ခုံသုံးခုရဲ့ရှေ့မှာ ဖဲချပ်သုံးချပ်လှန်ထားတယ်။

ဖဲချပ်က ညှင်းဖဲသုံးပွင့်၊ တစ်ချပ်က စပိတ်ကင်း၊ နောက်တစ်ချပ်က

ညှင်းဖဲကူးပွင့်ပါ”

“သူတို့ဟာ အဘွားကြီးကို သတ်ဖို့ ဖဲဆွဲပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက ဆက်ပြောသည်။

“စပိတ်ကင်း ဖဲချပ်အနီးက ပြာခွက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်အတိုရှိ

ခင်ဗျားအိတ်ထဲက ဆေးလိပ်နဲ့အတူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာ

ကင်းဖဲကဲ့သို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုးညှင်းဖဲချပ်ရဲ့အနီး ဆေးလိပ်ပြာ

ခွက်ထဲမှာ စီးကရက်အတိုရှိနေတယ် ... ရှေ့နေကြီး ခင်ဗျားက
 စီးကရက်သောက်တယ် ... ဒါကြောင့် ကိုးညှင်းဖဲချပ်ကိုဆွဲတာ ခင်ဗျား
 ပဲ ဖြစ်မယ် ... စီးကရက်ကို မစောထွေးသောက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး ...
 စီးကရက်အစိခံမှာ နှုတ်ခမ်းနီစွန်းနေလိမ့်မယ် ... သုံးညှင်းဖဲချပ်ကိုဆွဲ
 တာ မစောထွေးဖြစ်မယ် ... ”

“သုံးညှင်း ကိုးညှင်း စပိတ်ကင်း”

ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်သိပြီ စပိတ်ကင်းဖဲချပ်ပိုင်ရှင်ဟာ လူသတ်သမား
 ဖြစ်ရမယ် ... ”

ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးက အားရဝမ်းသာပြောသည်။

“ဒေါက်တာထွန်းမင်း ခင်ဗျားဟာ လူသတ်သမားပဲ”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာထွန်းမင်းက ပျာပျာသလဲပြန်ပြောတယ်။

“သူမဟုတ်ဘူး”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက ပြောသည်။

“လူခန္ဓာဗေဒကိုနားလည်တဲ့ ဆရာဝန်ဘစ်ယောက်ဟာ လူ
 တစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ သယ်ဘက်ရင်အုံကို ဓားနဲ့သုံးချက်ထိုးမှာ
 မဟုတ်ဘူး ... ဒေါက်တာထွန်းမင်းဟာ အဘွားကြီးကို ဓားနဲ့တစ်ချက်
 တည်း သေအောင်ဆိုးနိုင်တယ်”

“သူဆွဲတဲ့ဖဲချပ်က ကန်ဖိုးအကြီးဆုံးပဲ”

ရဲအုပ်ဦးကျော်စိုးက နားမလည်သလို ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဖဲပွင့်အငယ်ဆုံးရတဲ့လူက သတ်ဖို့သဘောတူ
 ချက်နဲ့ ဖဲချပ်ဆွဲကြတာပဲ”

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက ရှင်းပြသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီအမှုကို ကျူးလွန်သူဟာ မစောထွေးဖြစ်မယ်”

ယိုအိုခိုက် သာလိကာကြီးသည် တစ်နေရာမှပျံလာပြီး မစော
 ထွေး၏ခေါင်းပေါ်တွင် နားလိုက်လေတော့သည်။

“ဒီအမှုကိုကျူးလွန်သူဟာ မစောထွေးဖြစ်မယ် ... ဦးနိုးမသား
 ဖြစ်တဲ့အပြင် သေနိုင်တဲ့နေရာကို မသိတဲ့အတွက် ဓားနဲ့သုံးချက်ထိုးခဲ့ရ
 တယ် ... ဒါပေမဲ့ သူတို့သုံးယောက်လုံး ပူးပေါင်းပြီး ဒီအမှုကို ကျူးလွန်
 တဲ့အတွက် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို ဖမ်းပါ ဦးကျော်စိုး”

အိုင်အိုချစ်ကောင်း၏စကားကြောင့် တရားခံသုံးယောက်မှာ
 ခေါင်းငုံ့ကိစိုက်ကျသွားကြတော့၏။

မျိုးမြင့် (အောင်လံ)

မြေမင်းသမီး၏လျှို့ဝှက်ကလဲ့စား

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြေမင်းသမီး၏လျှို့ဝှက်ကလဲ့စား

အညာတောရွာ။

တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်အတွင်းမှာ ရှိပါသည်။ မြေလတ်ဒေသ ဖြစ်သော်လည်း ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းမပေါက်ရောက်သောကြောင့် လေးလံခေါင်ဖျားဒေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် မထင်မရှားရွာကလေးပါ။
အောင်လံ - တောင်တွင်း မော်တော်ကားလမ်းဘေးရှိ ပရပ်ကြယ်ရွာမှ နည်းစီးသွားလျှင်ပင် တစ်နေ့ကုန်တော့၏။ ချောင်းအသွယ်သွယ် ခြင်းအသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရသော ခရီးကြမ်းဖြစ်ပါသည်။
အချိန်ကာလအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးမရသေးသော နှစ်သို့မဟုတ် လိုနီနယ်ခွဲတို့ ကြီးစိုးသည့်ကာလဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က လမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဲဒီထက်ပိုသေးရဲ့ မကောင်းသည့်ပြင် ကျေးရွာလူထုမှာ ပညာရေး
ဘာတ နည်းပါးကြသည်။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး လုံးဝမဖွံ့ဖြိုးသေးဘူး
ရပ်ထဲရွာထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်လျှင် စုန်းပြေး
သည်။ ရွာသူပြုစားသည်ဟု ယိုးစွပ်ကြ၏။ ဆေးဆရာ၊ ဉာဉ်လည်း အ
ကိုးအားထားမရှိ။ ပယောဂဆရာပောင်ယောင်၊ အောက်လမ်းဆရာ
အထက်လမ်းဆရာဆိုသူများသာ ကျေးလက်တောရွာဒေသများ၌ လူ
တွင်ကျယ်လုပ်လျက်ရှိပေ၏။ ယခုလည်း အညာတောရွာကလေးတွင်
တစ်ယောက်ယောက် မကျန်းမမာဖြစ်တိုင်း၊ အဘွားညို(ခေါ်)ဒေါ်ညို
ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးစွပ်စွပ်ထုတ်ကြ၏။ ဒေါ်ညိုကို တစ်ရွာလုံးက 'စုန်း
ကဝေမကြီး' ဟု ယုံကြည်နေကြပေသည်။

ရွာသားများမှာ ဟင်းစားရှားပါးသဖြင့် ငှက်ပစ်၊ တောပစ်ထွက်
ကြသည်။ အမဲလိုက်မုဆိုးလုပ်သူ၊ ချိုးတည်ခါတည် ငှက်တည်သူများ
လည်း ရှိပါသည်။ တောလိုက်၍ အမဲကောင် တောကောင်များ ရှိ
လာသည့်အခါ ရွာအင်ထိပ်တွင်ပင် အမဲဖျက်၍ ဟင်းလျာအသားတို့
များကို ဈေးဖြတ်ရောင်းချလေ့ရှိကြ၏။ အမဲကောင်မှ ကျန်ရစ်သော
အရိအရွဲအစအနများမှာ ရွာထိပ်လမ်းဘေး၌ ယင်တလောင်းလောင်းနှင့်
ရှိနေတတ်သည်။

တစ်နေ့ ... ။

ရွာထဲတွင် ယင်မခဲရိုင်း ... ယင်ကောင်ကြီးများကြောင့် ဝမ်း
ရောဂါ တောင်ဖြစ်ပွားသည်။ တစ်ယောက်ကအစ တစ်ရာဆိုသကဲ့သို့
ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားသူများလာသည့်အခါတွင် ဒေါ်ညိုကို လက်ညှိုးထိုး၍
စုန်းမကြီးပြုစားတာဟု စွပ်စွဲပြောဆိုကြသည်။ ဝမ်းရောဂါဖြင့် အသေ
အပျောက်ရှိလာရာ၊ ရွာသားများက ဒေါသူပုန်ထပြီး ဒေါ်ညိုကို ရွာပြင်
သို့ နှင်ထုတ်၍ ရွာထဲသို့ လုံးဝအဝင်မခံကြတော့ပေ။

ဒေါ်ညိုမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ နာမည်က မြတ်ပွင့်ဖြူ
ဖြစ်သော်လည်း ရွာထဲက မိဖြူဟုသာ ခေါ်ကြ၏။ ကျေးတောရွာနှင့်
လိုက်အောင်ပင် ချောမောလှပသူဖြစ်၍ ရွာရှိမိန်းမပျိုများ၏ မျတ်
အောင်းထိုးမှုကို ခံနေရလေသည်။ ဒေါ်ညိုအား စုန်းမဟု စွပ်စွဲကြသည့်

ပြင် မိဖြူကိုလည်း လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးလာသည့် ကောင်မဟုတ်
မလိုတမာ ပြောဆိုကြပြန်၏။

အမှန်စင်စစ်၊ မြတ်ပွင့်ဖြူ(ခေါ်)မိဖြူ၏ဖခင်မှာ ဇာတ်မင်းသား
တစ်ဦးဖြစ်၏။ အညာတောရွာဘုရားပွဲသို့ နယ်လှည့်ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့
လာရောက်ကပြစဉ် မင်းသားက မယ်ညိုအား မျက်စိကျ၍ ယိမ်းသမ
အဖြစ် စည်းရုံးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကာလအတန်ကြာ
သောအခါ မယ်ညိုတစ်ယောက် သန္ဓေသားကိုလွယ်လျက် တစ်ကိုယ်
တည်း ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် မြတ်ပွင့်ဖြူအား ရွာတွင် မျက်နှာငယ်
ငယ်ဖြင့် ဖွားမြင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သစ္စာမရှိ၊ တာဝန်မသိသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဒေါ်ညိုတို့သားအမိမှာ ယောက်ျားဆို
လျှင် မုန်းတီးလှတော့သည်။

ဒေါ်ညိုနှင့် မြတ်ပွင့်ဖြူတို့သားအမိမှာ ရွာပြင်ပသို့ နှင်ထုတ်ခံရ
သဖြင့် ရွာနှင့်မနီးမဝေး၊ ချောင်းနံဘေးကမ္ဘားပြတ်တစ်ခုတွင် အခြေချ
နေထိုင်ရသည်။ ချောင်းကမ်းပါးမှာ ငှေတိုက်စားသဖြင့် လိုဏ်ဂူပေါ်
တစ်ခုကိုသို့ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းဂူထဲတွင် မိုးလုံလေလုံနေထိုင်ကြပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြောက်ဥ၊ ပိန်းဥ၊ မျှစ်၊ မှို စသည့် သစ်ဥသစ်ဖုများ
ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ရှာဖွေခူးဆွတ်စားသောက်ရသည်။

သစ်သီးဝလံများ ပိုလှည့်သည့်အခါ မြတ်ပွင့်ဖြူက ရွာထဲသို့သွား
၍ ဆန်(သို့မဟုတ်) ဆန်ကွဲဖြင့် လဲလှယ်ကာ ဆန်ဖြူထမင်း၊ ဆန်
ထမင်း ချက်စားရ၏။ ဆန်နည်းနေလျှင်တော့ ဆန်ပြုတ်ပေါ့။ ဆန်

သည့်အခါတွင် ဆန်ပြုတ်အစား ပြောင်းဆန်ထမင်း။ ဘာမှမရှိတော့
လည်း ပိန်းဥပြုတ်၊ မြောက်ဥပြုတ်၊ ဟင်းရွက်ပြုတ်တို့ကို စားရသည်။

ဒေါ်ညိုအား ရွာထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြုသဖြင့် မြတ်ပွင့်ဖြူသာ အဝင်
အထွက်လုပ်ရ၏။ ရွာနှင့် လိုဏ်ဂူ၏အကြားတွင် ရေတသွင်သွင် စီး
ဆင်းနေသည့် ချောင်းကလေး ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေပါသည်။ ချောင်း
ဘေးတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ ရွာသို့သွားရာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်
သည်။ နွေအခါတွင် ရေစပ်စပ်သာရှိပြီး အနက်ဆုံးမှာ ခြေသလုံးခန့်သာ
နီတတ်သည်။ မိုးတွင်းဆိုပါက တောင်ပေါ်ချောင်းရေကျလျှင် ရေစီးသန်
ပြီး ချောင်းထဲမှရေများပြည့်လှသွားသည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ ဒေါ်ညို
တို့သားအမိရှိရာ ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ မလာဝံ့ကြပါ။ ဒေါ်ညိုအား
မုန်းမကြီးဟု ကြောက်ရွံ့နေသကဲ့သို့ ဒေါ်ညိုတို့သားအမိနေထိုင်ရာ
လိုဏ်ဂူတွင်လည်း ရောမနတ်မြွေကြီးရှိသည်ဟူ၍ အစွဲအလမ်းကြီးစွာ
ပြောဆိုလျက် ကြောက်လန့်နေကြပေသည်။

ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် မြွေပေါသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ ချောင်း
ကမ်းပါးပတ်ဝန်းကျင်ဒေသမှာ ငွေပန်းပင်များ ပေါများလှ၏။
ငွေပန်းပင်များမှာ ဥမှအပင်ပေါက်လေ့ရှိပြီး နှစ်စဉ် ငွေပန်းဥများ ပွား
လာကာ လိုဏ်ဂူတစ်ဝိုက်တွင် ငွေပန်းခင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။
ငွေပန်းဥများကို မြွေအလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၍ မြွေများက လာ
ဆွတ်စားသောက်တတ်ပါသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဒေါ်ညိုတို့သားအမိ
မြွေများက အန္တရာယ်မပြုကြချေ။ ဤသို့ဖြင့် စုန်းမကြီးဒေါ်ညို

၈၂

အမွေခံအလုပ်အကိုင်နှင့် ပြစ်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ

မိန်းမချောလေး မြတ်ပွင့်ဖြူ(ခေါ်)မိဖြူနှင့် လိုက်လံထဲမှ နတ်မြေကြီး စသည်တို့မှာ ထိုဒေသ၌ လူပြောများပြီး စိတ်ဝင်တစားရှိကြလေသည်။

အညာတောရွာကို အုပ်ချုပ်နေသူမှာ ရွာသူကြီးဦးဘတုတ်ဖြစ်သည်။ အညာတောရွာမှာ ဗြိတိသျှပုလိပ်တို့နှင့် အလှမ်းဝေးသဖြင့် ရွာသူကြီးဦးဘတုတ် ထင်ရာစိုင်းနိုင်ပြီး အာဏာပြင်းလှ၏။ သူကြီး အာဏာဖြင့် လူတိုင်းမော်မကြည့်ဝံ့အောင် ခြောက်လှန့်ထားပြီးအကြောက်တရားဖြင့် အုပ်ချုပ်ထား၏။ ထစ်ခနဲဆို ထိပ်တုံးခတ်။ စီခနဲဆိုလျှင် ထိပ်တုံးခတ်ဆိုတော့ ရိုးသားလှသည့် ရွာသားများမှာ လူကြီးကို အလွန်ကြောက်ကြပေသည်။ သူကြီးသားစိုးစံမှာ ဖခင်၏အရှိန်အဝါဖြင့် ရွာထဲတွင် သောင်းကျန်းလေ့ရှိ၏။ နောက်လိုက်တပည့်များဖြင့် မူးယစ်ရမ်းကားတတ်သည့်ပြင် မိန်းမချောကလေးတွေကိုလည်း အလွတ်မပေးဘဲ မြာပွေတတ်သူဖြစ်၍ သူကြီးသားစိုးစံမှာ 'ကိုဆိုး' ဟု အမည်တွင်နေ၏။

သာယာသောညနေခင်းဖြစ်ပါသည်။

နေညိုချိန်ဖြစ်၍ အပူရှိန်ကျဆင်းလျက်ရှိပြီး အေးမြသော လေဥသလေနကလေး တိုက်ခတ်နေ၏။

နေဝင်ချိန်တိမ်တောက်လို့ ဖျိုကြောက်သည့်အချိန်မျိုးတွင် မြတ်ပွင့်ဖြူတစ်ယောက် အညာတောရွာမှ ပြန်လာပါသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဓာန်ထုပ်ကလေးကို ရွက်ထား၏။ တောထဲတောင်ထဲတွင် ရှာဖွေထားသည့် သစ်သီးသစ်စဉ်တို့ကို ဆန်နှင့် အလဲအလှယ်လုပ်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ထိုအခိုက် သူကြီးသားကိုဆိုးနှင့် နောက်လိုက်ပါ အဖော်နှစ်ဦးမှာ ထန်းတောမှ မူးယစ်သောက်စားပြီး သိုင်းကွက်နင်း၍ ပြန်လာလေသည်။ ရွာလမ်းပေါ်မှကျွေ့၍ ချောင်းကူးတံတားရှိရာသို့ လှမ်းတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆွေဆွေဆွေတွင် ရွာလမ်းမပေါ်ရှိ ကိုဆိုးတို့အဖွဲ့က မြတ်ပွင့်ဖြူကို မြင်
တွေ့သွား၏။

“ဟော ... ကိုဆိုး ... ဟိုမှာ ... မိဖြူ ... ”

“ဟော ... ဟုတ်လား ... ဘယ်မှာလဲ ... ”

“ဟိုရှေ့မှာလေ ... ချောင်းလမ်းခွဲက ဆင်းသွားပြီ ... ”

“အေး ... လိုက်ကြရအောင် ... ”

သူကြီးသားကိုဆိုးတို့သည် မြတ်ပွင့်ဖြူ၏နောက်သို့ အမိလိုက်
သွား၏။ မကြာမီ တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်သွားလေပြီ။

မိုးချုပ်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ အညာတောရွာ၏ မိန်းမချော
လေးမိဖြူ၏ ဘဝမှာ ကိုဆိုး၏ နင်းချေဖျက်ဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့်
မှောင်အတိကျသွားပေတော့သည်။

လိုဘပြည့်သွားသည့် ကိုဆိုးနှင့် အမူးသမားတို့သည် တဟီးဟီး
တဟားဟားဖြင့် ပျော်ပျော်ကြီး ပြန်ယည်ထွက်ခွာသွားကြ၏။ မြတ်ပွင့်
ဖြူမူမှာ ငိုယိုလျက် ဦးဆံဖားလျားဖြင့် လိုက်ရုံဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှား
သွားပါသည်။ ဆန်ထုပ်ကလေးမှာ ပြန်ကျလျက်။

ထို့နောက် ... ငှာလအတန်ကြာသောအခါ မြတ်ပွင့်ဖြူတစ်
ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် တွေ့မြင်ကြရ၏။ အမြဲလိုလို လိုက်ရုံရှေ့
ချောင်းနံဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ငိုနေလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်ညိုကတော့ သမီးဖြစ်သူ
ကို ချောမော့အားပေးလျက်ရှိပါသည်။ တစ်ည ... ။ ဒေါ်ညိုနှင့် မြတ်
ပွင့်ဖြူတို့သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို အိပ်မက်တစ်ခုမက်

သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် လိုက်ရုံထဲရှိ နတ်မြွေကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်ကြရ၏။ ယခင်က နတ်မြွေရှိသည်ဟုသာ ကြားသိခဲ့ရပူးသော်
လည်း မတွေ့မမြင်ရပေ။ ယခု မြွေကြီးကို တွေ့ရပြီဖြစ်၏။ မြွေကြီး၏
မျက်စိနှစ်လုံးမှာ ပိတ္တမြားကဲ့သို့ ရဲရဲနီပြီး တောက်ပြောင်နေသည်။
ညှည်နေရင်းမှာပင် မြွေကြီးမှာ လူသားပုံသွင် ပြောင်းလဲသွားပြီး လွန်
အံ့ချောမောလှပသည့် မင်းသားလေးတစ်ပါးဖြစ်နေ၏။

မြွေမင်းသားသည် ဒေါ်ညိုနှင့် မြတ်ပွင့်ဖြူအား လက်ညှိုးထိုး၍
မြတ်ပွင့်ဖြူ၏ သန္ဓေသားမှာ သူနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ကာ
ကွယ်စောင့်ရှောက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အားပေးစကားပြောကြားပြီး
မြတ်ပွင့်ဖြူကို ဆေးမြစ်တစ်ခုပေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

အချိန်တန်၍ မီးဖွားချိန်ရောက်သောအခါ မြတ်ပွင့်ဖြူသည် သမီးမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်လေ၏။ ကလေး၏လျှာပေါ်တွင် မန်ကျည်းစေ့ခန့် အနီရောင်အစက်တစ်စက် ထင်ရှားစွာပါရှိ၏။ လျှာ အဖျားမှာ နှစ်ခွသဏ္ဌာန် မသိမသာပေါ်လွင်နေ၏။ ဆံပင်များမှာ နက်မှောင်တောက်ပြောင်နေပြီး ဆံလုံးကြီး၍ တုတ်ခိုင်သန်စွမ်းလှပေသည်။ ကလေးကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကာလ သန္ဓေသားမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အားဆေး ခဲလိုတော့ဘဲ ကောင်းငှာသန်စွမ်းကြီးထွားလာခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူမှာမူ ကျန်းကျန်းမာမာမွေးဖွားနိုင်ခဲ့သော်လည်း (၇)ရက်ပြည့်မြောက်၍ မီးထွက်သည့်နေ့တွင် ရုတ်တရက် သွေးတက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။ ဒေါ်ညိုလည်း မြေးမလေးအား ဆက်လက်မွေးမြူထားပြီး မိခင်နှိုအစား နဂါးဆေးဖြစ်သွေးသည့်ဆေးရည်နှင့်

နှားရည်တို့ကိုသာ တိုက်ကျွေးခဲ့ပေ၏။ ကလေး(၆)လ၊ (၇)လခန့်ရှိလာသောအခါ ဆန်ပြုတ်ရည်ကျွေးနှင့် ဆေးရည်တို့ကို ဆက်လက် တိုက်ကျွေးသွားပါသည်။ သို့ဖြင့် မြေးမကလေး ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။

မြေးလေး၏နာမည်မှာ 'စမ္မာသူဇာ' ဟု အမည်ပေးထား၏။ 'စမ္မာ' ဟူသည့် ပါဠိစကားအဓိပ္ပာယ်မှာ 'မြေ' ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စမ္မာသူဇာဆိုသည်မှာ မြေနတ်သူဇာ မြေမင်းသမီးလေးဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ခံလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကလေးငယ်အား မြေမင်းသား စောင့်ရှောက်သည်ဟု အိပ်မက်ရရှိခဲ့ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် ဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ... ။

စမ္မာသူဇာလေးမှာ အထီးကျန်ဆန်လှပါသည်။ သူ့ကို ရွာထဲက အရေးမလုပ်ကြပါ။ မည်သူကမျှ အဖက်မလုပ်ပါ။ ရွယ်တူတန်းတူများက ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ်ချင်ကြသော်လည်း စမ္မာကတော့ ရွာထဲသို့ အမြဲသွားလေ့ရှိ၏။ သူ့ကို မချစ်မနှစ်သက်ကြလေမှဲ့ 'မိစ်' ဟု အများက ခေါ်ကြ၏။ ခိုင်းစရာရှိလျှင် ခေါ်ခိုင်း၍ စားစရာသောက်စရာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား အနည်းငယ် ပေးကမ်းလေ့ရှိကြ၏။

မိစ်က ... ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သန်သန်စွမ်းစွမ်းဖြစ်သည်။ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ သူ မလုပ်နိုင်တာမရှိ။ ယောက်ျားများထက်ပင် နို့၍ ခွန်အားကြီး၏။ ပိုမိုပြီး သန်စွမ်း၏။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အရွယ်က သွားကျိုင်းလှပေသည်။

သို့သော် ... ကလေးစိတ်ကား မကုန်ပါ။ သူ့ဘဝ သူ့ပတ်ဝန်း

ဟူသော စိမ်းကားရက်စက်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသော်လည်း ရွယ်တူ
မိန်းကလေးများ ကစားခုန်စား ပြုလုပ်နေတာမြင်လျှင် သူ့ပါဝင်ရောက်
ဆော့ကစားချင်လှ၏။ မိမိသည် သန်မာဖျတ်လတ်သူပီတိ တောထဲမှ
ဆေးမြစ်များ၊ ကျောက်သွေးများ၊ ပျားရည်များကို ရအောင်ရှာဖွေနိုင်
စွမ်းရှိ၏။ ၎င်းတို့ကို ရောင်းချသည့်အခါ ဈေးကောင်းရသဖြင့် တောနက်
ထဲသို့ လှည့်လည်သွားလာရှာဖွေနေတတ်ပါသည်။

တောထဲ၌ သွားရင်းလာရင်း ပျင်းလာသောအခါ မြွေပေါက်
ကလေးများကို ဖမ်းယူ၍ ဆော့ကစားနေတတ်သည်။ မိမိ၏ ထူးခြား
ချက်မှာ လေချွန်သကဲ့သို့ အသံပြုလိုက်လျှင် အနီးအနားရှိ မြွေမှန်သမျှ
မြွေဆိုးမြွေဟောက်များပါမကျန် လျင်မြန်စွာရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ၎င်းက 'ထွီ' ဟု တံတွေးဖြင့် ထွေးလိုက်မှ မြွေများ ချက်ချင်း
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

သည်လိုနှင့် မိမိ အရွယ်ရောက်လာပါသည်။ အပျိုကြီးဖားဖား
ဖြစ်လာသည့်တိုင် ရွာထဲရှိ မိန်းမပျိုတို့အား မိမိ မကျေနပ်ပါ။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကို အဖက်မလုပ်ကြသည့်ပြင် မတူမတန်သလို ဆက်
ဆံကြ၍ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ ၎င်းမိန်းမတစ်စုကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်
ရန် အကြံဖြင့် ရွာထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ရွာလယ်လမ်းမကြီး နံ
ဘေး သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းအောက်တွင် မိန်းမပျိုများ ထုပ်စည်း
တိုးတမ်း ကစားနေကြ၏။ မိမိက ဘီးစပတ်ဆံထုံးကြီးထုံးထားပြီး
သနပ်ခါးပါးကွက်ကြမ်းနှင့် လှလှပပဖြစ်နေပါသည်။

“ဟေ့ ကောင်မတွေ ... ငါလည်းပါမယ်လေ ... ”

“အံ့မာ ... ရာရာစစ ... ဘယ်တုန်းက နင်ပါရဖူးလို့လဲ ... ”

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် အခု ... ငါပါမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“နင်က ငါတို့နဲ့ တူလို့လားဟဲ့ ... ပါရအောင် ... ”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် နင်တို့အတွက် လက်ဆောင်ပေးမယ်၊

”

“အောင်မယ်လေး ... မြွေတွေ ... မြွေတွေ ... ”

“ပြေးဟေ့ ... ပြေး ... ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

မိမိသည် တဟားဟားရယ်မောကာ ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ ဘီးစပတ်

ထိုးအလယ်တွင်ဝှက်၍ ယူဆောင်လာသော မြွေပေါက်ကလေးများ

မိန်းမပျိုတို့ကို လိုက်တို့လေသည်။ အချို့မြွေများမှာ ဆံထုံးပေါ်

၌ ဦးခေါင်းထောင်လျက် ယိမ်းထိုးကာ ပါးပြင်းထောင်နေကုန်၏။

မိမိကား နာမည်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိပေစွ။ မြွေသရဖူကို

တင်းထားသည့် မြွေမင်းသမီးပမာ။

ထိုနေ့မှစ၍ မိမိအား လူတိုင်း ကြောက်ရွံ့ကြတော့၏။ မိမိ၏

အမူအရာမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ

ဘေးတည်ကြည်လာ၏။ ၎င်းစိတ်ဆိုးလာလျှင် ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ မြွေ

ကလေးလည်း တရုန်းရှုန်းနှင့် သခင်မစိတ်အလိုကို သိနေသည့်အလား

ထောင်ထ၊လာလေတော့သည်။

အချိန်ကာလကြာမြင့်လာသည်ဖြစ်၍ ဒေါ်ညိုမှာလည်း အသက်
အရွယ် အိုမင်းလာပြီဖြစ်၏။ သေမင်းနှင့် ခြေတစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း
ပိုမိုနီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ မြေးမလေးအား စိတ်မချသဖြင့် နောက်ဆုံး
တင်းလျက်ရှိပေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ညိုသည် မိမိအား သူ့အနားသို့ခေါ်ပြီး မိမိကိုယ်
တိုင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် မိမိ၏မွေးမိခင် ဖြစ်
ပွင့်ဖြူအား သူကြီးသားစိုးစံ(ခေါ်)ကိုဆိုးတို့ စော်ကားခဲ့ပုံများကို ပြော
ပြောင်းပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ မိမိ၏ရင်တွင်း၌ မိခင်အတွက် ကလွဲစားချေလိုစိတ်
များ ပြင်းထန်လာတော့သည်။ အမုန်းတရားတို့သည် မိမိ၏ရင်မှ
အပြည့်။

မကြာမီ အဘွားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ အဘွားဒေါ်ညို
၏တော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် မိမိသည် လိုဏ်ဂူ၌ အနေနည်းပြီး တော
ဆဲကောင်ထဲနေရာအနီး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေပါသည်။ မည်
သို့ဆိုစေ 'သူကြီးသားကိုဆိုးနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ လူမိုက်နှစ်
ယောက်ကို မိခင်အတွက် ကလွဲစားချေရမည့်အရေး' ဂိစ္စအား သူခေါင်း
ထဲတွင် ထည့်ထားပြီးဖြစ်၍ လက်တုံ့ပြန်ရန် အမြဲတွေးတောကြစည်
ထွက်ရှိ၏။

ယခုတလော မိမိသည် ရွာတောင်ပိုင်းဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်ရှိသွားတတ်၏။ အညာတောရွာ၏ တောင်ပိုင်းတွင် ရှမ်းပြည်မှ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့် ပွဲကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်ရှိ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ အလွန်နာမည်ကြီးသည့် ပွဲကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်၍ စာပေပိဋကကျမ်းကျင်လိမ္မာသည့်ပြင် မြန်မာရိုးရာ 'လူရှည်တော်ပွဲ' ကျောင်းလက်ဝှေ့ရဲ့ သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသည်။

ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်သူမှာ ပွဲကျောင်းသိုင်းပညာကို အမွေဆက်ခံရမည့်သူဖြစ်၏။ ရှေးဟောင်းဂန္ထီရပ်ညာရပ်များနှင့် လက်ဝှေ့သိုင်းပညာကို သင်ယူ၍ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရှိအတွက် လက်ဆင့်ကမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်မည့် သူရဲကောင်းဖြစ်၏။

င်းမှာ ဆရာတော်ကြီး၏တူတော်စပ်သည့် မောင်သူရဖြစ်ပါသည်။ ညနေခင်းအချိန်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ ငှက်ပျော့ဥယျာဉ်၌ မောင်သူရသည် သိုင်းလေ့ကျင့်လေ့ရှိ၏။

မောင်သူရသည် လေ့ကျင့်မှုမစတင်မီ နေမင်းစကြာဆုတောင်းဇန္တာန်တော်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“သူရိယော၊ ဒေတု၊ ဟိတ္ထံ၊ သိဒ္ဓိမေ-ကရောတု”

ထိုသို့ရွတ်ဆိုကန်တော့ပြီးနောက် သမရောသမုနီ(အတုမရှိအညွှ) ဓားရှင်ကွက် (သိုင်းတော်ဓားကွက်)များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆွဲကျင့်လေ၏။

ဓားကွက်များလေ့ကျင့်ပြီးသောအခါ လက်ဝှေ့ရဲ-လက်သိုင်းဆာများကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်မှုပြုပါသည်။ ဇရက်တောင်ပံခတ်တိုက်ကွက် (ဂဃဝုဗ္ဗထအကွက်)မှာ ‘ဘယ်ညာဗံတောင်၊ မောင်းလွတ်တစ်ပစ်’ ဟုဘိသို့ ရှေ့သို့ခုန်ဝင်လျက် ဘယ်တံတောင် ညာတံတောင်တို့ကို လေပွေ့မုန်တိုင်းမွေ့သလိုမွေ့၍ တိုက်ကွက်ဖော်ရပါသည်။ အကယ်၍ တစ်ဘက်ရန်သူက ဒူးဖြင့်တိုက်လာလျှင် ဝင်လာသောဒူးကို ဘယ်တံတောင်၊ ညာတံတောင်ပင့်တက်လျက် လှေတော်မောင်းရိုက် (နရ်ဟုတ္ထအကွက်)သုံးကာ ပင့်တက်ပြီး ရန်သူမေးရိုးပင့်လက်သီးဖြင့် ကော်ထိုးခြင်းကိုလည်း လေ့ကျင့်နေပြန်၏။

လက်ဝှေ့ရဲဖြစ်ဖို့ ဝင်ခြင်းကိုးပါး၊ ထွက်ခြင်းကိုးပါး၊ သတ်ခြင်းကိုး

၏ အာရုံစိုက်ပေးပြည့်စုံရမည်ဖြစ်၏။ အသက်အဝင်၌ ကိုးမောင်းဆင့်၌ အထွက်၌ အတိုက်ပြုပြီး မောင်းချည်ကြိုးတပ်လျှင်ရမည့် ကျင့်စဉ်တည်း။ သို့မှသာ ပွဲကျောင်းလက်ဝှေ့ကျော်သူရဲကောင်းဟူ၏။

မိမိမှာ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသဖြင့် အသက်ရှူဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ပေ။ မောင်သူရမှာလည်း မိမိလေ့ကျင့်နေပေါ်တွင်သာ အာရုံစိုက်ထားသဖြင့် မိမိကို သတိမပြုမိချေ။ ပွဲကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခိုးရာအမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံရမည့်သူဖြစ်သောကြောင့် လေ့ကျင့်စဉ်အပေါ် အလေးအနက်ထားရှိရပေသည်။ နေ့စဉ်မိမိ၏ညာလက်၊ ဘယ်လက်တို့ကို ထုံးဖြင့် ပွတ်ချေ၍ မုယောဆီ၊ အနံ့ဆီ၊ နန္ဒင်းမှုန့်တို့ဖြင့် သုတ်လိမ်းရ၏။ ပြီးလျှင် လေတိုက်ရာဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး အားပါးတရ 'အန္တောဇ - အန္တောဇ' ဟု ရွတ်ဆိုရန် နေဝင်ချိန်တွင် နေဝင်ရာဘက်သို့ နောက်ကျောခိုင်း၍ မိမိ၏လက်ခြေတို့ကို သွေးလှုပ်ပေးရပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ ဝါယောဓာတ် ရောက်စေရန်ဖြစ်၏။ ဥပုသ်ရက်အခါ ရေခွေးကြမ်းနှင့် ဖိနပ်တိုက်ပျောသီးကို ဆားဖြူးပြီး စားရ၏။ ထမင်းစားသည့်အခါတိုင်း ငါးပုတ်၊ ငါးပိကင်ကို စားရ၏။ ဤတွင် ဝါယောအားပြည့်ဝ၍ အတွင်းအင်္ဂါကောင်းလာတော့၏။

လေ့ကျင့်မှုပြီးမြောက်သည့်အခါ အသက်ရှူခြင်း လေ့ကျင့်ခန်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရပ်နားလိုက်ပါသည်။ အသက်ရှူခြင်း လေ့ကျင့်ခန်းဆိုသည်မှာ အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့ပြုချိန်တွင် ငှက်ပျောပင်ရိပ်အောက်၌ အားရပါးရထိုင်ချလိုက်တော့မှ မိမိကို အမှတ်ထင်ထင် တွေ့မြင်သွားရပေသည်။ ရင်ထဲမှာ ချစ်ခင်သွား၍ ထိုင်ရာက ခုန်ထလိုက်၏။

"ဟိတ် ... မင်းဘယ်သူလဲ ..."

"ကျွန် ... ကျွန်မ မိမိပါရင် ..."

"မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ..."

"သိုင်းကစားတွက်တွေကို အားကျလို့ ထိုင်ကြည့်နေမိတာပါ။ မောင်မောင်မိတာကိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ... မိမိလည်း အိပ်လိုက်တာပဲ။ ကစားချင်ပါတယ် ..."

"ထားပါတော့လေ ... ဒီပညာက လူတိုင်းကို သင်ယူခွင့်ပြုရတာမဟုတ်ဘူးကွဲ့ ... ကြည့်တာကိုတော့ ကြည့်ခွင့်ပြုပါတယ် ..."

"ဒါဆို ... မိမိ နေ့တိုင်းလာကြည့်မယ်နော် ..."

"အေးကွယ် ... မိမိရဲ့သဘောပါပဲ ..."

"ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ် ... မောင်ကြီးရယ် ..."

"မိမိကို ခင်မင်လို့ ခွင့်ပြုတာပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်ပါဦးမယ်ရှင် ..."

မောင်သူရနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာသောအခါ မိမိသည် မိမိရင်တွင်းမှ မုန်းတရားများကို ဖွင့်ဟပြောဆို၏။ ယောက်ျားများကို မုန်းဟန်သက်လည်း မောင်သူရကို မုန်းနိုင်ပါ။ မိမိခင်ဖြစ်သူအတွက် ကရုဏာမရှိသည့်အကြောင်းကိုပင် ပွင့်လင်းစွာပြောပြ၏။ မောင်သူရက

သဘောမတူပေ။ လူသတ်ကလေးစားချေမည့်အစား ခွင့်လွှတ်လိုက်ရန် တိုက်တွန်း၏။

“မိမိ စဉ်းစားပါကွယ် ... ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရဘူးကွဲ့ ... ဒီအမုန်းတရားရန်ငြိုးတွေကို တို့ ရန်သူနယ်ချဲ့ငြိတ်သွားတွေဘက် လှည့် လိုက်ပါလားဟင် ... ”

“အို ... မဆိုင်ပါဘူး ... ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... မိမိအနေနဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ဆိုပြီး စော်ကား ယူကို ဖခင်မတော်စပ်ချင်လို့ မရပါဘူးကွယ် ... မိခင်ကို စော်ကား လိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ... အဲဒီလူက မိမိရဲ့ဖခင်ပဲ မဟုတ်လား ... ”

“တောက် ... ”

ဤတွင် မိမိထံမှ တောက်ခေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ ပြီး မပြောမဆို ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။ မောင်သူနှစ်ဦး မိမိအစား ရင်မောကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟိုအကြောင်းကြားပြီးပြီလား ... ”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ”

“သူကြီးသားကိုဆိုးရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်လေ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“မသိသေးဘူးလား ... ညက အဲဒီလူမိုက်နှစ်ကောင် အိပ်ရာထဲ

မြွေဆိုးကိုက်လို့ သေပြီလေ ... ”

“တစ်ညတည်းမှာ တစ်ပြိုင်တည်း မြွေကိုက်ခံရတယ် ဟုတ်

အား ... ”

“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါဗျာ ... ”

“ဒါဆို ... တိုက်မြွေများလား ... ”

“ဟုတ်နိုင်သပေါ့ ... မြွေမကိုက်ခင်က လေချွန်သံကလေးချက်

တော့ ကြားလိုက်ရသတဲ့ ...”

တပည့်နှစ်ယောက် မြေကိုက်ခံရသည့်အတွက် သူကြီးသားကိုဆိုးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပါသည်။ ကယောင်ချောက်ချား ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေ၏။ ညနေဘက် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်တွင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာသော ကိုဆိုးသည် မိမိ၏မိခင် မြတ်ပွင့်ဖြူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်ဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်လာပြီဖြစ်သည်။ ချောင်းရေစီးသံနှင့် သစ်ပင်နှယ်ပင်တို့ကို လေတိုးသည့် တရွှီးရွှီး တရဲရဲအသံများကိုသာ ကြားနေရလေသည်။

ချောင်းကူးတံတားနားအရောက်တွင် ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းမှ ကူးဖြတ်လာသော မိမိနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိ၏။ ကိုဆိုးမှာ မိဖြူကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်ပြီး လွန်စွာထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“မင်း ... မင်းဘယ်သူလဲ ... မိဖြူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဪ ... ခက်ပဲခက်ရချည် ... ရှင် စော်ကားလိုက်တဲ့ မိဖြူရဲ့ သမီးလေ ... ကျွန်မနာမည် မိမိတဲ့ရှင် ... ပြောလက်စနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်ရဦးမယ် ... ကျွန်မအကြောင်းသိချင်ရင် ရှင်တပည့်နှစ်ယောက်ကိုသာ သွားမေးပေတော့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရှိ ...”

မိမိထံမှ ‘ရွှီ’ခနဲ လေချွန်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

နက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ချုံနှယ်များအား တိုးဝှေ့၍ မြွေအမျိုးအစားမျိုးစုံတို့သည် တရွှီရွှီအသံပြု၍ ပါးပျဉ်းများထောင်ကာ သူ့ထက်ငါအပြိုင်အဆိုင် ရောက်ရှိလာကြကုန်၏။

ကိုဆိုးလည်း အင်မတန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ...

“အမလေး ... မြွေတွေ ... မြွေတွေ ...”

ဟု ကယ်ပါယူပါ တစာစာအော်ဟစ်လျက် ... ရွာသို့သွားရာလမ်းမဘက် ထွက်ပြေးရာ မြွေအုပ်ကြီးကလည်း ၎င်း၏နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လေတော့၏။ ရွာထိပ်သို့ရောက်လျှင် ကိုဆိုးမျောအမောဆိုပြီး လဲကျသတိလစ်သွားပါသည်။ ရွာသားများရောက်ရှိလာကြသည့်အခါ၌ မြွေနှင့်တူတာ ဘာမှမတွေ့ကြရသော်လည်း ကိုဆိုးသတိပြန်ရလာသည်တွင် ...

“မြွေတွေ ... မြွေတွေ ...”

ဟုသာ ကယောင်ကတမ်း ပြောဆိုမြည်တမ်းနေရာ၏။ ရွာသားများက ပယောဂဖမ်းစားသည်ဟုထင်ရာ ပြောကြကုန်၏။

သူကြီးမင်းဦးဘတုတ်သည် ‘မြွေတွေ’နှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့လှ၍ တပည့်နှစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် သူသား စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရပုံတို့ကို ဗြိတိသျှအစိုးရထံသို့ အစီရင်ခံလိုက်ရာ ဝေောင်တွင်းဂါတ်မှ စာသင်တစ်ယောက်ဦးစီး၍ ဂေါ်ရာမှလိပ်သုံးယောက် ရောက်ရှိလာ၏။ မြွေနှင့်ပတ်သက်၍ ရွာသူရွာသားများအား စုံစမ်းမေးမြန်းသည့်အခါ အားလုံးလိုလိုပင် မိမိကိုသာ လက်

ညှိုးထိုးစွပ်စွဲကြပါသည်။

သို့ဖြင့် မိမိ၏ လိုက်နာမှုကို လက်နက်ခဲယမ်းအပြည့်စုံ တပ်ဆင်ထားသော ဂေါ်ရာပုလိပ်များ ချီတက်သွားကြသည်။

မောင်သူရလည်း ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း မိမိရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ထွက်ခွာလာပါသည်။ နယ်ချဲ့ပုလိပ်များသည် ချောင်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုအချိန်တွင် မိမိမှာ လိုက်နာမှုပါးပြတ်ထိပ်ပေါ်တွင် မားမားရပ်လျက် ခါးထောက်ကာ မခန့်လေးစားဟားတိုက်ရယ်မောနေ၏။

“ဟိတ် ... မင်းကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းဖို့ ငါတို့လာပြီ ... အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ မိန်းကလေး ... ”

“တောတ် ... လူပါးဝလို့ ... နယ်ချဲ့နောက်လိုက် လက်ပါးတွေကများ ... ငါ့ကိုဖမ်းမယ်တဲ့လား ... သတ္တိရှိရင် စမ်းကြည့်ကြလေ မိမိအကြောင်းသိသွားမယ် ... က ... လာလေရော ... နင်တို့အတွက် လက်ဆောင်မွန် ... ”

“အား ... ”

“အလိုလေး ဘုရားသခင် ... ”

“အမလေး ... ကယ်တော်မူကြပါ ... မြွေတွေ ... မြွေတွေ ... ”

မိမိနှင့် လက်တစ်ကမ်းအရောက်တွင် မိမိထံမှ မြွေမျိုးစုံ အထွေလိုက် အထွေးလိုက် လုံးဝ နေသည့် မြွေလုံးကြီးများ ပေါ်ထွက်လာပြီ။ ဂေါ်ရာပုလိပ်များအား မြွေများက ရစ်ပတ်တိုက်ခိုက်လေရာ မောင်သူရ

နှင့်တကွ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော ရွာသားများမှာ ရင်သပ်ရှုမောတအံ့တသြဖြစ်နေကြလေ၏။ သတိရ၍ မိမိရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တောကြီးမြွေဟောက်များ၊ ငန်းတော်ကျား မြွေမင်းသားများခြံရံလျက် တောနက်ရာသို့ ထွက်ခွာဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော စမွာသူဇာ(ခေါ်)မြွေနတ်သူဇာမိမိကို နောက်ဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ကြရပေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ကာလအတန်ကြာသောအခါ တောင်တွင်း၊ အောင်လံဒေသတစ်ဝိုက်တွင် သိုင်းသမားလူတစ်စုသည် ဗြိတိသျှပုလိပ်တို့အား တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေသည့် သတင်းများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထိုသို့ နယ်ချဲ့တို့အား တိုက်ခိုက်မှုတိုင်းတွင် မြွေများကို ခေါင်းဆောင်းသရဖူသဖွယ် ရစ်ခွေထားသည့် မြွေဘုရင်မတစ်ဦး ပါဝင်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြောင်း ကြားသိကြရပါသည်။

မျိုးမြင့်(အောင်လံ)

၈-၁၀-၂၀၀၆

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့်
ရေကျော်ရာမမင်းသမီး

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့် ရေကျော်ရာမမင်းသမီး

မွန်ပြည်နယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်ဟုခေါ်သော လူဆိုးထိန်းတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် ဒုစရိုက်သမားများလောကတွင် သူ၏နာမည်သည် ပိုမိုကျော်ကြား လူသိများသည်။ မော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ ကျိုက်ထို၊ မုပွလင်၊ သံဖြူဇရပ်၊ ရေးမြို့နယ်များတွင် လူဆိုးထိန်းနယ်မြေတာဝန်ခံအဖြစ် ရာဇဝတ်မှုခင်းကြီးများနှင့် ဆိုင်သော အမှုထမ်းများစွာကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သော တာဝန်ကျေ ခိုင်ထိန်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အမှုအခင်းဖြစ်ပွားရာနယ်မြေဒေသ ကျေးလက်အသီးသီးတွင် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးခဲ့သော ရာဇဝတ်မှုခင်းများကား

များပြားလှစွာ၏။

ထူးခြားသည်ကား ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်သည် ဥပဒေနှင့် လွတ်ကင်း၍ တာဝန်အရ ဖမ်းဆီးရသည့်တိုင် ထိုတရားခံများအား ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရစဉ်အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီးနောက်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ခံရသူများအား စားဝတ်နေရေးမှအသုတတ်စွမ်းသမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ယခုကဲ့သို့ ကူညီမှုပေးခြင်းသည် တရားခံမှာ သူ့အပေါ် ယုံကြည်အားကိုးမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေ၍ အမှုအခင်းမှန်သမျှ သူလိုက်လံစုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့လျှင် ခက်ခဲသည်ဟူ၍ မရှိလှချေ။

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်၏ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကျွန်တော်အမှတ်မထင် သိမြင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သိမြင်ခွင့်ရခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူ ရန်ကုန်သို့ တာဝန်ဖြင့် လာခဲ့စဉ် ကိုယ်တွေ့စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့သော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာမှုခင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့် ရေကျော်ရာမင်းသမီးဟူသော ဤမှုခင်းဆန်သော ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းတွင် မဟာမြိုင်ဟု အမည်ပေးထားသော တိုးချဲ့ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ၏။ ဘေလီတံတား(တောင်ဥက္ကလာပ)မှ မြွေကြည့်လျှင် ငမိုးရိပ်ချောင်းကမ်းနံဘေးဝယ် စိတန်းညီညာစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ခန်းများကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

မဟာမြိုင်တိုးချဲ့အိမ်ရာနှင့် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီမှဆောက်လုပ်ထားသော တော်ဝင်အိမ်ရာတိုက်ခန်းများသည် တစ်ပြေးကည်းညီဆောက်လုပ်ထားရှိသည်။ မဟာမြိုင်အိမ်ရာသည် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီပိုင် တိုက်ခန်းများဖြစ်သည်။ မြေညီထပ်မှသည် အမြင့်ဆုံးထပ်ထိတိုင် ငါးထပ်ရှိသည်။ တိုက်ခန်းများကို A.B.C.D.Eဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ A.1ဟုဆိုခဲ့လျှင် ဝထမထပ်ဖြစ်သည်။ B.2ဟုဆိုလျှင် ဒုတိယထပ်ဖြစ်သည်။ Aမှ Eအထိ ငါးထပ်ရှိ၏။

ကျွန်တော်၏သမီးလေးမှာ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ရာ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုထွေး၏ သမီးငယ်လေးအပေါ်ထားရှိသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့် အလုပ်အကိုင်သာမက နေစရာတိုက်ခန်းတစ်ခုကိုပါ ခေတ္တနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက် နေထိုင်ခွင့်ရသော တိုက်ခန်းမှာ တိုက်၁၀B.1ဖြစ်ပါသည်။

အလှူဦးသင့်၍ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီနှင့် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီကိုဦးစီးဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သူ ဦးကိုကိုထွေးအကြောင်း အနည်းငယ်တင်ပြရေးသားလိုပါသည်။ စွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ကို တည်ဆောက်နေချိန်ဝယ် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကုမ္ပဏီများ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံများ များပြားစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သော ကုမ္ပဏီများတွင် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီမှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့တိုင် ဦးစီးခေါင်ဆောင်ဖြစ်သူ၏ မိသားစုသဖွယ် စောင့်ရှောက်

ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကြောင့် နာမည်တောင်းဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားနေပါသည်။

တော်ဝင်မိသားစုကုမ္ပဏီဟူသော လုပ်ငန်း၏အမည်ကပင် မိမိ၏ဝန်ထမ်းများအပေါ် စေတနာထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းများ၏ စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲများစွာကို ဖြေရှင်းပေးမှု စိတ်စေတနာသန်ရှင်းမှုတို့သည် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီ၏ ထူးခြားသော ဝိသေသများဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ဝန်ထမ်းများ၏ ကျန်းမာရေးကို ကရုဏာရှိ၏။ ပညာရေးကို အားပေး၏။ အခက်အခဲဖြစ်နေသူ ဝန်ထမ်းများအား ထာဝရကူညီမှုပေး၏။ နေစရာပေး၏။ နံနက်တိုင်း ဝန်ထမ်းများအား နံနက်စာကျွေး၏။ ဤသို့ဖြင့် ယင်းကုမ္ပဏီသည် ဆောင်ရွက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများသာမက နိုင်ငံခြားပို့ကုန်လုပ်ငန်းများကိုပါ စိတ်ထမ်းများနှင့် တက်ညီလက်ညီ ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီတည်း။

အဆိုပါ မဟာမြိုင်တိုက်ခန်းတွင် ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့စဉ် မဟာမြိုင်ဈေးတန်း၌ ဖွင့်လှစ်ထားရှိသော ဆုံမှတ်အမည်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ နံနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်တတ်သည်။ ပြီးသော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်နှင့် သူ၏ဆိုင်နားတွင် ရွှေဆိုင်ဖွင့်၍ ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေသည့် ကိုအေးမောင်နှင့်ပါ ကျွန်တော် သိကျွမ်းပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို စာရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် သိနေသော ကိုကျော်ကပင် ကိုအေးမောင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်

ပေးသည်။

“အစ်ကိုအေး ... သူက စာရေးဆရာ ကြည်တင့်နိုင်ပါ ... ပင်စင်သူပြီး စာတွေပဲရေးနေတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာရေးနေပါသလဲ ...”

“မဂ္ဂဇင်းစုံပါပဲ ...”

“မူခင်းဝတ္ထုတွေရေးမလား ... ကျွန်တော့်မှာ ဇာတ်လမ်းတွေရှိတယ် ...”

“ရပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က အစုံရေးပါတယ် ... ဇာဗျာတွေလည်း အရေးများပါတယ် ...”

“ကျွန်တော့်ညီတစ်ယောက်ရှိတယ် ... ခု သူ မော်လမြိုင်မှာနေတယ် ... ထွန်းရှိန်တဲ့ ... ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ ... မွန်ပြည်နယ်က သူ့ကို ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်လို့ ခေါ်ကြတယ် ...”

ဦးအေးမောင်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ညီက ‘ရဲ’လုပ်ငန်းမှာ ဝါသနာပါတယ် ... အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်လေးတည်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲဝင်သွားခဲ့တာ ... သူ့အုပ်သက် နှစ်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ သူတွေ့ကြုံဖြေရှင်းခဲ့တဲ့ မူခင်းတွေအားလုံး မှတ်တမ်းရေးထားတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကိုယ်တွေ့မူခင်းဖြစ်ရပ်မှတ်တမ်းဆိုရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော့်ညီကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ စာရေးဝါသနာပါတဲ့သူဗျာ ... သူ ပင်စင်ယူပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့ စာလုံး

တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေကို စာရေးပြီး တင်ပြမှာတဲ့ဗျာ ... ”

ကိုအေးမောင်၏စကားများကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်မိသည်။ သူ၏ညီဖြစ်သူ ကိုထွန်းရှိန်ခေါ် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်ချင်သည်။ ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်၏ကိုယ်တွေ့မှခင်းဖြစ်ရပ်များကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုအေးမောင်အား ...

“ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဗျာ ... မိတ်ဆက်ပေးပါလား ... သူ အခုဘယ်မှာအလုပ်လုပ်နေလဲ ... ”

ဟု မေးကြည့်သည်။

“မွန်ပြည်နယ်မှာပဲ ... သထုံကိုရောက်နေတယ် ... ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကိုလည်း မကြာမကြာလာတတ်ပါတယ် ... သည်တစ်ခါလာခဲ့ရင် ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ် ... ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုအေးမောင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် တစ်လကျော်အချိန်လေးတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်သို့ တာဝန်ဖြင့်ရောက်လာသော ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ အသက်ငါးဆယ်မျှရှိပြီး အရပ်အမောင်းမှာ ကြည့်ကောင်းရုံရှိသည်။ ၅ပေခွဲလက်မခန့်ရှိမည်ခန့်မှန်းရသည်။ အသားညို၏။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူ၏မျက်လုံးဖြစ်သည်။ စကားပြောရာတွင် မျက်လုံးပြူး၍ အားရပါးရပြောတတ်ခြင်းသည် သူ၏အကျင့်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ပြီး၍ပင်ဖော်ရွေသော မျက်နှာရှိသည့် အပြင်

မိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော သူ၏လှုပ်ရှားဟန်တို့ကား ဆားပုလင်းဟူသောအမည်နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလှသည်။ ရဲဝတ်စုံနှင့် မဟုတ်လျှင် ချလည် သာမန်အညာသားတစ်ဦးဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။ အကြောင်းကား သူ၏အသားအရည်မှာ ညိုသည်ထက်ပိုသော မည်းသည့်အရောင် နှင့် ရောက်ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“မူခင်းတွေစုံစမ်းဖော်ထုတ်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော်က ဝါးဦးချပ်ဆောင်း၊ ဂဆိုးတိုတိုဝတ်၊ နှင်တံတစ်ချောင်းကိုင်ထားတော့ နွားကျောင်းသားကြီးဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ ... ”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“သည်ပုံနဲ့ စုံစမ်းရတာ လွတ်လပ်တယ် ... ပေါ့ပါးတယ် ... ခုကလည်း နွားကုန်သည်ရုပ်ပေါက်နေတယ် ... တချို့လူဆိုးသူခိုးတွေဆို ကျွန်တော့်ကို ‘နွားခိုး’လို့တောင် ထင်ကြတယ် ... ဟား ... ဟား ... ”

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်၏ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရော၍ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ဆရာထွန်းရှိန် ... ရန်ကုန်မှာ ကြာဦးမှာလား ... ”

“သိပ်ကြာမယ်မထင်ဘူး ... မော်လမြိုင်ကကွေ့စံတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာ ... ဌာနချုပ်တော့ သတင်းပို့ပြီးပြီ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဘာကွေ့စံလဲ ဆရာထွန်းရှိန် ... ကျွန်တော်တို့ခွင့်ရမလားဗျာ ... ”

“ရပါတယ်ဆရာ ... သိခွင့်လည်းရတယ် ... ကံကောင်းလျှင် သည်ကွေ့စံလည်း ပေါ်သွားနိုင်တယ်ဗျာ ... ဆရာအတွက်လည်း ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးရသွားတာပေါ့ ... ”

ဆရာထွန်းရှိန်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ ပင်စင်ယူခါနီးအရာရှိကြီးငယ်အချို့နှင့် ငွေကြေး ကြွယ်ဝချမ်းသာသူအများအပြားသည် မဟာမြိုင်၌ တိုက်ခန်းများဝယ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ငှားရမ်း၍သော်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ဒုတိယ ဇနီး (သို့) တတိယဇနီးငယ်လေးများကို ထားရှိတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီမဟာမြိုင်၏ ညနေခင်းရှုခင်းသည် ငေးမောဖွယ်ရာကောင်း၏။ စကပ်တိုး၊ ဘောင်းဘီတိုး၊ အင်္ကျီလက်တိုး၊ ဆံပင်တိုလေးများဖြင့် မဟာမြိုင်၏နတ်မိမယ် သွယ်သွယ်လျလျ ပုပုဝဝ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာစံပေါ်ပေါ်လေးများသည် ဝသုဝတီနတ်ပြည်မှ နတ်သမီးလေးများကဲ့သို့ အပြိုင်အဆိုင် ထွက်လာတတ်ပြီး ငမိုးခိုပ်ကမ်းခြေအလှကို ပိုမိုလှပစေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ငှားရမ်းထားသော တိုက်ခန်းများ၌ ကာရာအိုကေဆိုသော မိန်းကလေးများ၊ ရပ်ဝေးမှအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်လာတတ်သူများသည် မိန်းကလေးများ အများအပြားဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“သည်မဟာမြိုင်တိုက်ခန်းမှာ ‘ပစ်မှတ်တစ်ခု’ ရှိတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာထွန်းရှိန် ... ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... ပစ်မှတ်က ‘ရေကျော်ရာမမင်းသမီး’တဲ့”

“ရေကျော်ရာမမင်းသမီး ဟုတ်လား ... ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငှာကျော်ခန့်က သတင်းကြီးတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်ပေါ့ ... အခုအချိန်မှာ အသက်၆၀လောက်ရှိပြီဆိုပေမဲ့ ရုပ်ကမကျသေးဘူးဗျာ ... ဖြူဖြူဝဝနဲ့ လှပနေဆဲပဲ ... ပသျှူးရာမ၊ ရေကျော်ရာမဆိုတဲ့ ရာမဇာတ်သဘင်တွေ ခေတ်စားခဲ့တဲ့ အချိန်က ရာမဇာတ်မှာ ငယ်သီတာအဖြစ် ကပြခဲ့တဲ့ မင်းသမီးတစ်လက်ပေါ့ဗျာ ... ”

“ဟုတ်လား ဆရာထွန်းရှိန် ... ”

“သူ့အမူက ဘာတဲ့လဲဆရာ ... ”

“လူမှောင်ခိုမှုပေါ့ဗျာ ... ”

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်က ရှင်းပြသည်။

“မွန်ပြည်နယ်က မိန်းကလေးငယ်အလောင်းများများ ခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပျောက်နေတယ်ဗျာ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆက်ပြောပါဦး ဆရာ ... ”

“တစ်ဘက်နိုင်ငံမှာ အလုပ်အကိုင်ရမယ် ... ဝင်ငွေကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မက်လုံးတွေပေးပြီး ကျေးရွာတွေထိ မိန်းကလေးတွေကို ချိတ်စုဆောင်းနေတယ် ... ရေကျော်ရာမမင်းသမီးကြီးက ‘လူကုန်ကူး’ ခဲ့စားပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လူမှောင်ခိုကူးတာ ... ဥပဒေအရ ခွင့်မပြုဘူး ... ”

သူက ရှင်းပြသည်။

“မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့လည်း ဖိလာဆန့်ကျင်တယ်၊ သည်းခံမှုက”

ထိထိရောက်ရောက် ဖော်ထုတ်အရေးယူမယ်ဗျာ"

ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

"ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွှတ်ပါဘူး ... ခုလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သတင်းရထားပါတယ် ..."

ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံမှတ်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် စကားပြော လက်ဖက်ရည်သောက်ကောင်းနေဆဲတွင် အိုစည် ဦးပတ်သံဆူဆူညံညံဖြင့် မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၏ ကထိန်ပွဲလှည့်လည်လာလေသည်။

အောင်မှန်းလရောက်တိုင်း နှစ်စဉ်မပျက်ဆင်နွှဲလေ့ရှိသော ဤကထိန်ပွဲသည် စည်ကား၏။ ရှမ်းအိုးစည်ဝိုင်း၊ ဦးပတ်ဝိုင်း၊ စည်တော်ယမ်း စသည်ဖြင့် ကထိန်အတွက် လှူဒါန်းထားသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းပင်သောပင်များကို ကထိန်ခင်းမည့် ကျောင်းတိုက်များဆီသို့ပို့ရန် တန်းလှည့်လည်ကြသည်မှာ လွန်စွာပျော်စရာကောင်းလှသည်။

"အခုချိန်မှစပြီး ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်မိုးအကကို ရှုစားကြရပါမယ် မိဘပြည်သူများခင်ဗျာ ... ရွှေရိုးအကဆိုတာ အင်မတန် ကကျက်မြို့မြို့ ကရသလို 'ဒေါ်မိုး'ကလည်း ဦးရွှေရိုးအကကို အမိလိုက်ရပါတယ်။ ရယ်မောပျော်ရွှင် ဘဝကြည်နူးစရာ ဆည်စုံတွဲအကကို ကပြခဲ့သူတွေက တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်ခင်းသားကြီး အောင်ဘညိုနဲ့ ရေကျော်ရာမဇာတ်ရုံမင်းသမီးသီတာဒေဝီအဖြစ် ကပြခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်ညွန့်ဝင်းဖြစ်ပါတယ် ..."

အစီအစဉ်ကြည့်သူအပြီး ဖယ် ဦးပတ်သံမြိုင်မြိုင်နှင့် ဦးရွှေရိုးဒေါ်မိုးတို့အကကို ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေရသည်။ ကပြသူနှစ်ဦး၏ သဘာဝကျစွာ သရုပ်ဆောင်မှုကြောင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မော

ဆုံး ဖြစ်နေကြရသည်။

အထူးသဖြင့် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်မှာ ဒေါ်မိုးအဖြစ် ကပြနေသော ဒေါ်ခင်ညွန့်ဝင်းကို ပိုမိုကရုစိုက်လေ့လာနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

"မင်းသမီးကြီးက အရွယ်နသေးတာပဲနော် ... သူ့ကပုံ ဆိုပုံတွေက ပညာသိပ်ပါတယ် ..."

"ရေကျော်ရာမမင်းသမီးပဲ ... ဘယ်ဆိုးပါ့မလဲ ..." ဝေဖန်သံ၊ ရယ်မောသံ၊ ချီးကျူးသံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံများဖြင့် လှည့်လည်သွားသော ကထိန်အလှူပြုကြီးကား မကြာမီ ကျွန်တော်တို့အနားဝေး၍သွားလေသည်။

"အဲသည်မင်းသမီးကြီး ဘယ်မှာနေလဲဗျာ ..." ရုတ်တရက်မေးလာသော ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်၏ မေးခွန်းကို ကျွန်တော်က အလွယ်တကူ အဖြေပေးလိုက်သည်။

"တိုက်ဘဝ-D.2လေ ... ကျွန်တော်နေတဲ့အခန်းရဲ့အပေါ်ထပ် ..."

"ဟုတ်လား ... သူ ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ ..." "ဪ ... သူ့အပေါ်ထပ်မှာ အလုပ်ပြင်ခန်းဖြင့်ထားလေရဲ့ ..."

အောင်မလေးငယ်ငယ်လေးတွေလည်း သူ့အခန်းမှာ အများကြီးပဲဗျာ။

"သေချာပြီဆရာ ... ညနေ ဆရာတိုက်ခန်း ကျွန်တော်လာခဲ့မယ် ..."

သူက ဆက်ပြောနေသည်။

"ကံကောင်းချင်တော့ ... မပင်မန်း လမ်းသွားရင်း ရွှေအိုးဘက်ရပြီ ဆရာရေ ... ဆရာလည်း ရေးဖို့ဇာတ်လမ်းရပြီပေါ့"

ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဆားပုလင်းထွန်းရှိန် စုံစမ်းဖော်ထုတ်
မည့် လူမှောင်ခိုကုန်သည်သည် ဒေါ်ခင်ညွန့်ဝင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြော
ထားသည့်အတိုင်း ည(၉)နာရီခန့်တွင် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန် ကျွန်တော်
တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာပါသည်။ သက်သေများ အစုံအညီနှင့် ဒေါ်ခင်
ညွန့်ဝင်း၏ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

“ကဲ ... မင်းသမီးကြီး ... ဘာမှပြင်းမနေပါနဲ့တော့ဗျာ ...
ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်က တည်ငြိမ်စွာနဲ့ ရှင်းပြနေပါသည်။

“မော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ မုတ္တမ၊ ပေါင်စတု မွန်ပြည်နယ်မြို့ လေးလေး
အိက စုဆောင်းပြီး နယ်စပ်ကိုဝှံ့ ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ တစ်ဖွဲ့က ကားဂိတ်နဲ့ ဂူတာရုံအသီးသီးကပြန်ပြီး ခေါ်ထား
ပါပြီ ...”

သူက ဆက်ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“မိန်းကလေးတွေတို့ အလှပြင်ဆိုင်ဘုန်းပြပြီး နယ်စပ်မှတစ်
ဆင့် ပို့ပေးနေတဲ့ မင်းသမီးအဆက်အသွယ်တွေကိုလည်း ဖမ်းမိထား
တယ် ... မင်းသမီးကြီးကိုသာ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းနေရတာ ... သူ
နေ့မှတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကထိန်ပွဲမှာ ဒေါ်မိုးအဖြစ် ကပြနေတာ
သဲလွန်စရာပြီး ခုလို လိုက်လာခဲ့ကြတာပဲ ...”

ဆရာထွန်းရှိန်၏ ပြောစကားအဆုံးဝယ် ပါလာသော ရဲတပ်
ကြပ်က ဒေါ်ခင်ညွန့်ဝင်းအား လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်ခင်ညွန့်ဝင်း၏ သမီးဖြစ်သူ ငိုယိုပြောလိုက်
သော စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ဖွဲ့သားလုံး ရယ်
မလို၊ ငိုရမလို ဖြစ်သွားကြရသည်။

“ဖြစ်ရလေ အမေရယ် ...”

“သည်ည သည်ဓာမနေပါနဲ့ ... မန္တလေးကိုသွားပါ ... အတန်
တန်ပြောတာ နားမထောင်ဘူး ... ငါကချင်သေးလို့ပါ ... ကထိန်လှည့်
ပြီးမှ သွားပါမယ်ဆို ... ခုတော့ အသက်၆၀ကျော်မှ ‘က’ချင်ဦး ရေကျော်
စာမမင်းသမီးကြီးရဲ့ ...”

ဟူ၏။

အနုပညာဆိုသည်မှာ အိုသည်မရှိ။

ဝါသနာဆိုသည်မှာ ဖြတ်နိုင်ခဲ၏။

ရာဇဝတ်ဘေးဆိုသည်မှာလည်း လွယ်နိုင်ခဲ၏။

ဤသို့ဖြင့် မွန်ပြည်နယ်မှ နာမည်ကျော် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်
သည် ရန်ကုန်သို့ ဤမှခင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်း
ဆောင်ရွက်ရန် ရောက်ရှိလာခိုက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့
သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကံအားလျော်စွာ လူမှောင်ခိုပွဲစားတစ်
ဦးဖြစ်သော မဟာမြိုင်တိုက်ခန်းတွင်ရှိနေသည့် ပစ်မှတ်ကို တိုက်ရိုက်
ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်သည် ရေကျော်ရာမမင်း
သမီးကို ဥပဒေဘောင်တွင်းသို့ရောက်ရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့သူဟု
ခေါ်မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကား ဆားပုလင်းထွန်းရှိန်နှင့် ရေကျော်
စာမမင်းသမီးဟူသော ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးကို ကိုယ်တွေ့ရေး
သားနိုင်ခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဆင်ပိုင်းနှင့် ရွှေကုန်း

ပြေး ... ။

လွတ်အောင်ပြေးနေသည်။

မောင်မောင်တစ်ယောက် လွတ်အောင်ပြေးနေပြီ။

သူ၏နောက်မှ အသေရု အရှင်ရု အသက်အန္တရာယ်ပြုမည့်သူတွေ လိုက်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ အကြောင်းရှိသည်။

ထိုအကြောင်းသည်ကား ...

မှောင်ခိုသင်္ဘောသား

မှောင်မောင်ကား သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် ကြားကုမ္ပဏီဖြင့် ရန်ကုန်မှအထွက် ရိုက်ကာဘန်ကောက်ပြီးမှ ပဲခူးခရိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေးပြီး သင်္ဘောတက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ လစာကောင်း၏။ အရာရှိအဖြစ် လည်း လုပ်ကိုင်ရသည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းဟောင်ကောင်ကျွန်းတွင် သွား တက်ရင်း သင်္ဘောတက်ချိန် သိပ်မများလှပေ။ တန်ခိုး(၅၀၀)မျှသာ ရှိတဲ့ တစ်နှည်းအားဖြင့် ဘိတ်သင်္ဘော(THNKER)ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မောင်ကား ဒုတိယအရာရှိအဖြစ်တက်ခဲ့၏။ မြန်မာအမျိုး သားဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းပါပေ။ ဖိလစ်ပိုင်သင်္ဘောသားများနှင့် ဟောင်ကောင်ကျွန်းသား တရုတ်အမျိုးသားအရာရှိများ သင်္ဘောတာ ဝန်ထမ်းဆောင်ကြပေသည်။ မောင်မောင် ဟောင်ကောင်ကျွန်းရောက် ပြီး သင်္ဘောမတက်မီ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏ မန်နေဂျာက မောင်မောင် အားခေါ်ယူသတိပေး၏။

“မစ္စတာမောင်မောင် ... ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီက ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ... သတ်တော့ ကြိုတင်ပေးထားရဦးမယ်ပေါ့။ ခင်ဗျားအလုပ် ခင်ဗျားတာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း ကျေပွန်အောင်လုပ်ပါ ... တခြားသူတွေရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစပ်စုနဲ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ ...”

“ဟုတ်ပြီလေ ... အဲဒါကောင်းတာပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားဝင် ရောက်စပ်စပ်စုစုလုပ်လို့ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် ဘဝနေဝင်ချိန်က မဝေးဘူးဗျာသိလား ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ...”

“ဟော ... ပြောရင်း စပ်စုနေပြီကိုး ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ သင်္ဘောပေါ် မတက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ် မစ္စတာမောင် မောင် ...”

“သိချင်လို့မေးမိတာပါဗျာ၊ မပြောနိုင်လည်း ကျုပ်က နောက် ဆုတ်တတ်ပါဘူး ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒါအကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ မြန်မာတွေ သတ္တိသွေးမနည်းဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့သိပါတယ်၊ သင်္ဘော ပေါ်မှာ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင်တော့နေပါဗျာ ... ခင်ဗျား အတွက် လစာအပြင် အပိုဝင်ငွေများပါရနိုင်ပါတယ် ဟုတ်လား၊ ကဲ... အကောင်းပါစေ မစ္စတာမောင်မောင် ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

ထိုနှင့် မောင်မောင်တစ်ယောက် ရွှေနဂါး(M.V GOLDEN DRAGON)သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။ ရောက်သည်နှင့် အား ကောင်းက မကြည်မလင်သော မျက်လုံးများဖြင့် မောင်မောင်အား လေ့ ကတော့ စောင့်ကြည့်အခြေအနေအတိုင်း လုပ်ဆောင်၏။ တာဝန်ပြီး သည်နှင့် အခန်းအောင်းကာ ကက်ဆက်ဖွင့်ကာ နားထောင်အနားယူ သည်။ မိမိတာဝန်ချိန်ကလည်း နေ့(၁၂)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီ၊ ည(၁၂)နာရီမှ (၄)နာရီဖြစ်၍ အိပ်ရေးဝဖို့ အရေးကြီးပါသည်။

သင်္ဘောကား ဟောင်ကောင်ကျွန်းအနီး ရေလယ်ဘျိုင့်တွင် ရောက်ကြီးဖြတ်ကာ ဆိုက်ကပ်ထားပေသည်။ သင်္ဘောခွာချိန်နီး

သည်နှင့် ရိက္ခာဖြည့်၊ ဆီဖြည့်၊ ရေဖြည့်လုပ်ကြရင်း (BUNKERING) မောင်မောင်ကတော့ တာဝန်အရ လမ်းကြောင်းရှာ (DIRECTION) မြေပုံဂရပ်များရေးဆွဲရင်း သွားရောက်မည့်နိုင်ငံအထိ ထွက်ခွာရာနိုင်ငံ ဒေသမှနေ ရေးဆွဲရင်း ရေးဆွဲရာတွင်လည်း ခရီးခိုင့်မည်မျှ ကွာဝေးသည်ကိုပါ တွက်ချက်ပေးရင်း အချိန်မည်မျှကြာမည်။ ဘယ်နှစ်ရက် သွားရမည်၊ ဆီ၊ ရေ မည်မျှကုန်မည်ပါ တွက်ရ၏။

ဤသန်းခေါင်အချိန် ထွက်ခွာမည့် ဒီရေတက်ချိန်ဖြစ်၏။ သတ်မှတ်ချိန် (DEPARTURE Time) (02:00) ဖြစ်၍ မောင်မောင်ကူတီချိန်ဖြစ်၍ (၁၂) နာရီသန်းခေါင်ယံကတည်းက ပုံစင် (WHEN HOUSE) စေ့ရောက်ရှိနေရင်း သင်္ဘောထွက်ခွာချိန် နီးကပ်လာချိန်တွင် သက်ဆိုင်ရာ လူဝင်မှု (IMMIGRATION) အရာရှိများနှင့် အကောက်ခွန် (Custom) မှာ သင်္ဘောပေါ် တက်ရောက်စစ်ဆေး၏။

လူပိုလူလျှံပါမပါနှင့် ဥာဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော ကုန်များမပါ စစ်ဆေးကြ၏။ စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် သူတို့မော်တော်ဘုတ် (FERRET BOAT) ဖြင့် သင်္ဘောမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သင်္ဘောအား ကျောထိုး ကြိုးချည်နှောင်ထားရာ လာဖြတ်ကာ စတင်ထွက်ခွာပါသည်။ ကြောင်းပြ (PILOT) မင်းမင်းဘဲ ကပ္ပတိန် (CAPTAIN) ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူထွက်ခွာပါသည်။

သင်္ဘောထွက်ခွာပြီး ဂရင်းအိုင်လင်း (GREEN ISLAND) အထိ ရောက်ကျွန်းအနား ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်စဉ် မော်တော်ဘုတ် (SPEER)

BOAT) တစ်စင်းက သင်္ဘောသို့ ရှေ့ရှုကာလာနေ၏။ မောင်မောင်က ကပ္ပတိန်ကို သတင်းပို့လိုက်၏။

“မာလိန်မူးခင်ဗျာ ... စပိဘုတ်ကစ်စင်း အာဂက် (AHBAD) ဦးဦးမှ လာနေပါတယ် ...”

မာလိန်မူးဟောင်ကောင်တရုတ်အမျိုးသားရှောင်လီက ခပ်ယုံသုံပြီးကာ ...

“အား ... ကျေးဇူးပဲ စကင်း ... ငါတို့လူတွေပါ ... ဟဲ့ဟဲ့”

မော်တော်ဘုတ်မှ လူသုံးယောက် အနောက်တိုင်းစက်ရုံများ ဦးတက်လာကြ၏။ ဖိလစ်ပိုင်သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က အထုပ်အင်္ကျီအား ကြိုးဖြင့် (Life Line) ဆွဲတင်နေသည်။ တတိယအရာရှိက ဆီးဦးကြို၏။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်သည်နှင့် ထိုသူများသည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကုန်မိုကေးရှင်း (COMMERATION) ထဲ ဝင်ရောက်၏။ မောင်မောင်က တာဝန်ချိန်မှ စင်ထက်မှာပင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သောကိစ္စဖြစ်၏။ ဦးကြောင့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီမန်နေဂျာက မစပ်စုဖို့ သတိပေးဟန်တူ၏။ “မာအာဒီဝအမှုကိစ္စတော့ မဟုတ်တာနဲ့ပေး။ မောင်မောင် ပိုပြီးသတိထားရမည်ဖြစ်တော့၏။

မိမိတို့သင်္ဘောသားဘဝမှာ ဘယ်သင်္ဘောမလိုက်ချင်ပါဟု ရွေးချယ်ခွင့် မရှိပါချေ။ ရသည်နှင့် ကြိုသည့်သင်္ဘော တက်ရောက်ရစေမည်။ သိပ်မကြာပါ။ တတိယအရာရှိက ပုံစင်ပေါ်တက်လာကာ

“စကင်းမစွတာမောင်မောင် ... မာလိန်မူးက နားနေခန်း

(MESSROOM)ထဲ ခဏလောက်လာခဲ့ပါတဲ့ ... ကျွန်တော် ခင်ဗျား နေရာအစား(RELEAUNG)တင်ထားပါ့မယ် ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ”

သင်္ဘောပိုတေရှင်များကို ရောက်သည့် အနေအထားများ ပြောပြပြီး ပဲ့စင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။ အရာရှိများနားနေခန်းထဲတွင်တော့ (၁) အရာရှိ၊ မာလိန်မူး၊ အင်ဂျင်နီယာချုပ်၊ (၂)အင်ဂျင်နီယာနှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ် နေသည့်သုံးယောက်တို့ ရှိနေ၏။

“အား ... စကင်းလာပါ ... ထိုင်ပါ ... ”

မာလိန်မူးခေါ်ပြီး ထိုင်စေ၏။ သဘောက သူတို့အဖွဲ့ထဲဝင်လေ့ရှိခြင်းပါပေ။

“ဪ ... ဒါက ဒုတိယအရာရှိအသစ်ပါ ... မြန်မာအမျိုးသားပါ ... မောင်မောင်ဝဲ့ ... ”

ထိုနေ့သည်များက အဖက်မလုပ်ဟန်ဖြင့် ရှုတည်တည်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆက်ကာ အသိအမှတ်ပြုကြောင်းပြ၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက သူ့အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့် ကျည်ဆန်အချို့တင်လိုက်ပြီး မောင်မောင်ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့လမ်းကိုရွေးပါ ... ”

“ဗျာ ... ”

“တို့မှာ အချိန်မရှိတူး ... မြန်မြန်ဖြေစမ်း ... ”

ထိုသူထဲမှ တစ်ယောက်က စိတ်မရှည်ဟန် ဟိန်းဟောက်ကာ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်တစ်ဘက်က သေမင်းတမန်အား ထုတ်ဟန် ပြင်လိုက်ရာတွင်တော့ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ဟန့်တားလိုက်ပြီး နောက် ...

“မစ္စတာမောင်မောင် ... အရင် ဇာတိယအရာရှိလိုတော့ မမိုက် ချင်ပါနဲ့ ဟုတ်လား ... အခွင့်အရေးကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံပါ့မလဲဗျား ဟဲဟဲ ... ”

ကြောင်သတ္တဝါသည် လက်သည်းငှက်ထားတတ်၏။ လိုက်ခိုက်တော့မည်ဆိုတော့မှ သူ၏လက်သည်းများ ထုတ်လိုက်လေသည်။ ကကယ်တော့ မောင်မောင်ကား အထူးရဲတပ်ဖွဲ့(အေရှာပို ASIAPPO) ရဲအရာရှိတစ်ဦးတည်း။ ရွှေနဂါးသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းသည် သေဆုံးသွားခဲ့သော ယခင်တတိယအရာရှိ မိုးနိုင်အမှုကြောင့်ဖြစ်၏။ မိုးနိုင်ကား မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုသင်္ဘော(ရွှေနဂါး)ပေါ်တွင် ရောက်ရှိ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး သူ့အား လက်စပျောက်မရှင်းခင် ဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့မှ သင်္ဘောပေါ်က ဖြစ်ရပ်များကို ဖြောင့်ချက်ရေးသားကာ စင်္ကာပူနိုင်ငံရှိ အေရှာပိုဌာနခွဲသို့ မြန်မာလိုဖြင့် ရေးသားပေးပို့ခဲ့၏။

မြန်မာလိုရေးသားပေးပို့လိုက်ခြင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့မှ စေလွှတ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ရဲမှူး(ဆင်ရိုင်းမောင်မောင်) အား အေရှာပိုဌာနခွဲရဲမှူးကြီးက မလိုလားတော့သည်ကို သိနေ၍ ဖြောင့်ချက်စာ ရေးပို့ခဲ့ခြင်းပါပေ။ စာရောက်ပြီး သိပ်မကြာ မင်္ဂလာ

ပြင်တစ်နေရာတွင် မိုးနိုင်တစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်ထဲ တာဝန်ချိန်တွင်း အရက်မူးလွန်ကာ ပြုတ်ကျသွားကြောင်း ရွှေနဂါးသင်္ဘောက သတင်းပို့ချက်ရတော့၏။

စင်္ကာပူနိုင်ငံတွင် အရေးပေါ်တတိယအရာရှိ လိုအပ်သဖြင့် ခေါ်ယူရန်ပါ ပို့ချက်ရသည်နှင့် မိုးနိုင်၏ သေဆုံးမှုနှင့် ဖော်ကောင်လုပ်ကာ ဖြောင့်ချက်အရ အမှုမှန်ပေါ်ထွက်ရေးအတွက် မောင်မောင်အား တတိယအရာရှိအဖြစ် အတွင်းစည်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းပါပေ။ ဒုစရိုက် အမှောင်လောကတွင် လူသူတော်စင်များမရှိပါချေ။ အသားစားသတ္တဝါ ချည်းဖြစ်၏။

မောင်မောင်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားများအဖို့ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်စေရေးအတွက် ကျားရဲတွင်းထဲသို့ ဆင်းသက်ရသည်အခါလည်း ရှိ၏။ ထိုအခါတွင် သတိဉာဏ်မြေကတုတ် သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်ဆောင်ရတော့၏။ မောင်မောင်က ရှေ့တွင် ယှဉ်ချပေးထားသော ကျည်ဆန်နှင့် ငွေအနက် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ယူလိုက်တော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... မစ္စတာမောင်မောင်က သဘောပေါက်လွယ်တဲ့သူကိုး ... ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ... ဟဲ့ဟဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကတိသစ္စာတည် စောင့်ထိန်းဖို့တော့ လိုတယ်နော် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ငွေ ယူလိုက်ပြီကိုး ... စောင့်ထိန်းရမှာပေါ့ ... ”

“အေးဗျာ ... လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားကို တာဝန်မစေ

သေးပါဘူး ... အင်း ... စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲသိလား ... ခင်ဗျား ခြေဆွမ်းတိုင်းမှာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အရိပ်လိုလိုက်ပါနေမှာဗျာ ... မှားတာနဲ့ သည်မှာတွေ့လား ... ဟင်း ... ဟင်း ... ”

မောင်မောင်အား လည်ပင်းလှီးသလို လက်ဖြင့် လုပ်ပြခဲ့၏။ သဘောက အပျောက်ရှင်းမည်တည်း။

ထွန်တော်ဒုစရိုက်သမား

ထိုသူမှာ သင်္ဘောပေါ်လာခြင်းက ငွေစက္ကူများလာရော၊ လေးသွားခြင်းပါပေ။ မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းကား စင်္ကာပူနိုင်ငံ ဝင်ရောက်ပြီး ဘန်ကောက်မြို့တွင် ကုန်တင်ရန် ဘူးများကပ်ရမည်ဖြစ်၏။ သူတို့ အဓိကပစ်မှတ်ဈေးကွက်မှာ ဘန်ကောက်တည်း။ စင်္ကာပူနိုင်ငံတွင် သင်္ဘောများ ကျောက်ချကာ ဆီဖြည့်ရေညှိ ရိက္ခာများဖြည့် (BUNKERING)လုပ်စမြဲပါပေ။

မောင်မောင်တို့ သင်္ဘောသားတွေအတွက် ကူးတို့(FERRY BOAT) မော်တော်ဘုတ် စီစဉ်ပေးထား၏။ ကျောက်ချသင်္ဘောများမှ နိထိမ်းများအား ကုန်းပေါ်တက်ရန်ပါပေ။ မောင်မောင်လည်း အာပိုဌာနခွဲနှင့် ဆက်သွယ်မှုပြုလုပ်ရမည်မို့ ကုန်းပေါ်တက်လာခဲ့၏။ သူတို့၏လူယုံများလည်း လိုက်ပါခဲ့ပေသည်။ အဖြူနှင့် အမည်း၊ အလင်းနှင့် အမှောင် ကျားနဲ့ ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့သည့်ကိန်းတည်း။

မောင်မောင်က သဏ္ဌာန်လုပ်သရုပ်ဆောင်ကာ မြန်မာသင်္ဘောသားများ လာဆုံကြရာနေရာဖြစ်သော အိုဂျီ(O.G)ဖီးပါပါတ်(စ်) (PEO

PES PARK)သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ရွှေနဂါးမှ သူတို့လူများက မနီးမဝေးကနေ မောင်မောင်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ဘစ်စွေတစ်စောင်း မသိသောအကဲခတ်ကြည့်မနေကြကုန်၏။ မောင်မောင် သိပါသည်။ မောင်မောင်တို့ အထူးရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဘက်စုံလေ့ကျင့်ခဲ့ကြ၏။ ခြေရာကောက် ခြေရာဖျောက် သဲလွန်စရာနည်းများပါမကျန် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ရလေသည်။

မောင်မောင်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဘီယာဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုဘီယာဆိုင်မှာ ရုံကြီးအတွင်းမို့ မောင်မောင်အား ခြေထွေ နေရာသဖြင့် ရွှေနဂါးမှ အရိပ်များက ခပ်ပေါ့ပေါ့ရှိ၏။ မောင်မောင်ဘယ်သူနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ပါက သူတို့ သိမြင်နိုင်သည် မဟုတ်လား။

စင်္ကာပူနိုင်ငံသား စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က မောင်မောင်ထံ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ မောင်မောင်က ဘီယာနဲ့ ချို(စ်)တစ်ပွဲ၊ အထူးကြော်မှာ၏။ မှာနေစဉ်တွင် မောင်မောင် လက်ချောင်းကလေးများက မော့(စ်)(MORSE)ကုတ်၊ ဆက်သွယ်ရေးအချက်ပြသံကို သံရှည်ကြေနန်းရိုက်နည်းဖြင့် ခေါက်ကာ ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ စားပွဲထိုးလေးက

“ဟား ... မစ္စတာက ရွှေနဂါးဖမ်းမည့်သူပါလား ...”

မောင်မောင်က စကားပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေးကား အင်ဖော်မာ(IMFORMMER) ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပင်တည်း။ ထိုစားပွဲထိုးက ဌာနခွဲသို့ မောင်မောင်နှင့် အဆက်

အသွယ်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းထပ်ဆင့်ပို့ပေးမည်မှာ မလွဲတည်း။

စားပွဲထိုးလေးက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူမို့ ဌာနခွဲသို့ နောက်ဆုံးပေါက်မှထွက်ကာ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပါသည်။ မောင်မောင်အတွက် ညွှန်ကြားချက်ရယူခြင်းဖြစ်၏။ မည်သူမျှ မရိပ်စားမိပါချေ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့်ပေ။ မောင်မောင် စားပွဲသို့မှာသော ဘီယာနှင့် ချို(စ်)၊ အာလူးကြော်အမြည်းများ သယ်ဆောင်ကာ ငွေပြေစာတစ်ရွက် စားပွဲထိုးလေးက ပေးလိုက်၏။ ငွေပြေစာရွက်ပေါ်တွင်ကား ...

“မိုင်း(လ်)အယ်လီဖင့် - BKK - 2021148ဆက်လုပ် ...”

မောင်မောင်အတွက် ဆက်သွယ်ရမည့်သူပါပေ။ သည်နိုင်ငံသား မဟုတ်။ ဘန်ကောက်မြို့တွင်ဖြစ်၏။ မောင်မောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ငွေစက္ကူများထုတ်ကာ ငွေရှင်းလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေးက ငွေစက္ကူများ ကျသင့်ငွေ တွက်ချက်ယူပြီး ပိုငွေလိုငွေကို အမ်းကာ မောင်မောင်အားပေးလိုက်၏။ ထိုအမ်းငွေပေါ်တွင် BKK 2021148 ဟု ပါရှိပြန်၏။ မောင်မောင်လည်း အေးဆေးစွာစားသောက်သည်နှင့် ဘီယာဆိုင်မှထကာ ကုန်တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

ရွှေနဂါးမှ အရိပ်များကလည်း မယောင်မလည် ခပ်လှမ်းလှမ်းထွက်လာခဲ့ကြ၏။ မောင်မောင် အဝတ်အစားများ ရောင်းချသောဆိုင်က ရွေးနေခဲ့၏။ အရောင်းစာရေးမလေးက ပြီးပြကာ အနား

သို့ ရောက်လာပြီး ...

“မစ္စတာမောင်မောင် ... လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေရပြီ ...”

“အား ... ကျေးဇူးပါပဲ ...”

မောင်မောင်အား ကောင်တာတွင် ငွေရှင်းရန် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ မောင်မောင် ရွေးပြီးဝယ်သော အင်္ကျီပါ ပါဆယ်ထုပ်ပေးထား၏။ ငွေရှင်းပြီး ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ကိစ္စပြီးပြီမို့ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်ပါတော့၏။ အခန်းထဲရောက်သောအခါ ဆိုင်မှ ထုပ်ပိုးပြီးပေးလိုက်သောအထုပ်အား ဖြည့်လိုက်သောအခါတွင်တော့ ...

မောင်မောင်ကိုင်ဆောင်နေကျ လက်ဆွဲတော် ဝါလ်တာမိုကေပစ္စတိုနှင့် ကျည်ကပ်ပို(၅)ခု၊ လျှို့ဝှက်အသံဖမ်းစက်ကလေးတစ်ခု နိုင်ငံတကာ(INTERNATIONAL)သုံး တယ်လီဖုန်း(WALK MAN)တပ်ဆင်ထားသော စီဒီဝပ်မင်းတစ်လုံးနှင့် ကျည်ကာဝတ်စုံတပ်ဆင်ချုပ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ညဉ့်ကြည့်မှန်ပြောင်းတပ်လက်၊ ဖောင်တိန်ဓာတ်မီးတစ်လက်၊ လမ်းကြောင်းပြရေဒါပါ ဆာသွယ်ထားသော လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးနှင့် ကွန်မန်ဒိုဓားမြှောင်(MMANDO)တစ်လက်တို့တည်း။

မောင်မောင်က စင်္ကာပူမှ ဌာနခွဲကို ဝပ်မင်းနားကျပ်တက်ပြီး ဆက်သွယ်မှုပြုလိုက်၏။

“ကောင်းကင်ပြာ ... ကောင်းကင်ပြာကြားလား ... ဆင်လယ်ပြင်ကခေါ်တယ် ... ကြားလား ...”

“ပေးပို့ချက်ရတယ် ... ဘာထူးလဲ ...”

“မရှိပါ ... လမ်းကြောင်းရေဒါဖွင့်ထားပြီ ...”

“ဆက်လုပ် ... မျက်လုံးတွေက ကြည့်ဖို့ပါ ... ဒက် ...”

မောင်မောင် စက်ဝိုက်လိုက်၏။ မိမိဆက်လုပ်ရမည့် တာဝန်များကို စဉ်းစားတွေးနေမိတော့သည်။ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှ ကျောက်ဆူးနှုတ်တာ ဘန်ကောက်မြို့သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာလျက်ရှိ၏။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပုံမှန်လုပ်ရားလုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြကုန်၏။ မိမိက တတိယအရာရှိ စီးကရက်များအား သင်္ဘောသားတို့အတွက် အကြွေးစနစ်(သစာထဲမှဖြတ်၏။)ဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရောင်းချပေးရင်း ...

တတိယအရာရှိမှာ ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ခအနေဖြင့် (၅)ရာခိုင်နှုန်း အမြတ်ငွေခံစားရရှိ၏။ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှ ဘန်ကောက်သို့ ရေခိုင်နှုန်း (၁၂)မိုင်ဖြင့် ရာသီဥတုသာယာသဖြင့် (၃)ရက်ခွဲမျှသာ ခုတ်မောင်းခဲ့ရပေသည်။ ဘန်ကောက်မြို့သို့ ဇင်းမယ်မြစ်ထဲ ဝင်ရောက်ကာ ပါပါပိုင်(PAPADPUNG)မြို့ဆိပ်ကမ်းလေးတွင် ကုန်တင်ရန် ဆိုက်ကပ်ခဲ့၏။ ပြောင်းဖူးဆံ(YELLOW CORN)တင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆိပ်ကမ်းမြို့ဝင်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အကောက်ခွန်အရာရှိနှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိအဖွဲ့မှ သင်္ဘောပေါ်တက်လာကြပြီး စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ကြ၏။ ဘွန်းခတိုမှာ ဆိပ်ကမ်းဝင်သည်နှင့် အကောက်ခွန်ဌာနမှ ချိတ်ဝိတ်ထားတော့၏။ သင်္ဘောပြန်ထွက်ခွာမှတစ်ဆင့် ပေးပါသည်။ လူဝင်မှုအဖွဲ့က လူပိုလူလျှံပါမပါ စစ်ဆေးပြီး နိုင်ငံ

အမွေခံအုပ်အတွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တိများ

တွင်း ကမ်းပေါ်တက်ခွင့် (LANDING PASS) ထုတ်ပေးခဲ့ပေသည်။

အကယ်၍ မှောင်ခိုဒုစရိုက်လုပ်သော သင်္ဘောဟု နာမည်ကြားပြီး သတင်းပို့ချက်ရှိပါက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ သင်္ဘောပေါ်တက်လာကာ အနံ့ခံခွေးကြီးများပါ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေစစ်ဆေးကြကုန်တော့၏။ ဆိပ်ကမ်းရောက်သည်နှင့် ဂျူတီဝင်ရပ်နံ၏။ ကုန်တင်ချိန် (LOADING) တွင် တစ်ရက်ခြားတစ်ကြိမ် ကုန်တင်မှုကို တတိယအရာရှိနှင့် ဒုတိယအရာရှိတို့ လုပ်ဆောင်ရ၏။

ရေထူးအမှတ် (DRAFT MARING) တိုင်းတာရင်း သင်္ဘောညီမျှစေရန် (BALANCE) အတွက် ရေတွင်းရေထုတ် (BALANCE TANK) ကုန်များတွင် ပြုလုပ်ရသေး၏။ ကုန်တင်ချိန် မည်မျှတင်ဆောင်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွက်ချက်ရပြန်သည်။ ပထမအရာရှိက ကုန်တင်ကုန်ချများကို အဓိကတာဝန်ယူရင်း ဒုတိယနှင့် တတိယအရာရှိတို့က ကုန်တင်ကုန်ချစဉ် တာဝန်ယူကာ ဆောင့်ကြည့်စိစဉ်ကြရပေသည်။ တတိယအရာရှိက ရိက္ခာများတင်ခြင်းများတွင် တာဝန်ယူရသလို ဒုတိယအရာရှိက ဆေးပေးခန်းနှင့် ခုတင်ဖြည့်ခြင်းများပါမက ခရီးလမ်းကြောင်းအကွာအဝေးပါ တွက်ချက်ရ၏။

သင်္ဘောနံလုပ်သရုပ်ပီပြင်ရသည်။ တတိယအရာရှိအဖြစ် ဝင်ကစွပ်လို ဝင်နေရပေသည်။ ဘန်ကောက်မြို့တွင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများ ကျက်စားကြ၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးများ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရာဒေသလည်းဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် စိတ်ကြွဆေးပြားများ (ရာပ) နှင့် ဘိန်းဖြူဟိရိုးအင်းများတည်း။ မောင်မောင်က စိတ်မချသေးဘဲ ရှိသည်မို့ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မသိမမြင်သလိုနေနေရ၏။ အေရာပိုဌာနခွဲအချိန်ရတိုင်း အဆက်အသွယ်ပြု သတင်းပို့လျက် လုပ်ရပြန်၏။

မောင်မောင် ဂျူတီကျသည့် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ချိန်တွင် ရွှေနဂါးတို့ လှုပ်ရှားနှိုးထလာကြ၏။ စက်တပ်သမ္ဗန်မှာ ပေါင်းမိုးနှင့်ပြန်

အမွေခံအုပ်အတွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တိများ

အတွင်းမှ လူများကို မတွေ့မြင်ရတိုင်းသဖြင့် တာဝန်ကျ တက်မကိုင်အား မောင်မောင်က အမိန့်ပေးကာ ကြည့်စေ၏။

“ဟာ ... သပ် (THIRD) ... သူတို့က ဖောက်သည်တွေဗျ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... သပ် (THIRD) က လူသစ်ဆိုတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ ... ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို စောင့်နေတာဗျ ... မာလိန်မူးကို သတင်းသွားပို့ရမယ် ...”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပြီ ... ဂိုဏ်းဝေး (GANGWAY) လှေကားချပေးလိုက်တော့လေ ...”

“ဟုတ်သား ... ဟဲဟဲ ... မေ့လို့ ... မေ့လို့ ...”

“ငါ သူတို့ကို ကြိုဆိုပြီး မာလိန်မူးထံ ခေါ်ခဲ့မယ် ... မင်း မာလိန်မူးကို သွားအကြောင်းကြားနှင့် ဟုတ်လား ...”

“ကောင်းတယ် ...”

မူးယစ်ဆေးဝါးကုန်သည်များ

မောင်မောင်က လှေကားမှ တက်လာကြသူများကို လှေကားဝမှ ကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ကား မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းချနေသူများပင်တည်း။ အားလုံးလေးယောက်ဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကခရီးဦးကြိုပြုမိ၏။

“ရွှေနဂါးကကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ ...”

“မင်းက လူသစ်ထင်ပါ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

ထိုသူတို့က ဆက်စကားမပြောဘဲ ကိုယ့်အိမ်ရာရောက်တဲ့သူအလို မောင်မောင်ကိုကျော်ကာ သင်္ဘောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတာ၏။ သူတို့က မူးယစ်ဆေးဝါး အကြိမ်ကြိမ်ရောင်းဝယ်မှု ပြုနေခဲ့သူများမို့ပေ။

မောင်မောင်က မသိမသာ သူတို့နောက်က လိုက်ပါခဲ့၏။ မာ

လိန်မူးအခန်းအပေါက်အရောက်တွင် မာလိန်မူးက ...

“ဟား ... လာကြလေ ... သည်တစ်ခေါက် ပစ္စည်းများများလို အပ်တယ်ကွ ...”

“ကျုပ်တို့ကလည်း ရောပတ္တမြား ... ရှေးနဂါးပဲ ဟဲဟဲ ... အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ ... ဪ ... သပ်မိတ်(THIRD MATE)”

“ကျွန်တော် လူကြီးမင်းတွေကို လိုက်ဖို့ဘာပါ ကက်(စ်) (CAPT)”

“ဪ ... အေးအေး ... သူက လူသစ်လေ ... မင်းသွားနိုင်ပြီ သပ် ... ကျေးဇူးပဲ ...”

မောင်မောင် လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးအရောင် အဝယ်ဖြစ်ကြပြီတည်း။ မောင်မောင်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားတို့သည် အမှုကိုခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ကြရ၏။ ရမ်းသမ်းအထင်အမြင်နှင့် ဖမ်းဆီး၍ မရပါချေ။ ယခုတော့ လက်ပူးလက်ကြပ်မို့ ရာဇဝတ်သား များကို အချိန်မီဖမ်းဆီးရန်သာ ရှိတော့၏။

တစ်ကမ္ဘာလုံးလူမျိုးအညွန့်တုံးစေသည့် မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ် ဆိုးကို မကျရောက်အောင် အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှ၏။ နိုင်ငံတိုင်းအားလုံး၌ အမျိုးသားရေးတာဝန်ကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် သက်ဆိုင် ရာအဖွဲ့အစည်းများဖြင့် ပြည်သူတိုင်းရင်းသားများပါ ဝိုင်းဝန်းပူးပေါင်း တားဆီးရပေမည်။ မောင်မောင် အချိန်မီဆိုင်းတော့ပါချေ။ စင်ကာပူ တုန်းက ဘန်ကောက်တွင် ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်အား ခေါ်ယူလိုက် တော့၏။

“ဟယ်လို ... ဆင်ရိုင်းပါ ... ဂဠုန်လား ...”

“ဟုတ်ဇာယ် ဆင်ရိုင်း ... အခြေအနေထူးပြီလား ...”

“ထူးပြီ ဂဠုန်ရေ ... ရေနဂါးသုတ်ဖို့ အခါကောင်းပဲဗျာ ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ကျုပ်တို့ မူးယစ်အထူးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့နဲ့ လာနဲ့”

နေရာ ...

“ပါပါတိုင်း ... ဝပ်(WAFDE)နံပါတ်(၄)မှာ ရွှေနဂါးရှိမယ်”

“ပေးပို့ချက်ရပြီ ... သုတ်ဖို့ ဂဠုန်ပျံလာပြီ ... ဒါပဲ ...”

မောင်မောင် စက်ပိတ်လိုက်၏။ မောင်မောင် နောက်ကျောမှ

အေးစက်သော အထိအတွေ့ ခံစားလိုက်ရ၏။

“မလုပ်နဲ့ ... မင်းက ဒီလျှိုကောင်ကိုး ... ငါတို့အဖွဲ့က မသင်္ကာ လို့ မင်းကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ မှန်နေပြီပဲကွ ...”

“အေးပေါ့ ... ငါက မင်းတို့ကို ချေမှုန်းဖို့ လာခဲ့တာကွ ...”

မောင်မောင်က ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ကို စောင်းလှည့်လိုက်ပြီး အင်္ကျီနီနည်းဖြင့် လက်နက်အား ဖမ်းချုပ်ပြီး မဟာဒူးပျံဖြင့် အင်္ဂါစပ် ဆီးပုံကို တိုက်ချလိုက်ပြီး ပွဲသိမ်းလက်ဝါးစောင်းဖြင့် မေ့ကြောကို ရိုက် ခုတ်လိုက်၏။ ထိုနဂါးမှာ အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသွားတော့သည်။

မောင်မောင်က ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး ခွာလိုက်တော့သည်။

မလိုအပ်တော့ချေ။ လူကောင်းတစ်ယောက် မှားယွင်းဖမ်းမိခြင်းထက် လူဆိုးဆယ်ယောက် ဖမ်းမိဖို့က အရေးကြီး၏။ သူ၏ လက်ဆွဲတော် ငါလံတာပီပီကေပစ္စတီသေနတ်အား ထုတ်လိုက်ကာ မာလိန်မူးအခန်း သို့ ဦးတည်ကာ တက်လာခဲ့၏။ အပေါက်ဝတွင် တက်မကိုင်နှစ်ယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေနတ်ကို နောက်ကျောတွင် ထိုး လိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... သပ်(စ်) ... မင်း ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲကွာ ...”

“အကြောင်းရှိလို့ကွ ... အောက်မှာ ညှော်သည်နှစ်ယောက် ရောက်လာလို့ လာသတင်းပို့တာပါ ...”

“ဟေ ... ဘယ်ကများပါလိမ့် ...”

“ဒါကြောင့် ငါ လာသတင်းပို့တာပေါ့ ...”

အနားလက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်သည်နှင့် မောင်မောင်၏

ခြေလက်များက အပေါက်စောင့်နှစ်ယောက်အား လျှပ်စီးသလို ဒလဒလ ပစ်သွင်းကာ လှည့်ပေးလိုက်ရာ အထဲမှ ...

“ဟေ့ ... အပြင်ကကောင်တွေ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ ဟင် အခန်းတံခါးကို တစ်ယောက်က ဖွင့်အကြည့် မောင်မောင်ထ ခြေဖြင့် ရှူးဖိနပ်ချွန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ ‘အီး’ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ‘ခွပ်’ခနဲ ခေါင်းကိုထုပြီး အခန်းထဲ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့နော် ... တွေ့တယ် မဟုတ်လား ... ငါ့လက်ထဲက ကောင်က ငြိမ်ငြိမ်နေမှ ကြိုက်တာကွ ...

“မင်း ... မင်း ...

“ဟား ... ဟား ... ငါက မင်းတို့ရဲ့ သေမင်းလေ ... ဆင်ရိုင်းမောင်မောင်ပဲ ...

“ကောင်းကွာ ... အေရှာပိုရဲတပ်ဖွဲ့က အထူးရဲဝန်ထမ်း ဆင်ရိုင်းမောင်မောင်ကိုး ...

“ခိုင်း ...

“မလှုပ်နဲ့ဆို မင်းလက်ပဲ ငါ ပစ်လိုက်တာ ... နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ နှလုံးသားတည့်တည့်ပဲဟေ့ ... ဟင်း ... ဟင်း ...

ထိုအချိန်တွင် ရဲမော်တော်ဘုတ်များက သင်္ဘောနံဘေးသို့ ကပ်ကာ အထူးရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သံချိုက်ကြိုးများ သင်္ဘောပေါ်ပစ်တင်ကာ ကြိုးဖြင့် တက်လာကြကုန်တော့၏။ ရန်သူမှူးယစ်ဆေးဝါးဂိုဏ်းသားတို့မှာ အငိုက်မိသွားကြတော့၏။ ဂဠုန်က နဂါးကို အစာအဖြစ် သုတ်ချီပါတော့သတည်း။

မောင်မောင်အားထိုသူတို့က အထင်သေးကြသည်။ ရုတ်တရက် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ရန်ပြုလာကြ၏။ သူတို့၏ အမှားပါပေ။ ထိုင်ရာမှ တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသည်မို့ အရှုံးသာရှိ၏။ မောင်မောင်က မတ်တတ်အနေအထားမို့ လက်ဦးမူရ၏။ တစ်

ယောက်နှင့် သုံးယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား လက်ဦးသူက အနိုင်ရစမြဲတည်း။

ထိုသူတို့ထံ ခြေပက်ကန်ချက်ဖြင့် ပစ်သွင်းပြီး တံတောင် လက်သီးအတွဲများဖြင့် ပစ်သွင်းကာ အထိနာစေ၏။ တစ်ယောက်က ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသဖြင့် ခြေတစ်ချောင်းကိုခံယူ တောင့်တစ်တောင့်ပစ်သွင်းလိုက်ရ၏။

“အား ...

ထိုစဉ် အပေါက်ဝသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာပြီး ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတော့သည်။ မောင်မောင်အား အလေးပြုပြီး ...

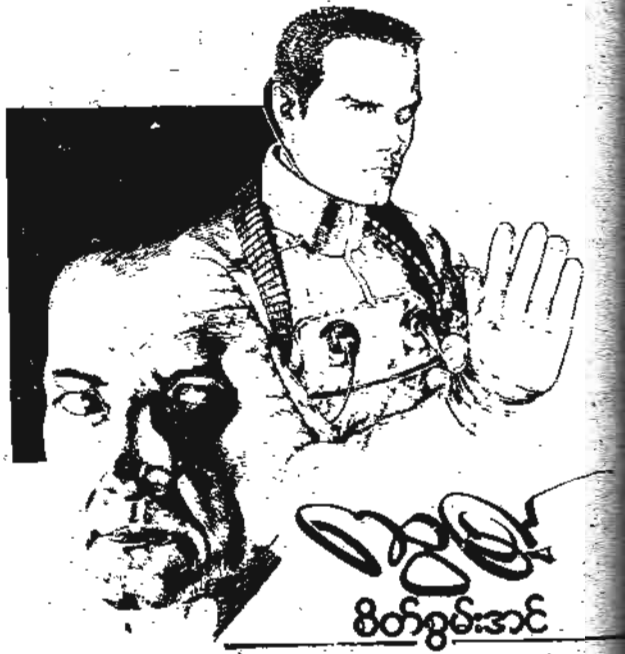
“လေးစားပါတယ် ... ရဲမှူးဆင်ရိုင်းမောင်မောင် ...

“အေး ... လေးစားပါတယ်ကွာ ...

ရာဇဝတ်ဘေးကား ပြေးမလွတ်နိုင်ပါကလား။ မောင်မောင်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားများအတွက် နေ့ညမအား ရာဇဝတ်မှုခင်း ကျဆင်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရဦးမေမည်။ နေ့သစ်အရုဏ်ဦးက ညအမှောင်ထုကို ဖြူခွင်းပြုလာချေပြီတည်း။ နေ့သစ်နှင့်အတူ ဘဝလမ်းမဆီ လူသားတိုင်း လျှောက်လှမ်းကြမေတော့မည်။

ကျူပင်ငုတ်မကျန်အောင် မောင်မောင်တို့ ဥပဒေဘက်တော်သားများက နိမ့်နင်းဆောင်ရွက်ရန် လှုပ်ရှားနေရမည်မှာ မလွဲဧကန်တည်း။

မောင်မောင်(မြန်မာပြည်)

စိတ်စွမ်းအင်

လေတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို လေတပ်ဗိုလ်ကြီး
အစ်ယောက်၏ လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာသည်
ဆရာကဆစ်ရုပ်ထုတစ်ခု၏ မျက်နှာသဖွယ် မည်သည့်အမှုအရာဖော်
ပြချက်မှမရှိဘဲ ပကတိ တင်းမာနေသည်။

ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးစာတန်းတစ်ခု ရေးသား
သော လူသွားစင်ကြိုလမ်းအတိုင်း ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုသတိ
ပေးစာတန်းမှာ ...

“အထူးခွင့်ပြုမိန့် A.6 မပါသဖြင့် လုံးဝဝင်ခွင့်မပြု”

ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

ထိုစာတန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပူပင်ကြောင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြံ့ ဖြစ်နေစရာမလိုပါချေ။ ကျွန်တော့်ထံတွင် အထူးခွင့်ပြုမိန့် A.6 သည်။ ထို့ပြင် ထုတ်လုပ်ရေးဦးစီးအရာရှိချုပ်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော စာရွက်စာတမ်းလည်း ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ... ဤအကြိမ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ နဝမအကြိမ်မြောက် လေ့လာရေးခရီးစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုသည် အမြင့်ဆုံးဒီဂရီသို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုကဲ့သို့ တွေ့မြင်လေ့လာစူးစမ်းသိရှိခဲ့ရသမျှကို ရေးသားမှတ်တမ်းပြုစုခဲ့ရာတွင် တိတိကျကျ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ဟူသော သံသယသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရောက်ရှိခိုအောင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယနေ့သည် တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် အာကာသ စေလွှတ်ရေး စမ်းသပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ယနေ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လေ့လာပြီးပါက နောက်ထပ် ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကြာသောအခါတွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကို ထပ်မံဆန်းစစ်ရပေဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေသော ဗိုလ်ကြီးနှင့်အတူ မဆုံးနိုင်သော လူသွားစင်ကြဲကော်ရစ်ဒါ ဝက်ပါထဲတွင် ကွေ့ကောက်ရစ်ပတ်ကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရသည်။

စင်ကြယ်တစ်လျှောက်လုံး၏ ဘေးဘယ်ညာနှစ်ဘက်တွင် တံခါးပိတ်ထားသော အခန်းများကို မကြာခဏ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ထို

အခန်းများ၏ တံခါးမေါင်အထက်၌ တပ်ဆင်ထားသော တောက်ပသည့် မီးလုံးလေးများသည် မှိန်တစ်ခါ လင်းတစ်လှည့်ဖြင့် မျက်တောင်ဆတ်နေကြသည်။

အများအားဖြင့် ထိုမီးလုံးလေးများ၏ အရောင်မှာ အနီရောင်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းငယ်မျှသာ အစိမ်းရောင် မီးလုံးအချို့ကို တွေ့ရတတ်သည်။ အခန်းတိုင်း၌ စာတန်းများ ချိတ်ဆွဲထားလျက် ရှိသည်။

“ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ရေးမှူး ...”

“ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသော နေရာ ...”

“ဦးစီးမှူးအခန်း ...”

“မီးခိုပြထားလျှင် မဝင်ရ ...” စသည် စသည်ဖြင့် ဖြတ်သွားစဉ်တွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အာကာသဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်မှုနှင့် စူးစမ်းသုတေသနဆိုင်ရာ စီမံကိန်းဌာနချုပ်တွင် လေ့ကျင့်နေကြသော ငယ်ရွယ်သူပျို၍ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော မိန်းမပျိုများ၊ ယောက်ျားပျိုများနှင့် နေ့စဉ် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုမိန်းမပျိုလေးများနှင့် ယောက်ျားပျိုလေးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းရေးလေ့ကျင့်မှုတို့ကို နှစ်ရှည်စီမံချက်ဖြင့် နေ့စဉ် ဖြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ သူတို့ကို ဆယ်စု၌ ခွဲကာ အရွယ်မှစ၍ ပြုစုပျိုးထောင်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်။

အချို့ လေ့ကျင့်ခန်းများဆိုလျှင် မြင်တွေ့ရသော ကျွန်တော် အတွက် အသက်ရှူမှားမိသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အထက်မျက်နှာကျက်မှ လေအားဖြင့် စုပ်ယူလိုက်ပြီး လေထဲတွင် အံ့ အတွယ်ကင်းမဲ့စွာ မျောပါနေစဉ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လှည့်ပတ်ထား ပုံမှာ ပန်ကာဒလက်များ၏ လည်ပတ်နှုန်းထက် အနည်းငယ်မျှသာ လျော့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရေဝဲကတော့တွင်းသို့ ကျရောက်သွားသော ရေယာဉ်အစိတ်အပိုင်းများသဖွယ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဗဟိုချက်မပေါင်းများစွာဖြင့် ဆက်စပ်တည်ဆောက်ထားသော နေရာတစ်ခုတွင် လူကို သတိလစ်မေ့မြောသွားစေပြီးနောက် ဖြည်း ဖြည်းချင်း ပြန်လည်သတိရလာစေခြင်းနှင့် ရုတ်တရက် သတိလည်လာ စေခြင်း၊ ဦးနှောက်ထဲမှ သွေးကြောများကို စက်မှုကိရိယာ၏ ဖိနှိပ် အားဖြင့် တစတစ ပြင်းထန်စွာ ဖိနှိပ်စစ်သပ်ခန်းများဆိုလျှင် အစစ် သပ်ခံလူသား မဆိုထားနှင့် သတ်မှတ်ထားသော နေရာမှ ရပ်ကြည့်ရ သော ကျွန်တော်ပင်လျှင် ရင်ခွန်လိုက်ဖို့စရာ ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစား လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ... မှတ်တမ်းရေးသားပြုစုရမည့် အချက်အလက်များကို ဦးခေါင်းထဲတွင် ပြန်လည်ပုံဖော်နေမိသည်။

သာယာသော ဇွန်လ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်သည်

မြေအောက်မိတာငါးဆယ်အနက်ရှိ လေလုံခန်းမကြီးတစ်ခန်းထဲသို့ ဆောက်ရှိသွားသည်။ ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ပျားအုံသဏ္ဌာန် ဖွဲ့စည်းတည် ဆောက်ထားသော အာကာသဆိုင်ရာ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် တိုးမြှင့် ဆုတ်လုပ်ရေး အမှတ် (၁၁၁)၏ အရေးပါဆုံး လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ ဆုံရန် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် ပစ္စက္ခလောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အရေးပါ အရာ ဆောင်ဆုံး လူသားတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမည်က သီဟ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တော့ စမ်းသပ်မှုဆိုင်ရာ အခန်းထဲ ခို့ တောက်လျှောက်သွားကြရလိမ့်မယ် ဦးမိုးခေါင် ...”

ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဦးဆောင်သွားနေရာမှ ကျွန်တော့်အား လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ စမ်းသပ်မှုဆိုင်ရာ အခန်းမှာ အမြင့်ပိုင်းသို့ လှည့်ပတ်၍ ဝင်သွားရသော ပိုက်လုံးသဏ္ဌာန် ရှည်မျော မျော အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ အခန်းထဲ၌ ရှိနေသော လေထုက ယကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။

“တပ်မှူးသီဟ ... သူကတော့ အရှေ့တိုင်း သတင်းဌာနက ဦးမိုးခေါင်ပါ ...”

ကျွန်တော့်အား ခေါ်ဆောင်လာသူ ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့် အား တပ်မှူးသီဟနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ တပ်မှူးသီဟ၏ အသွင် သဏ္ဌာန်မှာ ညိုမောင်းသော အသားအရေ ကိုယ်လုံးကျွတ်ကျွတ်လျစ်

လျှစ်၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်အနေနှင့် သူ၏ မျက်လုံးအစုံက စူးရှတောက်ပသည်။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံမှာ ငွေရောင်ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်စုံ ပေါ်တွင် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဝါယာကြိုးများဖြင့် ဘွဲ့ရွှံ့ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ တပ်မှူးသီဟက ထိုချိတ်ဆွဲထားသော ပစ္စည်းကိရိယာများ၏ အသုံးဝင်ပုံကို တစ်ခုချင်း ကိုင်တွယ်ရှင်းပြခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် တပ်မှူးသီဟ ရှင်ပြုနေသော စကားသံသည် ပဲ့တင်ကြည်ဟည်းနေသည်။ သူက ... ကျွန်တော် သိလိုသော အချက် အလက်၊ အကြောင်းအရာများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြနေသည်။

“အခုတစ်ကြိမ်ပါနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ ထိပ်ဖူးထဲမှာ အလုံ ဝိတ်ပြီး နေခဲ့ရတာ ဆယ့်ငါးကြိမ် ရှိပါပြီ ... တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် အချိန်တိုးပြီး နေခဲ့တယ် ... ဒါဟာ သီးသန့် အာကာသစခန်းတစ်ခု ထဲမှာ ကြာကြာနေနိုင်အောင် ကျင့်သားရယူတဲ့အလေ့အကျင့်ပါ ... ဒါမှသာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒုံးပျံထိပ်ဖူးနဲ့ အာကာသထဲကို ရောက်တဲ့ အခါဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတကာ အာကာသ စခန်းတစ်ခုမှာ ဖြစ်စေ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို့ နေနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ် ...”

စကြဝဠာ (ဃ)ဟု အမည်တပ်ထားသော ဒုံးပျံထိပ်ဖူးပေါ်သို့ တပ်မှူးသီဟ၏အိပ်က ကျရောက်နေသည်။ ထိုအရာကြီးကို ကြည့်ရ သည်မှာ လိုဏ်ဂူလိုလို မျှော်စင်လိုလို ထင်မှတ်ရသည်။

“အဲဒီဒုံးပျံထိပ်ဖူးထဲမှာနေရတာ ကျန်တော့်အဖို့ သက်သောင့်

သက်သာ ရှိနေပါပြီ ... စက်မှုကိရိယာပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြား ခြား စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ... အထဲမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ခိုင်ကွက်တွေကိုတော့ မကြာမကြာ ဂရုစိုက် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရတာပေါ့ ဘာ ... နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သွားမဲ့ အာကာသစခန်းစဉ်ကတော့ ခုနစ် ခက်ကြာမှာပါ ... လကမ္ဘာအထိ အရောက်သွားပြီး ပြန်လာမှာပါ ... ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်တုန်းကတော့ လေးရက်ပဲ နေခဲ့ပါတယ် ... အခု လေ့ကျင့်မှုက လကမ္ဘာကို မသွားမီ ဒုံးပျံထိပ်ဖူးထဲမှာ အစမ်းနေထိုင် တဲ့ လေ့ကျင့်မှု ဖြစ်ပါတယ် ...”

“ထိပ်ဖူးထဲ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ တပ်မှူးအနေနဲ့ အချိန်ကို အယ်လိုများ အသုံးချဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသလဲ ...”

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေလောက်ပါပဲ ... ခိုင်ကွက်တွေကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုချိန်မှာ တွေ့ရတဲ့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုတွေကို အချိန်မှန်သတင်း ခံရပါတယ် ...”

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အာကာသဆိုင်ရာ စက်မှုအရာရှိနှစ်ဦး ဆက်လက်ကြသည်။ တပ်မှူးသီဟ၏ ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ပိုင်ယာ ကြီးများကို ခိုင်မြဲမှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြသည်။ ထို့နောက် တပ်မှူးသီဟ အား အဖြူရောင်ခေါင်းစွပ်ကြီးကို နှိပ်ချစွပ်ပေးကာ သက်ဆိုင်ရာ လျှပ် ဆစ်ကြီးများနှင့် ဆက်သွယ်ပေးကြသည်။ သံမဏိနန်းကြီးများဖြင့် ယက် ခုပ်ထားသော အသားကပ်လက်အိတ်များ စွပ်ထားသည့်လက်ဖြင့် နှုတ်တော့လက်ကို ဆုပ်ညစ်လှုပ်ရမ်းလိုက်သည်။

ဒုံးပျံထိပ်ဖူးထဲသို့ ရက်သတ္တုတစ်ပတ်တိတိ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းခြင်း မပြုမီ ကျွန်တော်နှင့် နောက်ဆုံးစကားပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တပ်မှူးရဲ့ နောက်ဆုံးလေ့ကျင့်မှု ချောချောမောမော အောင်မြင်ပါစေဗျာ ...”

ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်စကားပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ဒုံးပျံထိပ်ဖူးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ စောစောက ကျွန်တော့်အား ခေါ်ဆောင်လာသော ဗိုလ်ကြီးက ...

“ထိပ်ဖူးထဲကို ကြည့်ရှုလေ့လာချင်ရင် အချိန်သုံးမိနစ်လောက် ရပါသေးတယ် ...”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိပ်ဖူးထဲတွင် မြို့ဆိုင်းနေသည့် အသွင် ဖန်တီးထားသည့် အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်စာထက်ပို၍ မကျယ်ဝန်းပါချေ။ တပ်မှူးသီဟသည် ကြက်ပေါင်စေးအမြှုပ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိပ်ထက်တွင် ပက်လက်အနေအထား တည်ရှိသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သည် အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ခွက်သဏ္ဌာန်အပေါက်ထဲသို့ စွပ်သွင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ နှလုံးသားနှင့် ဦးခေါင်း၏ အနေအထားမှာ တစ်ပြေးညီတည်း ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာမြေ၏ ဆွင့်အံ့မှ ဖြေလျော့ရန် သိုင်းကြီးများဖြင့် တစ်ညီတည်း ထိန်းချုပ်ထားသည်။

ယခုအခါ၌ တပ်မှူးသီဟသည် လူတစ်ဝက် စက်ရုပ်တစ်ခု အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေလေပြီ။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုစစ်သပ်လေ့ကျင့်မှုသည် ဒုံးပျံဖြင့် အာကာသထဲသို့ ပစ်ခတ်မှု အာကာသဌာနမှ စခန်းတွင် နောက်ဆုံး လေ့ကျင့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူသည်

အနေအထားမှတစ်ဆင့် ရက်သတ္တုတစ်ပတ်အတွင်း လိုအပ်သလို လှုပ်ရှားနိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

“တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ် ဦးမိုးခေါင် ...”

စမ်းသပ်ရေးမှူးက စကားပြောခွက်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို သတိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဒုံးပျံထိပ်ဖူးအပေါက်ဝမှ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား တပ်မှူး ...”

“အသင့်ပဲ ...”

စမ်းသပ်ရေးမှူး၏ မေးခွန်းကို ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သော တပ်မှူး၏အသံမှာ သတ္တုလိုက်သံ ပါနေသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး တပ်မှူးကို ပြင်ပဆက်သွယ်မှုတွေနဲ့ စည်းခြားလိုက်ပါပြီ ...”

ထိုစကားအဆုံးတွင် စမ်းသပ်ရေးမှူးက ခလုတ်တစ်ခုကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဆူညံနေသော စက်သံသည် တိခန့် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပယင်းရောင်မီးလုံးတစ်ဆင့်ထားသော ဒိုင်ကွက်တစ်ခုသည် စတင်၍ အချိန်အတိုင်း အတာကို ပြသနေလေပြီ။

အသံလွှင့်စက်မှ အချက်ပေးသံက ရုတ်တရက် မြည်ဟည်းကာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ခေတ္တမျှ ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ အခန်းတွင်းရှိ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့ပါးလာသည်။ အထဲမှ လူများအားလုံး အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် လိုက်ပို့သော ဗိုလ်ကြီးနှင့်အတူ ဓာတ်လှေအားဖြင့် အထက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... အဲဒီလို ထိပ်ဖူးထဲကို ဝင်ခဲ့ဖူးသလား”

“တစ်ခါပဲ ဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ အလေ့အကျင့်မရှိလို့ သုံးနှစ်လောက်ပဲ ကြာခဲ့ပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထုတ်ပေးဖို့ အဝါရောင်သတ်မှတ်ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ရတယ် ... ဒီနောက်တော့ တစ်ခါမှ မဝင်ဖြစ်တော့ဘူး ...”

ဗိုလ်ကြီးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေလိုက်သည်။

“တပ်မှူးသီဟအတွက်ရော ထိပ်ဖူးထဲမှာ အဲဒီလို အရေးပေါ်အဝါရောင်ခလုတ် တပ်ဆင်ပေးထားသလား ...”

“တပ်ဆင်ထားပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ တပ်မှူးလိုလူစားကတော့ အဲဒီအရေးပေါ်ခလုတ်ကို ဘယ်တော့မှ နှိပ်မှာမဟုတ်ဘူး ... သူ့စိတ်စွမ်းအင်က အမြင့်မားဆုံးဖြစ်နေပြီ ... လေ့ကျင့်မှုအတိုင်းအတာကလည်း နိုင်ငံတကာ အာကာသယာဉ်မှူးတွေနဲ့ ပခုံးချင်း ယှဉ်နိုင်တဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီဗျ ...”

နောက်ထပ် ... ရက်သတ္တတစ်လတ် ပြည့်သောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် တပ်မှူးသီဟနှင့် ထပ်မံဆုံစည်းကြသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို သိလိုသောမေးခွန်းတစ်ခု မေးကြည့်မိသည်။ တပ်မှူးသီဟက ပြုံးချင်ချင်ဖြင့် ...

“အာကာသယာဉ်မှူးတိုင်းဟာ ခုံးပျံထိပ်ဖူးထဲမှာ ရောက်နေရုံနဲ့ အတောအတွင်း စိတ်အားငယ်လေ့ရှိကြပါတယ် ... အဝါရောင် အရေး

ပေါ်ခလုတ်ကို မနှိပ်မီအောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြင်းအဆန် ကြိုးစားသူတွေချည်းပါပဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ ခုံးပျံထိပ်ဖူးအပြင်ဘက်မှာ ကျန်ရစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို ခေတ္တပို့ထားလိုက်ရတယ် ...

“ဗျာ ... ဘယ်လို”

ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့က စိတ်စွမ်းအင် ထက်မြက်မှုမှ ဖြစ်တာမျိုးပါ။ ခုံးပျံထိပ်ဖူးရှိနေတဲ့အခန်းထဲမှာ စက်မှုဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအင်စတီကျာ သူတို့အလုပ်ကို သူတို့အာရုံစိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ် ... ဒီတော့ သူတို့ဦးနှောက်ထဲကို ထည့်ပေးဖို့ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်တော် ထိပ်ဖူးထဲကို မဝင်ခင် အမှတ်တရ မျက်နှာတစ်ခုကို အာရုံစိုက်ပြီး အဲဒီလူဆီကို ကျွန်တော့်စိတ်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အကြောင့် အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး စိတ်အားငယ်နေလိမ့်မယ် ...”

တပ်မှူးသီဟ၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး အကြောင်းမဲ့သက်သတ် စိတ်အားငယ်မှု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကို ပြန်လည်သတိရလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တပ်မှူးသီဟ၏ စိတ်စွမ်းအင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးအာရုံတစ်ခု ထည့်သွင်းပေးလိုက်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်မိတော့သည်။

စုံထောက်စိန်မမနှင့် ဝရမ်းပြေးဆင်တောင်ကျားကြီး

ဝရမ်းပြေးဆင်တောင်ကျားကြီး - နောက်ဖြန် လျှိုင်လုံရွာက
သနပ်ဖက်ခြံပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးအိုက်ဝန်ကို သူ့ရဲ့ ကြားစခန်း
အိမ်မှာ ဝင်ဆွဲမယ်လို့ သတင်းရ။

ဗုဒ္ဓကြွယ်

စုံထောက်စိန်မမသည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရွှေညောင်-
ဆုံစောက်အကြား ရဲကင်း၌ စာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ နံနက်(၁၀)နာရီခန့်

“ဗုဒ္ဓကြွယ်” လျှို့ဝှက်အမည်ခံယူထားသည့် ဒေသခံ လူယုံ
အတင်းပေးထံမှ လူကြံရွာသားဟစ်ဦးဖြင့် ပေးပို့လိုက်သော အထက်
အတင်းပေးပို့ချက်စာကို စုံထောက်စိန်မမ ရရှိခဲ့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုလှူငှက်သတင်းပေးပို့ချက်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် စိန်မမသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို 'ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိတော့သည်။

“ကံဆိုးလိုက်ပါဘိ ဦးအိုက်ပန်ရယ် ...”

စိန်မမ အသံထွက်အောင်ပင် ညည်းညူလိုက်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

အဆိုပါ သတင်းပေးစာလွှာ ရောက်မလာမီ (၁၅)မိနစ်ခန့်ကပင် သည်ဘက်ခြံပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးအိုက်ပန်၏သားငယ် (၁၀)နှစ်အရွယ်ရှိ အိုက်လူ မြင်းကို အပြင်းနှင်၍ ရဲကင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရောက်မဆိုက်ပင် အိုက်လူက သူ့အဖေ ဦးအိုက်ပန်အား ဓားပြလှဆိုးက သေနတ်ဖြင့်ပစ်ပြီး သူ့အား ရဲကင်းသို့လွှတ်၍ အပို့ခိုင်းလိုက်ကြောင်းပြောကာ သွေးစွန်းနေသော စာကို ပေးသည်။

“အဖေကို ကယ်ပါ ... အဖေကို ကယ်ပါ”

အိုက်လူက စိန်မမကို အားကိုးတကြီး တဖွဖွပြောရင်း ငိုကြွေးရှာသည်။

စိန်မမက အိုက်လူ၏ဦးခေါင်းကို ကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်ပေးပြီး အိုက်လူပေးသည့် ဓားပြလှဆိုး၏ စာကို ဖတ်သည်။

စာမှာ

“စုံထောက်စိန်မမ

သတ္တိရှိရင်ဆင်တောင်ကို တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့”

ဆင်တောင်ကျားကြီး

ဟူ၍ ခဲတံဖြင့် စာလုံးကြီးကြီး ခပ်သော့သော့ ရေးထားသည်။

စိန်မမက စာကို သူ့လူယုံတပည့် ပေါက်ပေါက်နှင့် တပ်ကြပ်စိုင်းစိုင်းမှီးမှီးအား ပေးလိုက်သည်။

ပေါက်ပေါက်နှင့် စိုင်းစိုင်းမှီးမှီးတို့က စာကို ဖတ်ပြီး ပြူးပြူးပြောပြာပြောသွားသော်လည်း စိန်မမမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိသည်။

“ဦးအိုက်ပန်ဆိုတာ သနပ်ဖက်ခြံ သုံးလေးခြံပိုင်တဲ့ လျှင်လုံရွာထဲ ... သူ့မိသားစုကလည်း လျှင်လုံမှာပဲနေတယ် ... ဦးအိုက်ပန်အတော့ ကြားစခန်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့သနပ်ဖက်ခြံကို စောင့်ကြည့်ဖို့ အစောင့်အိမ်မှာ သူ့သား အိုက်ပန်လူနဲ့ အတူအိပ်လေ့ရှိတယ်”

စာဖတ်ပြီးနောက် စိုင်းစိုင်းမှီးက ဦးအိုက်ပန်နှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်ကို ရှင်းပြသည်။

“သား ... သားအဖေဒဏ်ရာက တော်တော်ကြီးသလား”
သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရသည်ဆိုလျှင် သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် သက်ရှင်ရက် ရှိမရှိ မေးလိုသော်လည်း ကလေးကို မမေးရက်သဖြင့် စိန်မမက ဒဏ်ရာအခြေအနေကိုသာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အကြီးကြီးပဲ”

အိုက်လူက တန့်နုနုငိုရင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ဒဏ်ရာက ဘယ်နေရာမှာလဲကွယ့် ...”

“ခိုက်မှာ ... ခိုက်မှာ ခင်ဗျ ... အဖေကို ကယ်ပါဗျာ”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ သားဖေဖေကို မမ ကယ်မယ် ...”

“လူဆိုးကြီးဆိုမှာ သေနတ်ကြီးရှိတယ်ဗျ ... ပြီးတော့ ဘူထာမြင်းစီးထွက်သွားတာ ... အဖေ့ပိုက်ဆံတွေလည်း ယူသွားတယ်”

“အေး ... သား ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့ဆရာကြီး ကောင်းလှနှင့် ဆရာကြီး ခမ်းအောင်တို့အဖွဲ့က စခန်းမှာ တာဝန်ယူ ... ရဲဘော် အိုက်ထွန်းက ဒီကလေးကို လျှင်လုံ သွားဖို့ ဆရာစိုင်းစိုးမိုးနဲ့ ပေါက်ပေါက်က တောင်နီက ကျန်းမာရေးဆေးခန်း ဒေါက်တာဖေသန်းကို ခေါ်ပြီး ကြားစခန်းက ဦးအိုက်ပန် အိမ်ကို ငြင်းနဲ့ အမြန်လိုက်ခဲ့ကြ ...”

“လိုက်ခဲ့ကြဆိုတော့ ... မမက တစ်ယောက်တည်း”

ပေါက်ပေါက်က ခကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ စိန်မမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အေး ... ငါ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား မမရယ် ... မမ-မသွားပါနဲ့လား၊ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါ့မယ် ...”

စိုင်းစိုးမိုးက စိုးရိမ်စွာ ပြောသည်။

“သူက ငါ့ကိုပဲ လိုချင်တာဆိုတော့ ငါပဲ သွားရမှာပေါ့ ... ငါ့မသွားရင် ဒီရွာတွေမှာ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဟို ငါ ဘယ်လို လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ ...”

“ဆင်တောင်ကျားဆိုတာ ဆင်တောင်အောက်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ

... ဆိုး သိပ်ကြမ်း သိပ်ရက်စက်တဲ့ လူဆိုးဓားပြကြီး ... ပရိယာယ်က

... သည်း ကြယ်မှကြယ် ... ကလိန်ညာဏ်ကလည်း များမှများ ... သိပ်ကြောက်စရာကောင်း ... တော်ကြာ ထောင်ချောက်ဆင် ...”

စိန်မမက စိုင်းစိုးမိုးအား ဆက်မပြောတော့ရန် လက်ကာပြတ်ပြီး ...

“ငါ့ကိုသာ ရွာထဲက မြင်းကောင်းကောင်းတစ်စီး ရှာပေး ... ခံတို့လည်း ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ကြ ... ဒါမှ ဦးအိုက်ပန် အချိန်မီ အသက်ကယ်နိုင်မှာ ... သေနတ်ဒဏ်ရာက သွေးလွန်ရင် ကျန်းမာလိမ့်မယ် ... မြန်မြန်သာလုပ်ကြ ...”

စိုင်းစိုးမိုးက ရွာထဲ မြင်းသွားရှာနေစဉ် အထက်ပါ ‘ဇုဝံကြယ်’ ချွတ်အမည်ခံ သတင်းပေးထံမှ သတင်းလွှာကို စိန်မမ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... ထိုစာက အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်း

ထို့နောက် စိန်မမသည် စိုင်းစိုးမိုးဆွလာသော အုန်းခွံရောင် ငါးမလေးကိုစီးကာ ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော ဆင်တောင် တောင်ခြေရှိ ကြားစခန်း ဦးအိုက်ပန်၏ ခြံစောင့်အိမ်သို့ အသွေ့နှင့်ခဲ့သည်။

“ငါ့ မှားများ မှားသလား ...”

စိန်မမက မြင်းကို အသော့နှင်လာရင်း ဓားပြလူဆိုးဆင်တောင် ကျားကြီး၏ စိန်ခေါ်ခြင်းကို တုံ့ပြန်၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းကို ပြန်၍ဆန်းစစ်နေမိသည်။

“သိပ်ညာဏ်များ ... သိပ်ရက်စက်တဲ့ ကျားကြီး စိန်ခေါ်တာကို ကြောက်ပြီး ငါ မသွားရင် ဒီနယ်တစ်ဝိုက် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး ဝန်ထမ်းလိုလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ ... ဒီနယ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကျားကြီး ဓားပြတိုက် ဆက်ကြေးကောက် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်မှာ ... ခု ငါ့ မမှားဘူး ...”

စိန်မမက ခရီးနှင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

သူမ ပထမဦးစားပေးစဉ်းစားရမည်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရရှိ စားသော ဦးအိုက်ပန် ဖြစ်သည်။

ဦးအိုက်ပန်ကို သူမ ဦးစွာ ဝင်ကြည့်ပြီး ရှေးဦးသူနာပြုလုပ်ပေး ခြင်း ပေါက်ပေါက်တို့ ခေါ်လာမည့် ဒေါက်တာ ဖေသန်းကို စောင့်မည်။

ဦးအိုက်ပန် ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူရပြီး စိတ်ချရတော့မှ ဆင်တောင်ဘက် ထွက်သွားသော ဓားပြ ကျားကြီးနောက်သို့ ဆက်လိုက်မည်ဟု စိန်မမ ခြေတံလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ မရှိသော ဆင်ခြေလျောနှင့် မြေပြန့်မြေသား မျှော်နေရာများတွင် သနပ်ဖက်ခင်းအစိမ်းရောင်များက တစ်မျှော် မှီခေါ် နေရာယူထားသည်။

လမ်းက တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်သွားသည်။

ခပ်ဝေးဝေး တောင်ဘက်တောင်ခြေနေရာတွင် ခြံစောင့်တဲအိမ် တစ်အိမ် တွေ့ရသည်။

ဦးအိုက်ပန်၏ ခြံစောင့်တဲအိမ်ကိုတော့ မြောက်ဘက်၌ တစ်အိမ် တစ်အိမ် ထီးထီးတွေ့ရသည်။

ဦးအိုက်ပန်၏ တဲအိမ်သည် သီးသီးခြားခြား တစ်အိမ်တည်းရှိ သဖြင့် ကျားကြီးက ယခုကဲ့သို့ အတင့်ရဲစွာ အနိုင်ကျင့်နိုင်ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု စိန်မမ တွေးမိသည်။

စိန်မမ ခရီးနှင်လာသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ ဦးအိုက်ပန် အိမ်

နှင့်လည်း နီးပြီ။

တောင်ခြေအမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သူမ ထွက်လာ ဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းအသော့ နှင့်စိုင်းလာသော လက္ခဏာဖြစ်သော ဖုန်လုံးများကို အပေါ်စီးမှ မြင်လို နိရုဏ်ဖြင့် မမ ဝမ်းသာသွားသည်။

လေထဲ လွင့်တက်လာသော ဖုန်လုံးများကို ရေတွက်ကြ သည်။ စုစုပေါင်း ဖုန်လုံး လေးလုံး။ သည်တော့ မြင်းလေးကော လူလေးယောက် ပေါက်ပေါက်၊ စိုင်းစိုင်း၊ ဒေါက်တာဗေသနံ တပည့်တို့ ဖြစ်မည်ဟု စိန်မမ သုံးသပ်လိုက်သည်။

စိန်မမသည် ဦးအိုက်ပန်၏ တဲအိမ်ဝင်းခြံနှင့် နီးသည်ထိ လာသည်။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။

စိန်မမ ဝင်းခြံဝသို့ ရောက်လာသည်။ ပကတိ တိတ်ဆိတ် သက်နေသည်။ ကြက်အော်သံများ ကြားရသည်။

စိန်မမ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။

မြင်းကို ခြံထောင့်ရှိ ထင်းရှူးပင်၌ ချည်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ဆီ သတိ နှင့် လျှောက်သွားသည်။

လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိ။ အိမ်မှာ တဲထက် အနည်းငယ် ကြီးမား မြေစိုက်အိမ်ဖြစ်သည်။

ဘေးဘယ်ညာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်၍ စိန်မမ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သွေးကွက်ထဲ လဲကျနေသည့် ဦးအိုက်ပန်ကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း လက်တွေ့တွင် မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ ကိုမျှ မတွေ့ရ။

အတွင်းခန်းထဲတွင် ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆ၍ စိန်မမ အသံပြု လိုက်သည်။

“ဦးအိုက်ပန် ... ”

“ဒိုင်း ... ”

စိန်မမ၏ ခေါ်သံပင် မဆုံးလိုက်။

စိန်မမ မျက်နှာမူရာ ဆယ်ပေမျှပင် မဝေးသော အခန်းကန့်ထရံ နှာကံကွယ်မှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

စိန်မမ၏ ယာဘက်လက် ဆတ်ခန့် တွန့်ကာ နောက်သို့ လန် ကျသွားသည်။

ယာဘက်လက်ချောင်းတွင် ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ယာ ဉာဏ်လက်မောင်း ကျည်ထိသွားပြီ။ လက်မောင်းမှတစ်ဆင့် စီးကျလာ သော သွေးစီး၏ အနွေးဓာတ် အထိအတွေ့ကို စိန်မမ လက်ဝါးက သိတွေ့ခံစားမိသည်။

“တော်တော်ညှစ်များတဲ့ ကျားကြီး ... အိုက်လူကလေးရှေ့ မှာ မြင်းနဲ့ အထွက်ပြ ... မြင်းကို တောထဲမှာ ဂှက်ထားပြီး သူတို့ ဦးအိုက်ပန်ဆီ ပြန်လာစောင့်နေတာကိုး ... ငါတော့ သူ ဆင်တားတဲ့

ထောင်ချောက်ထဲ အမိခံလိုက်ရပြီ ... တောက် ...

စိန်မမက စိတ်ထဲကြိတ်၍တွေးနေသည်။

ယာဘက်လက် အသုံးမပြုနိုင်တော့ပြီမို့ ဓားပြလူဆိုး ကျားကြီး

ပြုသမျှ နုရတော့မည့်အခြေအနေပင်။

“ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပါဘူး ကျားကြီး ...”

စိန်မမက အသံသာသာနှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ...”

ကျားကြီးက တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း လုပ်သေနတ်ကြီး ချိန်လျက် အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“လက်ကို ပစ်ချိုးထားတာတောင် မင်းက မာန်တက်နေတာပဲ၊
ငါ့ကို ခြောက်လှန့်နေတုန်းပဲကိုး ... မင်းရဲ့ သတ္တိကိုတော့ မချိုးကျ
မနေနိုင်ဘူးဟေ့ ... ဒါပေမဲ့ ခု မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ စိန်မမ
ဟား ဟား ဟား ...”

ကျားကြီးက စိန်မမ ခါးမှ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံလုပ် ပွိုင့်
ကရက်တာ ပစ္စတိုကို မွဲယူလိုက်သည်။

“ကျားကြီးစီး စားမကုန်တဲ့ ရှင်လိုနာမည်ကြီး လူဆိုးလူမိုက်ကြီး
က ကျွန်မလို အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို သေနတ်ကြီး တကားထား
ရှင် မရှက်ဘူးလား ... သတ္တိရှိရင် ပစ်သတ်လိုက်လေ ...”

စိန်မမက ဆတ်ဆတ်ကြဲ ပြောလိုက်သော်လည်း ကျားကြီး
နာဟန်မတူ။ ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ...

“ဟဲဟဲ ... စိတ်ချ၊ မင်းကို သတ်မယ် စိန်မမ ... ဒါပေမဲ့ သေနတ်

နဲ့တော့ ပစ်သတ်ဘူး ... ဟောဒီနယ်တစ်ဝိုက် ဆင်တောင်ကျားကြီး
ဆိုတဲ့ ငါ့ကို ဖိနှိပ်ဖို့တုန် ကြောက်နေအောင် ဘယ်သူမှ မလှန်ရဲ ...
အာမခံရဲ့အောင် မင်းကို ခြံထောင့်က ထင်းရှူးပင်မှာ ကြိုးဆွဲချ သတ်ပြ
ထားမယ် သိလား ...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရာဇဝတ်ဘေး ရှင် ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး၊
ကျွန်မနောက်က ... ကျွန်မ တပည့်တွေ လိုက်လာတာ တွေ့တယ်
မဟုတ်လား ...”

“တွေ့သားပဲ ... လေးယောက်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နောက်တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်လောက်မှ ဒီကို ရောက်မှာလေ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒီတော့
မင်းလည်း ကြိုးကွင်းစွပ်ရက် သေလောက်ပြီပဲ ... မင်းအလောင်းပဲ
သူတို့ရတော့မှာပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ ...”

“သေမှာ မကြောက်လို့ ရှင် စိန်ခေါ်တဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်
ဆည်း လိုက်လာခဲ့တာပေါ့ ... ရှင်ကတော့ ကျွန်မတပည့်တွေ ရောက်
တာနဲ့ တောထဲတောင်ထဲ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးပေမဲ့ လွတ်နိုင်
အ မဟုတ်ဘူး ... ဟိုဘက်ထွက်ပေါက်ကိုလည်း လှမ်းပိတ်ခိုင်းထား
ဆယ်လေ ...”

“ဟား ဟား ဟား ... ဆင်တောင်ကျားကြီးတဲ့ ... ကျားကြီး
မည်ရှေ့က ဆင်တောင်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို အလကား ရထားတာ မဟုတ်
ဘူး စိန်မမ ... ဒီဆင်တောင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောကျွမ်းလို့ ဆင်
တောင်ကျားကြီးလို့ နာမည်ကြီးနေတာကွ ...”

“ရှေ့မှာတော့ ရှင် ဘယ်ကိုပဲ ပြေးပြေး ... ဘယ်လိုပဲပုန်း

ပုန်း မလွတ်နိုင်ပါဘူး ... ကျွန်မတပည့်တွေက အများကြီး ... ပြီးတော့ ရဲကင်းတွေ ကျွန်မတို့ လေးစားအားကိုးရတဲ့ ရွာသားတွေ အများကြီး ရှင်လို အန္တရာယ်ပေးတတ်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ရှင်ကို ဝိုင်းလိုက်ကြမှာပဲ ... ချက်ချင်း ဖမ်းမမိတောင် ရက်ကြာလာတော့ ရှင် အစာပြတ်ပြီး ငတ်သေမှာတော့ အသေအချာပဲ ကျားကြီး ...

စိန်မမက ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောရ လိုက်ရာ ကျားကြီးမှာ ငိုသံဆင်းသွားတော့သည်။ နောက်မှ ...

“အေး ... မင်း ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... မင်းပြောမှ ငါအဖြေ ရပြီ ... ငါ ပြေးပုန်းနေတုန်း အစာမပြတ် အစာမငတ်နိုင်အောင် ဒီတံ မှာရှိတဲ့ အစားအစာတွေကို နိုင်သလောက် ရနိုင်သလောက် ယူသွား ရမယ် ... အခုလောလောဆယ်တော့ မင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်ဖို့ ကြိုးသွားလုပ်နေတုန်း ငါ့အတွက် ဆတ်သားခြောက်တို့ ဘာတို့ လုပ် ထား ... အမဲခြောက်တွေ ဆတ်သားခြောက်တွေလည်း ရှိတယ် ... အင်း ... ဟိုမှာ ဖောက်ပြီးသား နို့ဆီဘူးတွေတယ် ... ကော်ဖီတွေ ဘာတွေဖျော်ထား ... ရှိတာနဲ့ဖျော်၊ ဒါတွေ ငါမသောက်ရတာ အရသာ မခံရတာ ကြာပြီ”

“ဒါတွေ ကျွန်မက လုပ်ထားရအောင် မီးမှ မရှိတာ ...”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ မင်း ညာလက်ကို ငါ ပစ်ချိုးထားတော့ မင်း မီးမွှေးတာတွေ ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ ... ကဲ ... ငါပဲ မီးမွှေးပေးရ မယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်း ထွက်မပြေးနိုင်အောင်တော့ အရင် လုပ်ထားရဦး မယ်”

ကျားကြီးသည် စိန်မမ၏ ခြေထောက်ကို မီးဖိုဘေးရှိ ကြောင် အိမ်နှင့်တစ်လံမျှရှည်သော ကြိုးဖြင့် တွဲချည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျားကြီးက မီးဖိုတွင် မီးမွှေးပေးခဲ့ပြီး ကြိုးရှည်ရှည် တစ်ချောင်းကို ယူ၍ ခြံထောင့်ရှိ ထင်းရှူးပင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။

စိန်မမက ရေရှိပြီးသား ရေခွေးအိုးကို ရေများသွန်ပစ်ကာ ကော် ဖိတ်ခွက်စာလောက်သာ ခန့်မှန်းချန်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်သည်။ ဒရေအမြန် ဆုံး ဆူစေရန် မီးပြောင်းဖြင့် မီးကိုမှုတ်သည်။

ခဏနှင့် ရေဆူလာသဖြင့် မတ်ခွက်ဖြင့် ကော်ဖီဖျော်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ဒယ်အိုးတည်၊ ဆီထည့်ကာ ကြောင်အိမ်တွင်းမှ ဆတ်သားကင်များကို ဆီပူလို့ခိုကြော်သည်။ ကြက်ဥများကိုလည်း ခွဲ ထည့်သည်။

ဆတ်သားကြော် မွှေးရနံ့က သင်းပျံ့လာသည်။

စိန်မမက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံထောင့် ထင်းရှူးပင်သို့ ထွန်းကြည့်သည်။

ကျားကြီးသည် ထင်းရှူးကိုင်းတစ်ကိုင်း၌ ကွင်းလုပ်ထားသော ခြူးချည်နှောင်ခြင်းကို အပြီးသတ် လုပ်နေသည်။

ထိုစဉ် ... အတွင်းခန်းမှ ဦးအိုက်ပန်သည် နာကျင်လွန်းသော အနာကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်လျက် ရွံ့မဲ့သောမျက်နှာဖြင့် အပြင်ခန်းသို့ ယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဒရွတ်ဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။

ဦးအိုက်ပန်သည် ရှေ့ဆက် မရွေ့လျားနိုင်တော့သဖြင့် အခန်း
၌ လုံနေရသည်။ ဗိုက်တွင် ပတ်ထားသော ပုဆိုးမှာ သွေးများ စိုရွှံ
သည်။ မျက်နှာကလည်း ဖြူလျော်နေသည်။

“အို ... ဦးအိုက်ပန် ... ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုမှ မကူနိုင်ဘူး
ဦးအိုက်ပန်ရယ် ...”

စိန်မမက ကရုဏာသက်စွာ ပြောသည်။

“ဦး ... အတွင်းခန်းထဲကနေပြီး ဓားပြကျားကြီးနဲ့ ကလေး
တို့ ပြောဆိုနေတာ ဦး အားလုံး ကြားပါတယ်ကွယ် ... ကလေးတို့
သိပ်ပြီး သတ္တိရှိတာကိုး ... ကလေးမ သေနတ်တို့ ဓားတို့ကော”

“အားလုံး သူ ယူသွားတယ် ဦးအိုက်ပန် ...”

စိန်မမက ဒယ်အိုးထဲသို့ ဆီများ ထပ်ထည့်သည်။

“ဒီခွေးတိရစ္ဆာန်ကို သတ်ရရင် ဦး သေပျော်ပါပြီ ... ကလေး
တစ်ခုခု ကြံပါဦးကွယ် ...”

ဦးအိုက်ပန်က အံ့ကိုကြိတ်၍ ပြောသည်။

“ဒယ်အိုးထဲမှာ ဆီပူတွေတော့ ရှိတယ် ဦးအိုက်ပန် ...”

ထိုစဉ် ကျားကြီး ရောက်လာပြီး ...

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဆီပူနဲ့ ငါ့မျက်နှာကို ပက်ဖို့ ကြ
တယ်ပေါ့လေ ... မင်း မီးဖိုနားက ဖယ်လိုက်စမ်း ...”

စိန်မမက ခြေတောက်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးအ
ရှိသလောက် နှောင့်ဆုတ်ရပ်သည်။

ကျားကြီးက ဆီအပူငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော

အိုးကို မီးဖိုပေါ်မှယူပြီး စိန်မမ မျက်နှာရှေ့တွင် တလုပ်လုပ် လုပ်ပြ
သည်။

“မင်းမျက်နှာကို ဆီပူတွေနဲ့ ပက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး ... ဒယ်အိုးထဲက ကြက်ဥနဲ့ဆတ်သား
ကြော်တွေ ရှင် မစားရဘဲ အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့ ...”

စိန်မမက မီးတောက်လူလူ မျက်လုံးအဖုံဖြင့် ကျားကြီးကို စိုက်
ကြည့်ကာပြောသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒီလောက် မွေးကြိုင်နေတဲ့ ဆတ်သား
ကြော်တွေ ဘယ်အလကားအဖြစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ ...”

ကျားကြီးက ပြောရင်း တစ်ခုတည်းသော စားပွဲသို့ သွားထိုင်
ကာ ပန်းကန်ထဲသို့ ဒယ်အိုးထဲမှ ဆတ်သားကြော်ပူများ ဆယ်ထည့်
သည်။ ပြီးတော့ တဖူးဖူး မှုတ်ကာ ဝါးစားနေသည်။

“အပြင်က သစ်ပင်ကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လား ... အဲဒါ မင်း
အတွက်ပဲ စိန်မမ ... ကဲ ... ဘယ်မလဲ ကော်ဖီ”

“ဒီမှာ မတ်ခွက်ထဲမှာ ...”

စိန်မမက မတ်ခွက်ကို ယူပေးသည်။ ခြေထောက်တွင် ချည်
ထားသော ကြိုးအရှည်က စားပွဲဆီမရောက်သဖြင့် ကျားကြီးက လှမ်း
ယူပြီး တဖူးဖူးမှုတ်၍ သောက်သည်။

“အား ... ကောင်းလိုက်တဲ့ ကော်ဖီ ... ပါးစပ်ထဲ ခါးသက်သက်
နားနဲ့ သိပ်အရသာရှိတာပဲ ... ဒီလောက် အရသာရှိတဲ့ ကော်ဖီမျိုး
အာင်ကတော့ ဖျော်တဲ့လူ ကောင်းလို့ပဲ ... ဒီလို အရသာရှိတဲ့ ကော်

ဖီမိုး ငါ မသောက်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး ... တော်ပါပေတယ် စိန်မမ ...

ကျားကြီးက တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချိုးကျူးခန်းဖွင့်နေတော့သည်။

“အေးလေ ... သိပ်လှ သိပ်နုနယ်တဲ့ မင်းသားကို ကြိုးကွင်းစွပ် သတ်ပစ်ရမှာတော့ နှမြောလှပါနဲ့ ... ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ဒီလို အရသာ ရှိတဲ့ ကော်ဖီမိုး ဖျော်ပေးဖို့ ခေါ်သွားရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ငါလည်း မအိုသေးပါဘူး ... မတွေ့ရတာကြာလို့ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လို မျိုးလဲဆိုတာတောင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတော့ဘူး ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... သေချင်းဆိုးနဲ့ သေမဲ့လူကများ လာလာချင်သေး ...”

“ဟား ဟား ဟား ... အဲဒီလို စိတ်ဆိုးဟော့လည်း တစ်မျိုးလေး စွဲမက်စရာကောင်းတာပဲ ... ကဲ”

ကျားကြီးက မတ်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။

“အား ... တယ်အရသာရှိတဲ့ ကော်ဖီပါလား ... အင်း ... ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရကောင်းမလားလို့ ငါ စဉ်းစားနေတာ ... မင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်မသတ်တော့ဘဲ မင်းရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ဖို့နဲ့ ကြည့်ပြီး ... ဟင်း ဟင်း ... မင်းရဲ့ ကိုယ်ဖိရင့်ဖိ ပြုစုယူသမျှ ခံစားနေရရင် ငါ့ ပိုအသက်ရှည်မယ်လေ ... ဟား ဟား ဟား ...”

ကျားကြီးက သဘောကျလွန်း၍ တဟားဟား ရယ်နေသည်။

စိန်မမကိုလည်း ရမ္မက်လျှံသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ...”

သည်တစ်ခါ အားပါးတရ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်သူက တော့ စိန်မမ ဖြစ်သည်။

စိန်မမ၏ ထူးခြားသော ရုတ်တရက် ရယ်သံကြီးကြောင့် ကျားကြီး တအံ့တဩ စိန်မမကို ကြည့်နေမိသည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ...”

“သေခါနီး မသားလောင်းရယ်တာကို သဘောကျလို့ပါ ...”

“ဘာတွေ ...”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အသက်ရှည်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ... ခုပဲ ရှင် သေရတော့မှာ သိလား ...”

“သွားစမ်းပါ ...”

“သွားစမ်း လုပ်မနေနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့် ... ဒါ ဘာလဲ”

စိန်မမက ပြောပြောဆိုဆို ကြောင်အိမ်ပေါ်မှ နို့ဆီဘူးအရွယ် သံဘူးတစ်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကျားကြီးအား ပြလိုက်သည်။

“တွေ့ပလား ...”

“ဟာ ... ပိုးသတ်ဆေး ဆိုပါလား”

သံဘူးစက္ကူပတ်ပေါ်တွင် ‘ပိုးသတ်ဆေး’ ဟု ခဲတ်ဖြင့် မည်သည့်ရေးထားသည့် စာလုံးကို ကျားကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ပိုးအိုက်ပန်တို့ သနပ်ဖက်စိုက်ခင်းတွေ အကျအောင် သုံးတဲ့ ပိုးသတ်ဆေးတွေလေ ... အင်းရင်း ပိုးသတ်

ဆေးအာနိသင်နဲ့ အတူတူပဲ ... ကျမနီနိုင်ငံက ထုတ်လုပ်တာ ... သိပ် ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ပေါ့ ... ”

“ပြင်းတာ ဘာဖြစ်လဲ ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ ကျားကြီးရယ် ... ဂျင် အခုသောက်လိုက်တဲ့ သိပ်ကို အရသာရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ ကော်ဖီထဲ ဒီသိပ်ပြင်းတဲ့ ဝိုးသတ်ဆေး တွေ ထည့်ဖျော်ထားတာရှင် သိပ်လား ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

စိန်မမ၏ ရယ်သံက အခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်ဟု ကျားကြီး ထင်လိုက်သည်။

ကျားကြီး ဦးခေါင်းမှာလည်း လေမှုတ်လိုက်သော ပူပေါင်း အလား ချက်ချင်း ကြီးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

လည်ချောင်းသည်ဖင် ခပ်အစ်အစ် ခပ်ကျပ်ကျပ် ဖြစ်သွားသည် ဟု ကျားကြီး ထင်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယွှောင်ရမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးလည်း ပြူးသွား၏။

“သောက်ကောင်မ ... မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ ... တကယ်လား”

ကျားကြီး၏အသံမှာ ခပ်အစ်အစ် ဖြစ်လာသည်။

အစာအိမ်ထဲ ရောက်သွားသည့် ကော်ဖီရည်များ အန်ထုတ်နိုင် ရန် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးကြည့်သည်။

“တကယ်တောင် မကဘူး ... ဆယ်ကယ် ဆယ်ကယ်”

“ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်လိုက်ပြီပေါ့လေ ... ဒါကြောင့် ဒီကော်ဖီ သောက်ရတာ အရသာတစ်မျိုးပဲလို့တော့ ထင်မိသား ... ခွေးမ ... ”

မိန်းမယုတ် ... ”

“ယုတ်တာက ရှင် ... ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဟာ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရပေမဲ့ ဝရမ်းပြေး လူဆိုးဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် သေစေချင်တဲ့ဆန္ဒ မရှိပါဘူး ... ဒါကြောင့် ရှင် လက်နက်ချ အဖမ်းခံ ခယ်ဆိုရင်တော့ ရှင် မသေနိုင်အောင် ကျွန်မ ကယ် ... ”

“ဘာကွ ... ငါလို အထင်ကရ ဟိုးလေးတကျော် တစ်နယ်လုံး ဒိန်ဖိန်တုန် ကြောက်နေရတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ လူဆိုးကြီးက မင်းလို ခလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ အညံ့ခံ လက်နက်ချရမယ်လို့ကွာ ... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်လေ ... မင်းကို အရင်ပစ်သတ်မယ်ကွ သိလား ... ပြီးတော့ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့ ခု အဆိပ်ဖြေဆေး တိုက်ခိုင်းမယ် ... ”

“ဒါကတော့ ရှင်သဘောပဲလေ ... ကျွန်မက ရှေးဦးသူနာပြု သင်တန်းတက်ပြီးသားဆိုတော့ ရှင်အစာအိမ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ဝိုးသတ် ဆေးတွေ အန်ထုတ်အောင် နောက်ဖေးထဲ ပါသွားအောင် ကျွန်မ လုပ် တတ်တယ်လေ ... အဲဒီလို အချိန်မီ မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ အင်း ... ဝိုးသတ်ဆေးဆိုတာ သိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်ရှင် ... လယ်ထဲ ချောင်းထဲ မြောင်းထဲ ဝိုးသတ်ဆေးဖြန်းမိလို့ ငါတွေသေ ... သေတဲ့ငါး ဗျိုင်းက ဘားမိလို့ ဗျိုင်း ထပ်သေ ... သေတဲ့ဗျိုင်းကို လူက ချက်စားတော့ သူ ထပ်သေ ... ဝိုးသတ်ဆေးဟာ အသက်သုံးဆက်တောင် သေတယ် ဆိုတာ ရှင် မကြားဖူးဘူးလား ... အေးလေ ... တစ်ချိန်လုံး တောထဲ တောင်ထဲ ပုန်း ... ပြေးနေရတဲ့ ရှင်လို ဝရမ်းပြေးလူမိုက်လူဆိုးက ဒီ

အဟုသုဟမျိုး ဘယ်ရှိပါလေ ...

“ငါ ... ငါ ကြား ... ကြားဖူးတယ် ...”

ကျားကြီးအသံက အနည်းငယ် တုန်လာပြီး ထစ်ချင်လာသည်။

“ဒါဆိုလည်း ရှင်သဘောပေါ့ ... ဦးသတ်ဆေးကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်မဟုတ်ဘဲ တိုက်ရိုက်ကြီး စားမိတဲ့လူဟာ အစာအိမ်ထဲက အချိန်မီ မထုတ်နိုင်ရင် အူတွေပြတ် ... အသည်းတွေ ကြေ ... သွေးတွေအန်ပြီး အသေဆုံးနဲ့ သေရတာတဲ့ ... အသက်ကို ညဏ်စောင့်တဲ့ ဆင်ခြင်ချင့်ချိန်နိုင်မှု အစွမ်းအခေါ် ဉာဏ်ပညာမရှိတဲ့လူဟာ လူမိုက်တကာထဲမှာ အစိုက်မဲဆုံး ... အသုံးမကျဆုံးပဲလို့ ဆိုတာပဲ ...”

“ဟေ ... ငါ ... ငါ ... သေ ... သေရတော့”

“ကျွန်မ ... ခေါ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာဖေသန်းတို့အဖွဲ့ကလည်း နောက် နာရီပတ်လောက်နဲ့ ရောက်လာနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ ကျားကြီး ...”

စိန်မမက အသံကို မြှင့်၍ခေါ်လိုက်လျှင် ကျားကြီးသည် ယောင်ဇာနီဖြင့် ...

“ဟေ ... ဟင် ...”

“ရှင် ခုပဲ ခေါင်းအုံသလို ရီတိတီနဲ့ ရင်ပူသလို ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား ... ရှင်အသက်ကို ရှင်မနုမြောရင်တော့ ပြီးတာပဲ ... ရှင် စဉ်းစားလေ ...”

“ဒါဆို ... ငါ ... ငါ့ကို အန်ဆေး ... အန်ဆေး အမြန်တိုက်”

တဲအတွင်းခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာဖေသန်း ပြန်ထွက်လာသည်။

စိန်မမကတော့ သူ အားကိုးရသော တပည့်ကျော် ပေါက်ပေါက်

၏ လက်စွမ်းဖြင့် ယာဘက်လက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားပြီး ဖြစ်သည်။

သေနတ်ကျည်ဆန်က လက်မောင်းသားကို ထိပြီး အရိုးနှင့်

သွတ်သွားသဖြင့် ဒဏ်ရာမပြင်းထန်၍ တော်တော့သည်။

စိန်မမ ခါးတွင် ပွိုင့် ၃၂ ဘာရက်တာပစ္စတိုက် ပြန်ရောက်နေ

၏။

စိန်မမက အတွင်းခန်းထဲမှာ ထွက်လာသော ဒေါက်တာဖေ

သန်းကို မော့ကြည့်ပြီး ...

“ဦးအိုက်မန် ဘယ်လိုနေလဲ ဒေါက်တာ ...”

စိန်မမက သူမ၏ ဒဏ်ရာထက် ဦးအိုက်ပန်၏အသက်ကို ပို၍ စိုးရိမ်နေ၏။

“ကျည်ဆန်က ဗိုက်ရဲ့အရေပြားအောက်က ဖြတ်ဝင်သွားတာ ဆိုတော့ အူကို ထိမသွားဘူး ... သွေးထွက်များတာ တစ်ခုပဲရှိတယ် နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ကောင်းသွားမှာပါ ... စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး ...”

စိုင်းစိုးမိုးသည် ကျားကြီး၏ လုပ်သေနတ်ကို ဟန်ကျပန်က ခါးတွင်ထိုးလျက် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လဲနေသော ကျားကြီးကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ကျားကြီးမှာ စောစောက မာန်ဖီနိုင်သလောက် ယခုတော့ ကုန်းထ၍မရလောက်အောင်ပင် ပျော့ခွေလျက် ရှိသည်ကို ဒေါက်တာဖေသန်း လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ကျားကြီးကို ဘာတွေကျွေးလိုက်တာလဲ စိန်မမ ... သူ့ကို ကြည့်ရတာ တော်တော်အားပြတ်နေပုံပဲ ...”

“အများဆုံးကတော့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးနဲ့ ကြက်ဆူဆီပဲ ... နောက်ရေနံဆီရယ်၊ ငြုပ်ကောင်းမှုန့်ရယ်၊ မုန့်ညင်းဆီရယ် ရောတိုက်လိုက်တာ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ အပေါ်လှန် အောက်လျှော၊ အနံ့လို့ ဝမ်းတွေသွားလိုက်နဲ့ ဆယ်ခါလောက်ဖြစ်ပြီး အခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း မလှုပ်နိုင်အောင် အားပြတ်ပျော့ခွေသွားတာပဲ ဒေါက်တာ ...”

“သူ့ကို အဆိပ်ဖြေဆေးတိုက်ဖို့ လိုဦးမယ် ထင်တယ် ...”

“မလိုပါဘူး ဒေါက်တာ ... ဝမ်းပိတ်ဆေးနဲ့ အားဆေးတိုက်ရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ စိန်မမ သူ့ကို ပိုးသတ်ဆေး ...”

“ပိုးသတ်ဆေးက ... တကယ့် ပိုးသတ်ဆေး မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ ... သံဘူးအခွံစက္ကူပတ်ပေါ်မှာ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဆည်မညာ ရေးထားတဲ့ ‘ပိုးသတ်ဆေး’ စာလုံးပါ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟာ ... စိန်မမကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ... ကျွန်တော်တောင် တကယ့် ပိုးသတ်ဆေး ထည့်တိုက်လိုက်တယ်လို့ ထင်နေတာ၊ စိန်မမ တကယ်ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးပေတာကိုး ...”

ဒေါက်တာဖေသန်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချိုးကျူးမတ်ချက်ချသည်။

“မမတို့များ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ‘ပိုးသတ်ဆေး’ ဆိုတဲ့ စာလုံးရေးဖို့ ခဲတံကို ဘယ်လိုများ ရှာယူသလဲ မသိပါဘူး ...”

ပေါက်ပေါက်က အံ့သြမှုကို မမျှသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ထုတ်မေးမိသည်။

“ခဲတံကို ဘယ်မှ သွားရှာစရာ မလိုပါဘူး ပေါက်ပေါက်ရယ်၊ ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့် တွေ့ရတာပါ ... အဲဒီ ခဲတံကလည်း ‘စိန်မမ သတ္တိရှိရင် ဆင်တောင်ကို တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့’ လို့ ကျားကြီးရေးခဲ့တဲ့ ခဲတံပဲလေ ...”

စိန်မမကပြောရင်း ကျားကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြလိုက်သည်။

ကျားကြီးမှာ မလှုပ်နိုင်အောင် အားပြတ်ပျော့ခွေလဲနေသော်လည်း စိန်မမကို မျက်စောင်းခံကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအစုံက ... မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ... ။

တာဝန်

၁၉၈၂ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ

ဆောင်းရာသီနံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ညီညာစုစခန်းမှ တာဝန်မှူး ဦးကျော်စိုးသည် တယ်လီဖုန်းနားထောင်
 လေသည်။ ဦးကျော်စိုးမှာ ဒုတိယရဲအုပ် (စခန်းမှူး) နယ်ထိန်း
 ဘဝန်ခံ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ယမန်နေ့ နံနက်ပိုင်းကစ၍ စခန်း
 မှင် တာဝန်မှူးတာဝန် တမ်းဆောင်နေရလေသည်။ နံနက် (၈) နာရီ
 မှင် သူတာဝန် ပြီးဆုံးမည်ဖြစ်သည်။ မိမိ တာဝန်ချိန် ပြီးဆုံးခါနီးမှ
 တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် ဦးကျော်စိုးမှာ စိတ်စနောင့်စနောင့်
 ဖြစ်သွားလေသည်။ တစ်ဘက်မှ စကားပြောသူမှာ စိတ်အလွန်လွတ်ရှား

နေဟန် ရှိလေသည်။ အသံများ တုန်ရီနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကနေ့မနက် (၆)နာရီခွဲလောက် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း အထက်ပိုင်းအတိုင်း လျှောက်သွားပါတယ် ... အဲဒီအချိန်မှာ လူသုံးယောက်ဟာ အိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံးကို ပိုင်းပြီး မလာကြတယ် ... ကျွန်တော်ဟာ သူတို့လုပ်ပုံကို မသင်္ကာတာကြောင့် ဆက်လမ်းလမ်းက ရပ်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ် ... အဲဒီလူတွေဟာ အိတ်ကို တစ်စီးပေါ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပစ်တင်လိုက်ပါတယ် ... အဲဒီနောက် လူနစ်ယောက်ဟာ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားကို မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းအတွင်းက ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် အနီးကိုကားဖြတ်သွားချိန်မှာ ကားအတွင်းပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ် ... အိတ်ဟာ လှုပ်ရှားနေပြီး အတွင်းက ညည်းညူသံထွက်နေသလို မသံမကျဲကြားရပါတယ် ... ဒီနောက် အဲဒီကားဟာ အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်ကို မောင်းသွားပါတယ် ... အဲဒီကားဟာ ကျွန်တော် မသင်္ကာပါဘူး ...”

ဦးကျော်စိုးမှာ နားထောင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် နားထောင်စောစောမှာပင် နဖူးတွင် ချွေးများ စို့လာလေသည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ... ရဲရဲခန်းကို လာခဲ့ပါလား ... ခင်ဗျားထောင့်သတင်းကို ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောရင် ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနိုင်တာပေါ့ ...”

ဦးကျော်စိုးက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ချိန်းထားချက်တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ ခင်ဗျာ ... တစ်ခုခု ထူးခြားတယ်ထင်လို့ အခုလို သတင်းပေးတာပါ ... ကားအမျိုးအစားကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး ... ကားနံပါတ်ကို သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ် ... ကားနံပါတ် () နံပါတ် ... ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် တစ်ဘက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒါဟာ အရေးကြီးတဲ့ မှုခင်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်။ ... ဆရာ ဦးကျော်စိုး ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးရုံးချုပ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီကားပိုင်ရှင်ရဲ့အမည်နဲ့ လိပ်စာကို မေးကြည့်ပါဦး”

ဦးကျော်စိုး၏ သတင်းပို့ချက် နားထောင်ပြီးနောက် စခန်းမှူးအထက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။ ဦးကျော်စိုးသည် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းရှိ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးရုံးချုပ်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ကားနံပါတ်ကိုပြောပြကာ ပိုင်ရှင်အမည်ကို စုံစမ်းလေသည်။ တစ်နာရီမှ ဆောင်ရွက်ပေးပါမည် ... ၊ မကြာခင် တယ်လီဖုန်းပြန်ဆက်ပါမည်ဟုပြောသဖြင့် ဦးကျော်စိုးသည် ထိုင်စောင့်ရင်း ထိုအကြောင်းကို မျိုးမျိုးတွေးဆနေလေသည်။

“အက်ဖ်အိုင်အာထဲမှာ အမှုတစ်ခု ထပ်မံတိုးပါစေရဲ့လို့ ... တောင်း ရမှာပဲ ဦးကျော်စိုး ...”

စခန်းမှူး ဦးထွန်းရှိန်က ပြောလေသည်။

“ဟတ်ကဲ့ ဆရာ ... ကျွန်တော့်မှာလည်း စုံစမ်းဆဲအမှုတွေ

များနေပြီ ... ကိုနေစိုးတို့ ကိုအောင်မြင်တို့မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ဒါကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ဖို့ မတိုးပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်
ထိုအခိုက် ... တယ်လီဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဦးကျော်စိုးထံ
ကောက်ယူနားထောင်လိုက်၏။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အတန်ကြာ နားထောင်ပြီးနောက် ဦးကျော်စိုး တယ်လီဖုန်း
ပြန်ချရင်း ပြောလေသည်။

“မြင်သာကို ဆက်သွယ်ရမယ်လို့ ပြောတယ် ဆရာ ...”

ဦးကျော်စိုး ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ... တယ်လီဖုန်း
ကောက်ယူပြီး ဒိုင်ခွက်ပေါ်မှ ဂဏန်းများကို ခပ်သွက်သွက်လှည့်လို့
ပြန်၏။ တစ်ဘက်အသံပေါ်လာချိန်တွင် စောစောက ကားနံပါတ်
ပြောပြပြီး ပိုင်ရှင်အမည်နှင့် လိပ်စာကို စုံစမ်းလေသည်။ တစ်ဘက်
ခဏစောင့်ပါဟု ပြောသဖြင့် စောင့်ကြရပြန်၏။

မကြာလှပါ။ တယ်လီဖုန်းပြန်မြည်လာပြီး တစ်ဘက်မှ ဦးကျော်
စိုး သိလိုသော ကားနံပါတ် ပိုင်ရှင်အမည်နှင့်လိပ်စာကို ပြောပြ
သည်။

“ပိုင်ရှင်က ဦးမောင်မောင်လွင်တဲ့ ဆရာ ... ပုဇွန်တော
သာယာကုန်းလမ်း၊ အမှတ်() မှာ နေတယ် ...”

“ကဲ ... ဆရာဦးကျော်စိုးပဲ အဲဒီကိစ္စကို ဆက်စုံစမ်းပါ ...
ယူသွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...”

စခန်းမှူးအား အလေးပြုပြီး ဦးကျော်စိုး ထွက်လာခဲ့လေသည်။
ထို့နောက် သူ့အခန်းသို့ပြန်၍ ယူနိုဖောင်းအသစ်လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး
သူနယ်ထိန်းအဖွဲ့မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ရဲကားဖြင့်
ပုဇွန်တောင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မကြာခင် သူတို့သည် ကားပစ္စည်းရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ရှာသို့ ရောက်လာကြ၏။ အသက်(၁၈)နှစ်အရွယ် ကုလား ... တစ်ဦး
က နေရာမှထလာပြီး သူတို့ကို ကြိုဆိုလေသည်။

“ဦးမောင်မောင်လွင် ဒီမှာ နေသလား ...”

ဦးကျော်စိုးက လိုရင်းကို မေးလိုက်လေသည်။ ဦးကျော်စိုးတို့
ကြိုညွှန်ပြီး ကုလားလေးမှာ လန့်နေဟန်တူလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ ... ဦးမောင်မောင်လွင်ဟာ ကျွန်တော့်
အဖေပါ ...”

“ငါတို့ ဦးမောင်မောင်လွင်နဲ့ တွေ့ချင်တာပဲ ...”

“ကျွန်တော့်အဖေ အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ် ... ခဏစောင့်
ပါ ဆရာ ... ကျွန်တော် လိုက်ခေါ်ပေးပါမယ် ... သူသွားတဲ့နေရာကို
ကျွန်တော် သိတယ် ...”

“မြန်မြန်သွားခေါ်ကွာ ... ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

ကုလားလေး ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးကျော်စိုးတို့သည် လက်
ဆွဲဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက်

ရေခဲနွေးကြမ်းတစ်အိုး ကုန်သည်အထိ ကုလားလေးရော၊ သူ့အဖေပါ
မရောက်ကြသေးပေ။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ ကုလားလေးသည်
အသက်(၅၀)ခန့်ရှိ ကုလား ၀၀တစ်ယောက်နှင့် အတူပြန်လာသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ဦးကျော်စိုးသည် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးပြီးနောက်
ဦးမောင်မောင်လွင်နှင့်တွေ့ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဦးကျော်စိုးက
ဦးမောင်မောင်လွင်အား ကားနံပါတ်ကို ပြောပြပြီး ကားကိုကြည့်ရန်
ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်က ကျွန်တော် ဒီကားကို ပြန်ရောင်း
လိုက်ပါပြီ ... ကျွန်တော် ကားအဝယ်စာချုပ် ပြပါမယ် ...”

ဦးမောင်မောင်လွင်က ကားအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ထုတ်
ပြလေသည်။ ထိုစာချုပ်အရ ထိုကားကို ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ဦးကြွေး
ဟိုးလမ်း၊ အမှတ် () နေ ဦးလှချို ဝယ်သွားကြောင်း သိရလေသည်။

ဦးကျော်စိုး တို့သည် ဦးမောင်မောင်လွင်အား နှုတ်ဆက်မှု
ကြည့်မြင်တိုင်သို့ ကားဖြင့် လာခဲ့ကြပြန်၏။

စစ်ပြီးခေတ်တွင် ဆောက်ထားဟန်တူသော နှစ်ထပ်တိုက်
ကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ဦးကျော်စိုးတို့၏ကား ရပ်လိုက်၏။ ဦးကျော်စိုး
သည် ပိတ်ထားသော သံတံခါးရှေ့တွင် ရပ်၍ အတွင်းကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ အသက် (၁၅)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် အ
နောက်ဘက်မှ ထွက်လာလေသည်။

ရဲဝတ်စုံကို မြင်ရသဖြင့် မိန်းကလေးသည် လှစ်ခနဲ နောက်

ဘက်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ မကြာခင် ... အသက်(၆၀)ခန့်
အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဥပမိရပ်ကောင်းသော လူကြီးတစ်
ယောက်သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်
ထားသော ရဲကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုလူကြီးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
သော အမူအရာဖြင့် မေးလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ ... ဝင်ပါ။ အထဲကို ကြွပါ”

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း မေးလေသည်။

“ဦးလှချို ဒီမှာ နေပါသလား ခင်ဗျာ”

ဦးကျော်စိုးက မဝင်သေးဘဲ လေးစားသော အမူအရာဖြင့် မေး
လေသည်။

“ဦးလှချိုဆိုတာ ဦးရဲ့သားပဲ ... သူ ဒီမှာနေတာ မှန်ပေမဲ့ အခု
မရှိပါဘူး ... အလုပ်တာဝန်နဲ့ နယ်ကို သွားနေပါတယ် ... ကဲ အထဲဝင်
ပါ ခင်ဗျာ ... ထိုင်ပါဦး”

ဦးကျော်စိုးသည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
ဝင်ကိုင်လိုက်ရ၏။

“မောင်လှချိုကို ဘာအကြောင်းနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

အိမ်ရှင်လူကြီးက စူးစမ်းသဖြင့် မေးလေသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်
နောက်ခန်းမှ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့် ရပ်ရည်ချောမောသော မိန်းမပျို
တစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ...”

အမျိုးသမီးက စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးလေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးကျော်စိုးသည် အိမ်သူအိမ်သားများ စိုးရိမ်နေသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် အလွန်အားနာသွားလေသည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် အခု လာတာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်က ဦးလှချိုဝယ်တဲ့ ကားအမှတ်() အကြောင်းကို လာစုံစမ်းတာပါ ... ”

“ဪ ... ဒါလား၊ ဦးက မောင်လှချိုများ တစ်ခုခု ဖြစ်သလားလို့ စိုးရိမ်သွားမိတယ် ... ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ အဲဒီကားကို ဦးတို့ ဝယ်လိုက်တာပါ ... နာမည်ကတော့ မောင်လှချို နာမည်နဲ့ပေါ့ ... ”

“အဲဒီကား အခု ဘယ်မှာပါလဲ ခင်ဗျာ ... ”

“မရှိတော့ဘူးကွယ် ... ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီ၊ ဦးတို့လက်ထဲမှာ (၄)လပဲ ကြာပါတယ်”

“ဦးတို့ဆီက ကားဝယ်သူရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ပြောပြဖို့ ဦးရယ် ... ကျွန်တော်တို့ ဒီကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းစရာရှိလို့ပါ”

မကြာခင် ဦးကျော်စိုးတို့၏ ရဲကားသည် ရန်ကုန်မြို့အတွင်းသို့ ပြန်မောင်းလာလေသည်။ (၂၅)လမ်းအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ပြီး စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ထိုဆိုင်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းလေသည်။ ဦးကျော်စိုး ဝင်သွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်တရုတ်က ပျာ့ဖွယ်သလဲ ဆီးကြိုလေသည်။

“ဒီမှာ ဦးကောင်းရီ နေပါသလား ... ”

ဦးကျော်စိုးက ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ ... ကျွန်တော် ကောင်းရီပါ”

“ဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁)နှစ်ခွဲလောက်က ခင်ဗျား ကြည့်မြင်တိုင်က ကားတစ်စီး ဝယ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား ... ကားအမှတ် ()လေ၊ ဦးလှချိုဆီက ခင်ဗျား ဝယ်တာ ... ”

ဆိုင်ရှင်တရုတ်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“အဲဒီကားကို ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ ... ကျွန်တော်က ကားဝယ်ရောင်းလုပ်နေတာပါ ... အခု အဲဒီကား ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခိုတော့ဘူး ဆရာ ... ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဒီကားတစ်စီးကို ရန်ကုန်မြို့ကစ်မြို့လုံး လိုက်ရှာရမလို ဖြစ်နေပြီ ... (က) ပြောစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်သလဲ ... လိပ်စာကို အတိအကျပြောဗျာ ... ”

“ရမယ် ဆရာ ... ခဏလေးစောင့်ပါ”

ဆိုင်ရှင် တရုတ်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် အတန်ကြာအောင် ခွေနှောက်ရှာနေ၏။ ထို့နောက် လက်တစ်ဝါးခန့်ရှိသော မှတ်စုစာအုပ်တို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရှာကြည့်နေပြန်၏။ ဦးကျော်စိုးမှာ အတော် ခိတ်ပျက်နေလေပြီ။

“ဟော ... တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ... ဒီကား ဘာဗြဿနာတက်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး ... ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာတော့ ... ”

ခဏ ဒုက္ခပေးတယ် ...”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဗျာ၊ နာမည်နဲ့လိပ်စာကို”

ဦးကျော်စိုးသည် သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်၍ အမည်နှင့်လိပ်စာကို ကူးယူလိုက်လေသည်။ ထိုကားအား စုစုပေါင်းသုံးရာ တာမရှိ၊ နှစ် (၁၁၆)လမ်း၊ အမှတ် () နေ ဦးသောင်းရွှေ ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ... ဆရာမင်းဆွေရေ ကျွန်တော်တို့တော့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ပတ်ရတော့မယ်ထင်တယ် ... အခု တာမေ့ကို သွားရဦးမယ်ကားက လက်အဆင့်ဆင့်ပြောင်းနေပြီ ... ကိုတင်ရွှေ ဆီ အခြေအကောင်းသေးရဲ့လား ...”

“ရပါသေးတယ် ဆရာ ...”

“ဆရာ ဦးကျော်စိုး ... အခု ကျွန်တော်တို့စခန်းနဲ့ နီးနေပြီး စခန်းပြန်ပြီး မနက်စာ စားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဆရာမင်းဆွေက ပြောလေသည်။ ဦးကျော်စိုးက ခေါင်းဆုပ်လိုက်၏။

“အဲဒီကားကို အမြန်ဆုံး ရှာတွေ့ဖို့လိုတယ် ... လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်နှောင်ပြီး အဲဒီကားနဲ့ ခေါ်သွားတယ်လို့ ယူဆရတယ် ... ဒီကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ဖို့ ဒီကားကို အမြန်ဆုံး ရှာတွေ့မှဖြစ်မယ်ဟိုကုမ္ပဏီ လက်ဖက်ရည်ထုပ်သောက်ကြတာပေါ့ ဆရာမင်းဆွေရေ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာဦးကျော်စိုး ...”

ထို့နောက် သူတို့၏ ရဲကားသည် တာမေ့ဘက်သို့ ဦးထွက်

မောင်းလာခဲ့တော့၏။ မကြာခင် သူတို့ကားသည် တာမေ့(၁၁၆)လမ်းအတွင်းရှိ နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်ကြီးအရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။ ဦးကျော်စိုးသည် ကားပေါ်မှ သွက်ခက်စွာ ခုန်ဆင်းပြီး ပိတ်ထားသောတံခါးဆီသို့ သွက်လက်စွာ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ တံခါးက ဖွင့်ပေးသူမှာ ဦးသောင်းရွှေကိုယ်တိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးသောင်းရွှေမှာ အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးဖြည့်ဖြည့်၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာထား အလွန်တည်ကြည်သူဖြစ်၏။ ဦးသောင်းရွှေက ဦးကျော်စိုးအား ဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။ ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ဦးကျော်စိုးက မိတ်ဆက်စကား ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်က ကျောက်တံတားရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ် ကျော်စိုးပါ ... ကျွန်တော် လာတဲ့ကိစ္စက လွန်ခဲ့တဲ့ (၁)နှစ်ကျော်လောက်က ဦးသောင်းရွှေ ဝယ်တဲ့ကားအမှတ်()အကြောင်းကို လာစုံစမ်းတာပါ”

ဦးကျော်စိုး၏စကားကို ဦးသောင်းရွှေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဧဝံဧဝံ ဖြစ်နေဟန်ရှိလေသည်။

ထို့နောက် သတိရလာဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ပီယေရပ်ရှင်ရုံမှာ ကျောင်းဖွင့်ပါတယ် ... ကျွန်တော်စီးဖို့နဲ့ ကျောင်းဆရာတွေကို အကြံအပို့ လုပ်ဖို့ အဲဒီကားကို ဝယ်ခဲ့တာပါ ... အခု ကျွန်တော် ကျောင်းမဖွင့်တော့တဲ့အတွက် အဲဒီကားကို ပြန်ရောင်းလိုက်ပါပြီ”

ဦးသောင်းရွှေက ကျောင်းဆရာဝိသုစာ ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ဦးကျော်စိုးမှာ စိတ်ပျက်သွားရပြန်၏။

“ဒါဖြင့် အဲဒီကားဟာ အခု ဆရာလက်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ် ဦးကျော်စိုး ... အဲဒီကားကို ကျွန်တော် ပြန်ရောင်းလိုက်ပါပြီ ...”

“ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲ ဆရာ ... ဘယ်တုန်းက ရောင်းလိုက်တာလဲ ... ဝယ်သူရဲ့အမည်နဲ့ လိပ်စာကို သိချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ ကားအရောင်းအဝယ် စာချုပ် ရှိပါတယ် ...”

ထို့နောက် ဆရာ ဦးသောင်းရွှေသည် စာရေးစားပွဲတစ်လုံးသို့ ထသွားလေသည်။ မကြာခင် မိုင်တွဲတစ်တွဲကို ယူလာပြီး မိုင်ကို လှန်၍ ပြလေသည်။ ကားအမှတ်()၏ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ဖြစ်လေသည်။ ဦးကျော်စိုးသည် ကားဝယ်သူ၏ အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ကူးယူလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒီကားပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းစရာရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီကားရဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်ရှင်ကို မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာရမှာပဲ ... ကျွန်တော်တို့ အခု ပဉ္စမမြောက် ဝယ်သူဆီ သွားမှာပါ ... ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ပြန်မောင်းပါ ကိုမင်းဆွေ ... ကျွန်တော် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းကို ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ် ... ဒီကားဟာ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိလိမ့်မယ် ... ဒီကားဟာ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲက စထွက်တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခုလောက်ဆို ဒီကားဟာ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲကို ပြန်ရောက်ချင်ရောက်နေလိမ့်မယ် ...”

ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီးနောက်ဦးကျော်စိုးကပြောလေသည်။

မကြာခင် ဦးကျော်စိုးဟို့၏ ရဲကားသည် ရန်ကုန်မြို့အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ကားသည် ဘားလမ်း (ယခု မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း) အထက်ပိုင်းအတွင်းသို့ မောင်းဝင်လာပြီးနောက် ရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီအမည် ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်သိုက်လေသည်။ သူတို့ကားရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားမှာ တစ်နံနက်နှင့်တစ်နေ့ခင်းလုံး သူတို့ရှာနေသည့် ကားအမှတ် () ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်အတွင်းတွင် လူလေးငါးယောက်ခန့် ထိုင်နေလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် နာမည်ကျော် ရပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အချို့ ပါလေသည်။ ဦးကျော်စိုးနှင့် ရဲကြပ်ကြီး ဆရာမင်းဆွေတို့ ဝင်သွားသောအခါ အားဆုံး အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဆရာ ဦးကျော်စိုးတို့ပါလား ... ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ ဆရာဦးကျော်စိုး ...”

ဦးကျော်စိုးကို သိသော အခန်းပိုင်ရှင် ဦးသောင်းလွင်က ဆီးဗြူနတ်ဆက်လေသည်။

“ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားဟာ ဘယ်သူကားလဲဦးသောင်းလွင်”
ဦးကျော်စိုးက မတ်တတ်ရပ်လျက်ကပင် မေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်ညီရဲ့ကားပါ ဆရာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးသောင်းလွင်ရဲ့ညီ နာမည်ကို သိပါရစေ ... နေတော့ကော ဘယ်မှာနေသလဲ”

ဦးကျော်စိုးက ဆက်တိုက်မေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်ညီနာမည်က ကိုရဲလွင်ပါ ... ဗဟန်း မြေတိုင်းရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ် ... ပြောပါဦး ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးကျော်စိုး ... အဟန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။ ထို့

နောက် ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ဆရာဦးသောင်းရွှေထံမှ ကားဝယ်သူ သူမှာ ဗဟန်းမှ ဦးရဲလွင် ဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေ့မနက် (၆)နာရီခွဲနဲ့ (၇)နာရီကြားမှာ ဒီကား ဘယ်မှာ နေသလဲ ...”

“ဒီကားကို မနေ့ညနေကတည်းက ကျွန်တော် ယူထားတာပဲ။ ညက တစ်ညလုံး ဒီရှေ့မှာ ရပ်ထားပါတယ် ... ကားကို အသုံးပြုရန် လို ကျွန်တော့်ညီဆီက ယူထားတာပါ ... ဆရာဦးကျော်စိုး ပြော အချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားပါတယ်။

“ဗျာ ... တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားတယ် ဟုတ်လား ... မျောက်ကြည့်ဖို့ သွားတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး ...”

ဦးကျော်စိုးကားကြောင့် ထိုင်နေသူများပြီးလေသည်။ မပြောသူမှာ ဦးသောင်းလွင် ဖြစ်၏။ ဦးကျော်စိုးမှာ မျက်နှာတင်းနေဆဲဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးကျော်စိုး ... ကျွန်တော် မွေးထားတဲ့ ဝတ်ကလေးကို တိရစ္ဆာန်ရုံသွားပို့တာပါ ... နယ်ကို အောက်ဒိုးသွားရိုက်ခတ်ရဲလေးတစ်ကောင်ရလို့ မွေးထားခဲ့ပါတယ် ... ငယ်ငယ်တုန်းတော့ ချစ်စရာကောင်းပါတယ် ... အကောင်နည်းနည်းကြီးလာတော့ တောစိတ်ဝင်လာတယ် ... ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြန်ကိုက်တယ် ... သူ့ကြောင့် ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးရတာလည်းများပြီ ... ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ မနက်စောစောမှာ သူ့ခြေလက်တွေကို ကြိုးတုပ်၊ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ အိတ်တစ်အိတ်နဲ့စွပ်ပြီး အဲဒီကားနဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားပို့လိုက်ရတယ်။ ဒီလိုမလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး ဦးကျော်စိုး ... ကားမောင်းသွားတုန်း ခုန်ဆင်းထွက်ပြေးသွားရင် ရန်ကုန်မြို့လယ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြီးသွားလိမ့်မယ် ...”

ဦးသောင်းလွင်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေသည်။ ဦးကျော်စိုး

စူးစိုက်နားထောင်နေလေသည်။

“အဲဒီလို သွားပို့တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံက တာဝန်ရှိသူတွေက ဝက်ဝံကို လက်ခံရရှိကြောင်း အထောက်အထားစာရွက် ပြန်မပေးဘူးလား။”

ဦးကျော်စိုး မေးပြန်၏။

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်စာရွက် ပြန်ပေးပါတယ်။ နာပါ ...”

ဦးကျော်စိုးသည် ဦးသောင်းလွင် ထုတ်ပြသော စာရွက်ကို ခုခမ်းယူပြီး သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် လက်တင်ဘာသာထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်ပြီးသက်ပြင်းကိုရှည်လျားစွာ ဖျပ်ကလေသည်။

“အားနာပါတယ် ဦးသောင်းလွင်ရယ် ... ဒီကနေ့ မနက်စောစောမှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းကို လှူတစ်ယောက်က ဂုဏ်လီဖုန်းဆက်တယ် ...”

ဟု အစချီကာ တယ်လီဖုန်းသတင်းအကြောင်းနှင့် ကားနံပါတ် (၂)အား တစ်နံနက်နှင့် တစ်နေ့ခင်းလုံး ရှာခဲ့ရပုံကို ပြောပြလေသည်။

“ဂုဏ်လီဖုန်းဆက်တဲ့သူက သူ့အနားက ကားဖြတ်သွားချိန်မှာ အထုပ်ဟာ လှုပ်နေတယ် ... ညည်းသံလိုလို ကြားရတယ်လို့ပြောပြီး သတင်းပို့တယ် ... ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော်ရော စခန်းမှူးကပါ ယူဆကြတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်နံပါတ်ကို အခုလိုသိရတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စိတ်ရှင်းသွားပါပြီ ... ဒါ ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး ... စခန်းကို ပြန်ပြီး သတင်းပို့လိုက်ပါဦးမယ် ...”

ကျောက်တံတားရဲစခန်းသို့ ကားမောင်းပြန်လာချိန်တွင် ဦးကျော်စိုး၏စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေလေတော့သတည်း။

မကြည်တမော့မော့

ကိုထွန်းတင်တွင် အပူအပင်မရှိ။

ရှိနေသော သားကြီး၊ သမီးကြီးတို့က အိမ်ထောင်အသီးသီးကျ
ပြီး သူ့အို၊ သူ့အိမ်နှင့် အိမ်ခွဲတွေ ဖြစ်နေတာကြာလှပြီ။

ကိုထွန်းတင်က တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ပို့ဆွမ်းစားနေရသူ
ဘု ဆိုရမည်။ သားအိမ်နှင့်သမီးအိမ်က တစ်လှည့်စီ၊ တစ်နေ့စီ သူ့အိမ်
သာပို့သောထမင်းကို သူက အဆင်သင့်စားပြီးနေရသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတွင် အိမ်ကရှိပြီးသား၊ ထမင်းဟင်းကလည်း
အချိန်တန်လျှင် အလိုလိုရောက်လာပြီး စားလိုက်ရုံပင်ရှိသည်။

စားဝတ်နေရေးအတွက် တွေးပြီး ပူစရာမလို။

ထို့ထက် ညနေတိုင်လျှင်လည်း အရက်သည်များက သူတို့ အရက်အလကားတိုက်ရသည်။ အရက်သည်က မဟုတ်လျှင် အရက် သောက်သူတစ်ဦးဦးက သူ့ကို အရက်တိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ကိုထွန်းတင်ကို စေတနာရှိလို့တော့ မဟုတ်ကြ။ မကြောက်လို့ တိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အများအားဖြင့် ကိုထွန်းတင်ကို ကြောက်ရုံမဟုတ်၊ ရွံလည်းရွံ့ကြ၏။ သူ့ကွယ်ရာတွင် “ရွံ့ကြောက်”အစား “ရွံ့ကြောက်ကြီး” ဟု ထိုင်းတိုင်းတိတ်တိတ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ သူ့ရှေ့တွင်တော့ ပြောင်မခေါ်ရကြ။

ကိုထွန်းတင် ထောင်ကလွတ်လာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အသက်က လေးဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးသည်။

အသားညိုညိုနှင့် ရုပ်ကကြမ်းတမ်းလှ၏။ ပုပုပြတ်ပြတ်နှင့် နှုတ်ထင်ကြတ်ပြီး မျက်လုံးထောင့်က အမြဲလိုနီနေသည်။

အများတကာက အလွန်သဘောကျပြီး ရယ်သည့်ကိစ္စမျိုးတွင် သူက ပြုံးရဲပဲပြီးသည်။ သူ အရမ်းသဘောကျလျှင်တော့ ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးထွက်လာတတ်၏။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ အရက်အပြုံးနည်းပါးပြီး ခပ်တည်တည်ပင် နေလေ့ရှိသည်။

တစ်ကိုယ်တည်းသမားခို တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချစ်၏တောင့်တမှုကို အလိုရှိသည်တော့ အမှန်ဖြစ်၏။

ပုထုဇဉ်သဘာဝမို့ အချစ်နှင့်လိုအပ်သော တောင့်တမှုကို ကိုထွန်းတင်က အလိုရှိသော်လည်း၊ ရွာထဲက အပျိုကြီး၊ တစ်ခုလုံး

မဆိုးမ စသည့် လွတ်လပ်သူတို့က၊ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စိတ်ကူးထဲ ထည့်ရကြ။ ထည့်လည်းမထည့်ကြ။

သို့သော် သူကတော့ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ တစ်ယောက်ထည့်ထားသည်။ သူကတော့ မုဆိုးမဘဝ မနစ်ကမှ ရောက်ခဲ့ရသော မကြည်ဆိုသူပင် ဖြစ်၏။

ကိုထွန်းတင်မှာ သူကလည်း မုဆိုးမိမို့ မနစ်ကမှ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့သော မကြည်ကို သူမသိ ငါကြိုက်ဘဝနှင့် တိတ်တခိုးကြိုက်လျက်နေလေသည်။

မကြည်က မုဆိုးမဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝမှာ အားငယ်စရာ ဘာမျှမလိုသူ ဖြစ်သည်။ စီးပွားအတောင့်အတင်းနှင့်၊ ယာချောင်း ကျွဲနွားအပြည့်စုံနှင့်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးတစ်ယောက်တည်းပေမယ့် သည်သူ့မှာတော့ မကြည်တို့က ဆွေကြီးမျိုးကြီး ပယ်ဝန်းကျင်အပြည့်နှင့်။

ကိုထွန်းတင် မကြည်၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သည်နေ့ထိ ထိပ်တိုက်တော့ ဖွင့်မပြောပြနိုင်သေး။

ကိုထွန်းတင် ထောင်ထွက် လူမိုက်ကြီးဖြစ်ပေမယ့် အချစ်ရေးမကျတော့ မကြည်၏အိမ်အဝိုက်ကို သူ မတိုးရဲသလို ဖြစ်လို့နေလေ၏။

သူမသိငါကြိုက် သို့မဟုတ် သူမသိ ငါပိုးဘဝနှင့် လူဆိုးကြီးထွန်းတင်တစ်ယောက် မကြည်အပေါ်တွင် တိတ်တခိုး ချစ်လို့နေမိလေသည်။

သည်။ ကိုထွန်းတင်နှင့်ပတ်သက်လာသည်ကတော့ အခြားမဟုတ်။ ရွာထဲအရက်သည်အိမ်မှာ အရက်သောက်ရင်းက စကားများခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယုံနေသနောက် စောရသန်းမောင်နှင့်စကားများပြီး နောက်တစ်နေ့မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကိုထွန်းတင်၏မိမိ၊ ရှိခဲ့နားမကြီး သားအိမ်နှစ်ကောင်မှ နားမကြီးကို ချည်တိုင်မှာ လှံနှင့်ထိုးပြီး သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါက လူမလုပ်ရဲသော စောရသန်းမောင်၏အကျင့်။

ကိုထွန်းတင်အိမ်နှင့် ဦးအေးအိမ်ကြားမှာ ခြေလမ်းဖြတ်လမ်းသည်။ ညအချိန်မဟုတ် ထိုလမ်းမှဖြတ်ရင်းက စောရသန်းမောင်က ကိုထွန်းတင်၏နားမကြီးကို လှံနှင့်ထိုးပြီးသတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို အပြီးအတေးထားပြီး လူမလုပ်ရဲတော့ ကြားထဲက နားမကြီးသေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းတင် ကြိုက်ပြီး ခံလိုက်၏။ စောရသန်းမောင်ကို ဘာမျှ မပြော။ သို့နှင့်မကြာမီရက်အတွင်း တစ်ရွာလုံး ဦးလွမ်းဂွက်ကြီးထဲမှာ ဆောင်းကြလေသည်။ တစ်ရွာလုံး တံပိုး(ကွဲချို)မှုတ်ပြီး ငါးဆောင်းကြလည်း ဆယ်လက်မစားမြှောင်ကို လွယ်အိတ်မှာထည့်ပြီး သူလိုလိုလိုပင် ဆောင်းတစ်လုံးနှင့်ငါးဆောင်းလိုက်ခဲ့လေသည်။

ဦးလွမ်းဂွက်(အိုင်)ထဲရောက်တော့ ... လူတွေတန်းစီပြီး ငါးဆောင်းကြရ၏။ စောရသန်းမောင် ငါးမိ၍ ဆောင်းကိုဖိပြီး ငါးနှိုက်ရန် ဆောင်းထဲကို မွေ့နှောက်နေစဉ်၊ မလှမ်းမကမ်းမှ အရိပ်အခြည်ကြည့်

ကိုထွန်းတင်ဘဝကလည်း ... သမိုင်းတွင်လောက်အောင် အများ၏အမြင်မှာ အထင်ကရရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူများတွေလို ကွယ်လွန်သောအခါမှာ လူသတ်ခဲ့သည်မဟုတ်၊ လူအများတကာတွေကြားသလို ကိုသန်းမောင်ဆိုသူကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူသတ်ခဲ့သည့် သန်းမောင်ဆိုသူမှာလည်း မှာ အများက စေတနာပျက်နေသော သူခိုးဖြစ်သည်။

တောထဲအုံထဲထွက်ပြီး သီးနှံ၊ သီးရွက်၊ အသီး၊ အည အနံ့၊ ရွာထဲတွင်လည်း ထဘီကအစ ဒန်အိုးမကျန် အကုန်ခိုးသော အမည်ရ သန်းမောင်ဖြစ်သည်။

တစ်ရွာကနားခိုးများနှင့်ပေါင်းပြီးလည်း ရွာထဲက နားကို ပေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူကလည်း ဘေးရွာထွက်ပြီး ခိုးတတ်

နေသော ကိုထွန်းတင်က သူ့နောက်မှ မယောင်မလည်ဝင်တည်
စောရသန်းမောင်၏ အသည်းနှလုံးတည့်တည့်သို့ သူ့လွယ်အိတ်
ဆယ်လက်မောင်းနှင့် နောက်မှနေ၍ တအားထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

“အား” ခန့် မချီမဆန်သော အော်သံနှင့်အတူ စောရသန်းမောင်
ရေထဲတွင် မှောက်လျက်ကျပြီး ပွဲချင်းပြီး သေသွားလေသည်။

ကြည်လင်နေသော ဦးကွမ်း၏အင်္ဂုလိထဲမှ ရေတို့လည်း
သန်းမောင်၏သွေးတို့ဖြင့် နီရဲသွားချေတော့၏။

မျက်မြင်သက်သေများရှိနေသည်မို့၊ ကိုထွန်းတင် ငြင်းမရှု
လည်းမငြင်းတော့ဘဲ ပြောဆိုချက်ပေး၊ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။

သူ့နှုတ်မကြီး ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းကြောင့်
စားချေခဲ့ကြောင်းမှစ၍ ကိုထွန်းတင်ဘက်မှ အလျှောက်အလဲကောင်း
သဖြင့် စောရသန်းမောင်ကိုသတ်မှုဖြင့် ကိုထွန်းတင် ထောင်ဆည်း
ကျခဲ့လေသည်။

ထောင်ထဲရောက်ပြီး နှစ်နှစ်မျှအကြာတွင် ဇနီးသည်
လည်းဆုံးခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကိုထွန်းတင် ထောင်မှလွတ်ပြီးတော့လည်း
သန်းမောင်ကို လူအများကြားတွင် ပေါ်တင်သတ်ရဲခဲ့သည့် ကိုထွန်း
တင်ကို လူမိုက်ကြီးအဖြစ် လူတကာကြောက်လန့်ပြီး နေကြလေ
သည်။

ကိုထွန်းတင်ကလည်း ထောင်ထွက်ဆိုသော ကင်ပွန်းတံဆိပ်

သည် လူမိုက်ကြီးလိုပင်၊ ပြောဆိုဆက်ဆံပြုမူနေလိုက်လေတော့သည်။

ကိုထွန်းတင်ကလည်း ထောင်ထွက်ဆိုသော ကင်ပွန်းတံဆိပ်

သည် လူမိုက်ကြီးလိုပင်၊ ပြောဆိုဆက်ဆံပြုမူနေလိုက်လေတော့သည်။

ထောင်တွင်းမှာနေစဉ်တုန်းက သတ်တရား သံဝေဂများရခဲ့
သော်လည်း အပြင်ရောက်တော့ နောင်တ တရားတွေ ကွယ်ပျောက်

လူတကာနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် အထက်စီးမှ မိုက်ဂုဏ်နှင့်ဆက်ဆံခဲ့
သလို၊ အရက်သည်ထံမှလည်း အရက်ကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲနှင့် အလ

သောက်သည့် မိုက်ကြေးခွဲညှဉ်က အကျင့်ပါသွားလေတော့၏။

လူတို့သည် လူတွေကလည်း ခက်တော့ခက်သည်။

အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်းမရှိဘဲ၊ ချော်လဲရောထိုင်ချင်
တတ်၏။ သူ့ဘာသူ လူသတ်မိလို့ ထောင်ကျသွားသူကို ထောင်က

ဘဲတော့ တစ်ယောက်က ကြောက်တာနှင့်ရောပြီး ကြောက်လိုက်
လေသည်။

ထိုသို့သော တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်နှင့်
အားပေးလိုက်တော့၊ အားလုံးကလိုလိုရောပြီး ကြောက်ကြောက်နှင့်

အားပေးရာမှ ကိုထွန်းတင်သည် အရက်သည်အိမ်၊ အရက်ပိုင်းမှာသာ
ရတတ်၊ နေရာတကာမှာ သူ့ကိုယ်သူအထင်ကြီးပြီး ရွံ့ကြောက်ကြီးဟု

ဆင်ဘဲ ရပ်ထဲရွာထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးဟုသာ ထင်နေလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးနီ၊ မင်းက ငါ့ကိုရှောင်တာလား ... ရပါတယ်ကွာ ...”

“ဟာ ... ကိုကြီးထွန်းတင်ကလည်း ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေစဲဗျာ ... ဘာလို့ရှောင်ရမှာလဲ ...”

အရက်ဝိုင်းသို့ စောစောရောက်နေသော ကိုထွန်းတင်က အရက်ဝယ်ရန်တက်လာသော ဖိုးနီကို တစ်ချက်ရိုလိုက်သည်နှင့်၊ မမြဲဟန်ဆောင်ပြီး လစ်တော့မည့်ဖိုးနီမှာ ကိုထွန်းတင်အနီးမှာ လာပြီးရပ်ရင်း လေချိုသွေးလိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ပါ ... ကိုကြီးထွန်းတင်နဲ့ မထိုင်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို တစ်ပိုင်းထုတ်ခဲ့ကွာ ...”

“ရပါတယ် ... အစ်မကြီးကြင်မြရေ ... ကိုကြီးထွန်းတင်ကို တစ်ပိုင်းပေးလိုက်ပါ ... မနက်ဖြန်ကျမှ ကျွန်တော်ပေါင်းပြီးဖေးပျံမယ်”

ဒေါ်ကြင်မြ ဖိုးနီ၏တစ်ပိုင်းအော်ဒါကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုထွန်းတင်လည်း ပြုံးပြုံးကလေးနှင့်အရက်သောက်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ကြင်မြပေးသော တစ်ပိုင်းကုန်ပြီးနောက် ဖိုးနီအော်ဒါတစ်ပိုင်းကို ဒေါ်ကြင်မြက ထပ်ပြီးထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုထွန်းတင်တစ်ပိုင်းကို အကုန်သောက်လိုက်လျှင် ရေချိန်လွန်လိမ့်ဟု စဉ်းစားနေစဉ် သူ့အိမ်အနီးမှ သူလိုပင် အိမ်ထောင်မရှိသော ကိုတာတီးရောက်လာ၏။

“လာဟေ့ တာတီး”

ဟု ထွန်းတင်ကပင် ဆီးကြို၍ အဖော်ခေါ်လိုက်သည်။ “လာပါဗျာ” ဟုဆိုပြီး ကိုတာတီးက ကိုထွန်းတင်ရှေ့မှာ လာ၍ထိုင်လေ၏။ ကိုတာတီးနှင့် ကိုထွန်းတင်တို့မှာ မုဆိုးဖိဘဝတူများဖြစ်သည့်အပြင် နေ့စဉ်လိုလိုလည်း အတူဆို၍သောက်နေကျလူများဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ဦးဆုံလျှင် မုဆိုးမ မကြည်အကြောင်းက မပါမဖြစ်သည့်အကြောင်းတရားဖြစ်၏။

အစက ကိုတာတီးကိုယ်တိုင် မကြည်ကိုကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း ကိုထွန်းတင်ကလည်း ထိုမုဆိုးမ မကြည်ကို နှစ်သက်ကြောင်း လာသောအခါ ကိုတာတီးမှာ မုဆိုးမ မကြည်ကို အလိုအလျောက်

နှစ်သက်မြတ်နိုးမှုတွေလျော့ချပြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကိုထွန်းတင်က မကြည်မှမကြည်၊ နှုတ်ကမချပြော၊ ပြောနေသောအခါ ကိုတာတီးခမျာမှာ မကြည်ကို မချစ်ဝံ့တော့၊ ကိုတာတီးအချစ်စိတ်တို့ မျိုသိပ်ပြီး အလိုအလျှောက်ရှောင်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ကိုထွန်းတင်နှင့်တော့ မယှဉ်ဝံ့ပြီ။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် မုဆိုးမမကြည်ကို ဘယ်သူမှ ဖွင့်ဟပြီး ပြောရသေးသည်မဟုတ်။ မကြည်ကွယ်ရာမှာ သူမသိငါးပိုးနှင့်ကြိတ်ပိုး ပိုးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“တာတီးရေ ... မကြည်လေးကတော့ မုဆိုးမဖြစ်တာ မကြာသေးဘူး၊ အပျိုကလေးအတိုင်းဝဲကွနော ... ကြာလေ ပိုပြီးတော့လှလာလေပဲ ...”

“လင်မရှိတော့ လှလာတော့တာပေါ့ ကိုလေးထွန်းတင်ရာ ... တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးတော့ဝလည်းလာတယ်ဗျ ... ကိုယ့်ဆရာနဲ့တော့ လိုက်ဖက်ညီပါပေဗျာ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား မှန်တာပေါ့ တာတီးရာ ... ဒါတွေခက်နေတာက တို့အချစ်တွေက မကြီးမငယ်တွေဆိုတော့ စာပေးခက်၊ စကားပြောရခက်နဲ့ မကြည်ကို ငါဘယ်လို အဆက်သွယ်လုပ်မှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်ကွ ...”

“လွယ်ပါတယ်ကိုလေးရာ ... မကြည်ကိုလိုချင်တဲ့အကြောင်း စာလေးတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းရေးပြီး ပေးစမ်းပါ ... ကျွန်တော်

... ပေးပါမယ် ... ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းက ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ်အိမ်ကို ကြည် အမြဲလာနေကျပါ ... လူလစ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ပေးပေးပါမယ် ...”

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပါလား တာတီးရာ ... အစောကပြောရောပေါ့ ... အေးကွ ... တို့နဲ့စာရင် မင်းတို့မိသားစုဆင်းအပိုင်းနဲ့က မကြည်နဲ့ ပိုပြီးရင်းနှီးတယ် ... ညကျမှ ငါစာရေးဦးမယ် ... ပေးပေးနော် ဟေ့ကောင် ...”

“စိတ်ချပါ ကိုလေးထွန်းတင်ရာ ... ခင်ဗျားသာရေးဖြစ်အောင် နားပေးပါ”

“ရေးမယ်တာတီးရေ ... ညကျ ဆက်ဆက်ရေးမယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး စကားစပြတ်သွားပြီး ကိုထွန်းတင်၊ ကြည်ထံစာရေးရန် စိတ်ကူးယဉ်လျက် မကြည်အာရုံကြောတွင် ချောပါနေလေသည်။

ကိုတာတီးခမျာမှာတော့ အချစ်စိတ်ဖြင့် ပီတိမဖြစ်နိုင်ရှာ။

တကယ်တမ်းယှဉ်လိုက်လျှင် သူ့အပေါ်တွင် မကြည်က လေးသာနိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် ကိုထွန်းတင်အန္တရာယ်ကရှိနေလေတာ အချစ်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ ကြိတ်၍ပင် ခံစားနေရရှာလေတော့

စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လူတစ်ယောက်၏အသက်တစ်နှောင်းကိုသတ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သည့် ကိုထွန်းတင်၏ညှဉ်ဆိုးက

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှသောကာလက စောရသန်းမောင်
၏ ပြယုတ်ကို ကိုတာတီး ယနေ့အထိ မေ့မရ။

ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း အသည်းတယားယားနှင့် မြင်ယောင်နေ
မိဆဲ။

ထို့ကြောင့် သူချစ်သော မကြည်နှင့်လွဲချင်လည်းလွဲစေတော့။
သည်ကိစ္စမှာတော့ ကိုထွန်းတင်နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့ချင်။ လွတ်အောင်
ရှောင်ရမည်ဟု ကိုတာတီးတွေးမိလိုက်ပြန်လေ၏။

နေဝင်ခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။

အမှောင်ရိပ်တို့ယှက်သန်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မလှစီးမကမ်းဆို
နှင့် သူမှန်းငါမှန်းကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရသေးသည်။

မကြည်သည် ကိုတာတီး၏ကြီးဒေါ်အိမ်မှ မုန့်လာချင်တို့စရာ
လေးတောင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ့ရှေ့မှာလည်း ကိုတာတီး
အိမ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မကြာခဏ
သည်လိုတွေ့နေကျမို့ မကြည်က အမှတ်မထားခဲ့သော်လည်း မထင်
သိသော ကိုတာတီးစကားကြောင့် မကြည်ခြေလှမ်းတို့ တန့်သွားရ
ဆဲ၏။

“မကြည် ဒီစာလေးယူသွားပါ”

သူ့ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာမှ ကိုတာတီးက မကြည်ကို လက်

သုံးလုံးမျှရှိသော စာခေါက်ကလေးထိုးပေးလာသဖြင့် စာခေါက်ကလေးကိုကြည့်ရင်း မကြည်အံ့သြ ခြင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“ရောလေ ယူပါဟ မကြည်ရ”

ကိုတာတီးက ပြောရင်း စာရွက်ခေါက်ကလေးကို မကြည်လက်ထဲသို့ ဇွတ်ထည့်လိုက်လေသည်။ မကြည် မကြီးမငယ်နှင့် ရင်တွေခုန်ပြီး စာခေါက်ကလေးကိုငံထားသည့်လက်မှာ တုန်နေ၏။ ပြီးတော့ ရွန်းလဲ့စွာသောအကြည့်ဖြင့် ကိုတာတီးကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုတာတီး ပြီးနေသည်။

သို့သော် ထိုအပြုမှာ မချိုးပြီးဖြစ်သည်ကို မကြည် မသိနိုင်ပါချေ။

“တို့အရွယ်တွေနဲ့ စာပဲပေးနေရသေးလား တာတီးရယ် ... နင်လည်း အိမ်ထောင်ဖျက်၊ ငါလည်း အိမ်ထောင်ဖျက်ပဲ ... တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာပဲ ... ကြီးတော်အေးကို ပြောခိုင်းလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါလည်း ...”

“အေးဟာ ... အဲဒီစာသာဖတ်ကြည့်ပါ ... ငါ ... ငါ”

ကိုတာတီး ရှေ့စကားမဆက်တတ်တော့၊ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။

မှောင်ရိဝိုးတဝါးတွင် သူ့ကိုကျောပေးပြီး ထွက်သွားသော ကိုတာတီးကို မကြည်ငေးမောကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ပြီးလိုက်မိလေ၏။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မျှသာရှိသေးသည့် မုဆိုးမလေး မကြည်၏နလုံးသားတို့မှာ အချစ်စိတ်တို့ နိုးထလာခဲ့လေပြီ။

“တာတီးရယ် ... သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုပေါက်ကလေးကုနေတာပဲ။

သူကပဲရှက်နေရသေးတယ်လို့ ...”

မကြည် သူ့အိမ်ဘက်သို့လှည့်ထွက်ရင်း တိုးတိုးကလေး ရွှေ့တ်လိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ တာတီးအပေါ်မှာ အစကတည်းက မကြည်၏မေတ္တာစိတ်တို့ သက်ဝင်နေကြောင်း ခုမှပင် မကြည်တစ်ယောက် သိလိုက်ရလေ၏။

မကြည် သူ့အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ လုံးဝ မှောင်နေလေပြီ။

အမှောင်ထဲမှာ ထမင်းစားပွဲအုပ်စောင်းကိုလုပ်၍ မုန့်လာခွင့်ပတ်ကိုထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းမှာရှိသော ဆေးလိပ်ခွက်ပယ်မှာ ဂက်စ်မီးခြစ်ကို အမြန်ဆုံးယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ကြည်နူးနေသော စိတ်အပေါ်ဖြင့် မီးတိုင်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

မကြည်၏အိမ်တစ်အိမ်လုံး လင်းသွားလေတော့၏။

မကြည်သည် သူ စိတ်အဝင်စားဆုံးသော ကိုတာတီး၏ စာခေါက်ကလေးကို မီးတိုင်ရှေ့တွင် ဖြိုလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း ... “တာတီးရယ် ဒါပေးရတယ်လို့ပဲ”ဟု ရွှေ့တ်ရင်း မညီမညာနှင့် ဝိုင်းစက်လှပခြင်းမရှိသော စာကြောင်းကလေးများကို မီးတိုင်ရှေ့သို့တိုးပြီး ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မကြည် ...

နင့်ယောက်ျား သေပြီးကတည်းက နင့်ကို ငါယူချင်ပေမယ့် စောလွန်းနေသေးလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ်၊ ကြာခင် နင့်ကို ငါလက်ထပ်ယူမယ်ဟာ ...”

နင့်ကိုချစ်တဲ့ ထွန်းတင်

“ဗုဒ္ဓေါ” စာကိုဖတ်ပြီး မကြည် သုရားတလိုက်မိ၏။

သူ့အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီဖြစ်နေလေပြီ။ စာက တာတီး
စာမဟုတ်၊ ထွန်းတင်စာဖြစ်နေ၏။ အစက သည်လိုမှန်းသိခဲ့လျှင် သည်
စာကို တာတီးလက်ထဲက မကြည် ယူမိမည်မဟုတ်။ တာတီး
အောက်မှတ်၍ ယူခဲ့မိသည်။

“သွား ဒီထွန်းတင် ငါမယူနိုင်ပါဘူး”

စိတ်တိုတိုနှင့် စာကိုလုံးထွေးပြီး အဝေးသို့ပစ်လိုက်၏။

မကြည် ထမင်းပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့၊ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွေး
ကွာခြားလွန်းသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။

ကိုထွန်းတင်ကို ချစ်ဖို့ ယူဖို့မပြောနှင့် မကြည်က ထိုနာမည်
ကြားပင် မကြားချင်။ တစ်ရွာလုံး၏ အော့ကြောလန်၊ ရွံကြောက်

သူ့ကျမှ လင်ကောက်လုပ်ရမည်ဆိုတော့ မကြည် လက်မခံ
ထိုကိုထွန်းတင်၏ရုပ်ရည်သာမဟုတ်၊ သဘောမနောကိုလည်း မကြည်
မကြိုက်။

“ရှာမှရှား၊ သူလိုထောင်ထွက် လူရမ်းကားကမှ ငါ့ကိုကြိုက်
တယ်လို့ ...”

ဟု ယူကျုံးမရစွာဖြင့် မကြည်ခမျာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ
ဖြစ်ရရှာလေတော့သည်။ ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တာတီးရယ်။

ကိုတာတီးတစ်ယောက် ညတည်းက တော်တော်နှင့် အိပ်မရ၊
မကြည်ဆိုသော အချစ်ကဝေ အခြောက်ခံနေရသည်။

အစက သည်လောက်မဟုတ်၊ ကိုထွန်းတင်၏စာ မကြည်ကို
ပေးမိကာမှ သူ့မှာ မကြည်ရောဂါ ပိုပြီးထလာသည်ဟုဆိုရမည်။ ကြည့်
ခုလည်း အချိန်အခါနှင့်လျော်ညီစွာပင် မကြည်၏ရုပ်ပုံလွှာက သူ့အာရုံ
ထဲ ရောက်လာပြန်၏။

မနေ့က မကြည်နှင့်ဆုံတွေ့ရစဉ် မကြည်ပြောလိုက်သော
စကားသံတွေ သူ့နားထဲရောက်နေပြန်သည်။

“တို့အရွယ်တွေနဲ့စာပဲပေးနေရသေးလား တာတီးရယ် ... နင်
ဆည်း အိမ်ထောင်ပျက်၊ ငါလည်းအိမ်ထောင်ပျက်ပဲ၊ တစ်ပင်လဲလို့
အစ်ပင်တူတာပဲ ... ကြီးတော်အေး ပြောခိုင်းလည်း ပြီတာပဲ ... ငါ

လည်း ...”

မကြည်၏စကားတို့သည် ပဟေဠိမဟုတ်၊ ပုဏ္ဏမဆန်း၊ ကိုထွန်းတင်၏စာကို သူ့စာအမှတ်နှင့် ယုံကြည်ချက်လွဲမှားစွာ တိုက်ရိုက်ထွက်လာမှန်း ... ကိုတာတီးသိလိုက်ရသည်။ မကြည် ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကရှင်းရှင်းကလေးပဲဖြစ်၏။ ကိုတာတီးလည်း သည်လောကတော့ မအ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခါကျပြီးသည့် မုဆိုးဖိုမဟုတ်လား။

ခုတော့မှ ကိုတာတီး ဝိုပြီးခံစားရတော့သည်။

ကိုယ့်အချစ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဖုံးအုပ်သိပ်ပြီး သူတစ်ယောက် အချစ်သူရဲကောင်းကြီးလုပ်ခဲ့မိသော သူ့အဖြစ်ကို သူ နောင်တရနေမိ၏။

မကြည်၏စိတ်ဓာတ် အပြောင်းအလဲမရှိပါလျှင် သူ အရံစွန့်စိတ်တို့ပင် ဖြစ်ပေါ်၍လာသည်။ ကိုထွန်းတင်၊ တင်ကာမှ တင်လေးတော့၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟုပင် တွေးလိုက်မိလေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စာဆိုရှင်တို့သည် “အချစ်သည် အရာရာတို့လွန်ဖြီဖျက်နိုင်စွမ်းရှိ၏” ဟု ရေးကြပြောကြတာဖြစ်ပေလိမ့်။ ဟု တွေးနေမိစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရလေသည်။

“တာတီးရေ ... ဟေ့တာတီး”

နှုတ်မှဖွင့်ဟမထူးဖြစ်မီ အိမ်ရှေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုထွန်းတင်။

ကိုထွန်းတင်ကိုမြင်လိုက်တော့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသူတစ်ဦး ရဲကိုမြင်လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်မိ၏။

ဘာမျှမဟုတ်သေး၊ မဖြစ်သေးဘဲနှင့် ကိုထွန်းတင်၏အချိန်က ညီးလွန်းသည်။ ကိုတာတီး မကြည်ကို အချစ်စိတ်ဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး ဖွင့်ဟဆိုစိတ်တွေ ချက်ချင်းလွင့်ပျောက်သွားလေ၏။

“လာလေ ကိုလေးထွန်းတင် ...”

“အိမ်ပေါ်တက်မနေတော့ပါဘူးကွာ ... သောက်ချိန်လည်း ချက်ပါပြီ ... မကြင်မြတို့အိမ်ပဲသွားကြတာပေါ့ ...”

“ကိုလေးထွန်းတင် သွားနှင့်ပါ ... ကျွန်တော် နွားစာလေးစင်း ခြံလားမယ် ... အရက်မြည်းဖို့လည်း ငါးခြောက်ကလေးပါ ကင်ခဲ့မယ်၊ ကိုလေးထွန်းတင်သောက်ရင်းစောင့်ပေါ့”

“အေး ... အေး ... မြန်မြန်တော့လာခဲ့နော်”

ကိုထွန်းတင်၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုတာတီး ဝိုင်နေမိသည်။

အခါတိုင်း အရက်သည်အိမ်က စောင့်နေကျ၊ သည်နေ့မှ သူ့အိမ်ထဲ ကိုထွန်းတင်ရောက်လာ၏။

သူ့စာ မကြည်တို့ပေးပြီး၊ မပြီး သိချင်လွန်းနေပြီတင်သည်။

မကြည်နှင့်ကိုတာတီးတို့မှာ အဆက်တူသော်လည်း ကိုထွန်းတင် သူတို့ထက် လေးငါးနှစ်ကြီးသည်။ ကိုတာတီးက ငယ်စဉ်ကပင် ကိုထွန်းတင်ကို ကိုလေးတပ်ပြီးခေါ်၏။ နယ်မြေလေ့အရ ကိုထွန်းတင်ကို

ကိုလေးစသည်ဖြင့် လေးလေးစားစားခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြည်နှင့် ကိုတာတီးကျတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငါပဲသုံး... ကျဖြစ်သလို ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်း ကျောင်းနေဘက်လည်း ဖြစ်၏။

မကြင်မြအိမ်သို့ ကိုတာတီးရောက်သွားတော့ အရက်သမားဆို ဆက်ရက်ဝိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။ ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောနေကြသည့်အသံများက စုလိုက်၊ ပေါင်းလိုက်တော့ တကျစ်ကျစ် ဟကျက်ကျက်နှင့် စိမ့်ထနေသည်။

ကိုထွန်းတင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း၊ ထောင့်တစ်ထောင့်... ကိုတာတီးကို စောင့်ရင်း သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကြာလိုက်တာ ... တာတီးရာ ... ငါစောင့်ရင်းနဲ့ တစ်ပိုင်းတောင် ချောလာနီးနေပြီ ... ”

“ကိုလေးထွန်းတင်လို မလွတ်လပ်တော့ နွားစား၊ နွားရေစားအစ ... ”

“ကဲပါ ... ထားပါတော့ ကိုယ်တော်ချောရယ် ... ရှေးတစ်ခွက် သောက်ပြီး ငါ့စာသဝဏ်နဲ့ မကြည်အခြေအနေကို ပြောပြပါဦး”

“မကြည်ကို ပေးလိုက်တာပဲရှိသေးတယ်လေ၊ မကြည်ဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးပေါ့”

“ဪ ... အေး မနေ့ကမှ စာပေးတယ် ... ခု ရေတွင်းထဲမှာ ခုရေကြည်သောက်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးပေါ့နော့ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ကိုထွန်းတင်က သွက်နေသလောက် ကိုတာတီးမှာ တုံ့ဆိုသည်။

နေ၏။ ဘာစကားမျှပြောလိုစိတ်မရှိသလို ဆိတ်ဆိတ်သာနေလေသည်။

“တာတီး၊ မင်း ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ... မင်းကြည့်ရတာ မရွှင်မပြန့်ရော တစ်ခွက်ပြည့်ပြည့်ထပ်ချပစ်လိုက်စမ်းကွာ ... ”

ကိုထွန်းတင်က အရက်တစ်ခွက်ပြည့်ပြည့်ထည့်ပြီး မရွှင်ပြသော ချက်နာနှင့် တုန်ထိုဘာဝဖြစ်နေသော ကိုတာတီးကိုမေးလိုက်၏။ ကိုတာတီး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အရက်ခွက်ကိုယူ၍ ခေါက်လိုက်သည်။

“မကြည်က ငါ့စာကိုတန်းပြီး ယူသွားရဲ့လားကွ ... ပြီးတော့ ဘာပြောသေးလဲ ... ပြောစမ်းပါဦးကွ ... ”

“မကြည်က ခင်ဗျားစာကို ကျွန်တော့်စာအောက်မှတ်လို့ သွားမှန်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရတယ်ဗျာ” ဟူသောစကားစုကိုတော့ သောက်ပြီးသော အရက်ခွက်ကိုပြန်ပေးရင်းမှ ကိုတာတီးတစ်ယောက် ခုစိတ်ထဲကပင် ပြောလိုက်မိပါလေ၏။

ကိုထွန်းတင်ကတော့ ဘာမျှမကြားရသလို တစ်ဖက်လူ၏ခံစားနေမှုကိုလည်း ဘာမျှမသိပါချေ။

ကိုတာတီးမှာတော့ ရင်နှင့်မဆုံစွာ ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတာပဲ။

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ မကြည်”
 “ငါ ဘယ်မှမသွားဘူး ... နင်ကြီးတော်အေးအိမ်သွားတာ ခြံ
 လိုက်လို့ နင့်ကို ငါ တမင်သက်သက်စောင့်နေတာ ...”
 “ငါ့ကိုစောင့်နေတာ ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့”
 “ဘာဖြစ်လို့ဟုတ်လား ... နင့်ကို ပါးရိုက်မလို့သိလား ...”
 “ဟေ ...”
 သူက ချစ်ရသောသူ။ သူ့ကိုလည်း ချစ်ရည်ရွန်းလှစွာ ကြည့်
 သူက သူ့ကို ပါးရိုက်ချင်သလို ညဆိုတော့ ကိုတာတီး အံ့ဩစွာ ‘ဟေ’လို့
 မိသည်း။
 “နင်က ငါ့ကို ‘ရွံ့ကြောက်’ထွန်းတင်နဲ့ သိပ်ပြီး သဘောတူ
 တယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“သဘောတူလို့မဟုတ်ပါဘူး မကြည်ရာ ...”
 “ဒါနဲ့များ သူပေးတဲ့စာ ငါ့ဆီ နင်ကပေးပေးရတယ်လို့ နင့်ကို
 ငါ အံ့ဩတယ် တာတီးရယ် ...”
 မကြည်မှာ ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ မကြည် မျက်
 ရည်ဝဲနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောတာတီးမှာလည်း ရင်ထဲတွင် နင့်
 အောင် ခံစားလိုက်ရလေ၏။
 “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ နင် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါ
 သိပါတယ် မကြည်ရာ ... ငါ ခံစားနေရတာကိုတော့ နင်မသိပါဘူး”
 “ဘာခံစားနေရတာလဲ တာတီး ... ပြောစမ်းပါဦး ... တစ်ရွာ
 လုံးက ရှောင်တဲ့ ထွန်းတင်ကို ငါနဲ့အောင်သွယ်တာ နင့်ခံစားချက်
 လား ...”
 “မဟုတ်ဘူး မကြည် ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါက သူရဲဘော
 ကြောင်တဲ့ချစ်လူမိုက်ကြီး မလုပ်ချင်ဘဲနဲ့လုပ်ရတာဆိုတာ နင်နားလည်
 စမ်းပါ ... နင်ကိုထွန်းတင်ကို ပြန်ပြီးမချစ်တာ ချစ်တာ နင့်အပိုင်း...
 နင့်ကို စွန့်လွှတ်ပေးရမှာက ငါ့အပိုင်း ...”
 “ဘာ ... နင်ဘာတွေပြောတာလဲ တာတီး ... ငါ့ကို နားလည်
 အောင် ပြောစမ်းပါ ... နင်ပြောတာတွေ ငါ ဘာမှနားမလည်တော့
 ဘူး ...”
 “ဒီမှာမကြည် ... နင့်ကို ကိုထွန်းတင်ချစ်တာထက် ငါက ပိုချစ်
 အယ်ဆိုတာ နင်ယုံစမ်းပါ ... နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်ပါတယ်”

“ဘာ ... နင် ငါ့ကိုအရမ်းချစ်တယ် ဟုတ်လား”

မကြည်က ကိုတာတီးစကားကိုနားမလည်စွာ တ“ဘာ”ထဲ ဘာရင်း အံ့သြနေသည်။ ကိုတာတီးမှာတော့ ရင်လဲမှာ နင့်သည် ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရ၏။

“ဟုတ်တယ် မကြည် ... ကိုထွန်းတင် နင့်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ငါ့ကိုဖွင့်ပြောတာကြာပြီ၊ ငါကလည်း နင့်ကိုခက်တာ ဖွင့်မပြောသေးတာက မုဆိုးမဖြစ်တာမှ မကြာသေးဘူးဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ နင် ငြင်းမှာစိုးလို့ မပြောသေးဘာ ... တို့နှစ်ယောက်လုံးက နင့်ကိုအချစ်တူကြတော့ ငါက အလိုလိုနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ဆုတ်ပေးရမှာလဲ ... ခုမှတော့ ငါလည်း ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါမယ် ... ငါက နင့်ကိုပဲချစ်နိုင်မယ် ... ကိုထွန်းတင်ဆိုတဲ့လူကြီးကိုတော့ တစ်သက်လုံးမချစ်နိုင်ဘူး သိလား ...”

“နင် ငါ့ကို ပြန်ပြီးတော့ ချစ်တာကို ငါ ဝမ်းသာပါတယ် ... ဒါပေမဲ့”

ကိုတာတီး ရှေ့ဆက်ရန် စကားစရှာမရသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဒါကို မကြည်က အားမရ၊ ထို့ကြောင့် ...

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ကိုတာတီးစကားကို ပြန်ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ကိုထွန်းတင်နဲ့ ငါ့ ပြိုင်ပြီး နင့်ကိုမချစ်ရဘူး ... ဒါကြောင့် ... အချစ်ကို နင့်ကိုဖွင့်မပြောမိသလို၊ နင့်ကို ငါချစ်တဲ့အကြောင်းလည်း

ကိုထွန်းတင်ကို ငါတစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူး ...”

“ဖွင့်ပြောတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နင့်ကို သူချစ်သလို ငါကလည်းချစ်နေမှန်း သိရင်၊ ကိုထွန်းတင်က ငါ့ကိုသတ်မှာသေချာတယ် ... သူ့အကြောင်းကို နင်လည်းသိသားပဲ ... ဒီလူကြီးက စောရသန်းမောင်ကို လူကြားထဲမှာတင် ပေါ်တင်သတ်ပြထားတဲ့လူဆိုတော့ နင့်ကို ငါချစ်မှန်းသူသိရင် သူ့အချစ်ကို လူတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုလည်း သူ သတ်မှာ သေချာတယ် ...”

“ဒါကတော့ နင်အကြောက်လွန်တာပါ ... ဒီခေတ်က အရင်ခေတ်မဟုတ်တော့ပါဘူး ... တရားဥပဒေစိုးမိုးတဲ့ခေတ်ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက နောင်တရမယ့်လူကြီးမဟုတ်ဘူးဟ ... သူတကာက ပါတ်စားပေးထားတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူကမှ မော်ကြည့်ရဲတဲ့ငိုလဲကြီးထင်နေတာ ...”

မကြည်သည် မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်စွာနှင့် ပြောနေရှာသော ချစ်ရသူ ကိုတာတီး၏မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း ဒီနှုန်းနားနေမိ၏။ ကိုတာတီးမှာလည်း မကြည်နှင့်ကိုထွန်းတင်ကြားတွင် တကယ်ပင် သနားစရာ ခံစားနေရရှာသူ ဖြစ်သည်။

မကြည်သည် ကိုတာတီးကိုတစ်မိမိကြည့်နေရင်းမှ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကလေးကို သူ၏အောက်သွားကလေးများဖြင့် အသာကလေးထိုးထိုက်ထားမိလေ၏။

“တာတီး ...”

“မကြည် ...”

နှစ်ဦးစလုံး စကားတွေအများကြီး ပြောစရာတွေရှိလျက်နှင့် ဘာမျှမပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေကြပြန်သည်။ ထို့နောက် မကြည်စပင် ...

“နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင် ...”

“ချစ်သမျှ ငုံထားမိမတတ်ပါ မကြည်ရယ် ... ငါ့အချစ်ကိုယုံစိ”

“ဟွန်း ... ဒါတော့ နင်ပိုပြီ”

မကြည်က လက်ညှိုးနှင့် ကိုတာတီး နဖူးပြင်ကို ထောက်ပြီး ပြောလိုက်၏။ ကိုတာတီးက မကြည်၏လက်ကိုဖမ်း၍ဆုပ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က မကြည်၏ခါးကလေးကို သိမ်းပြီးဖက်လိုက်သည်။

မကြည်သည် အလိုက်သင့်ပင် ကိုတာတီးရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရွှန်းတောက်ပစွာ ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေမိကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ မကြည်၏ပါးပြင်ထက်တွင် နေရာလပ်မရှိ လောက်အထိ ကိုတာတီးဆိုသော ချစ်လူမိုက်ကြီးက နမ်းလိုက်လေတော့၏။

“အဲဒါကတော့ ကိုလေးထွန်းတင် ကိုယ့်ဘာသာ မေးတော့လေရာ ... ကျွန်တော် စာပေးပေးတာတောင်မှ ယောက်ျားတန်ပဲနဲ့လွန်သွားပြီ ... ကိုလေးထွန်းတင်စာကို မကြည်ပေးပေးတာကိုက မိန်းမဆန်လှပြီ ... ကိုလေးထွန်းတင်ကို ကျွန်တော် အင်မတန်ခင်လို့ လုပ်ဆောင်တာ ...”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ ... မကြည်က ပြန်စာကို မင်းများပေးပြီးမလားလို့ ထင်လို့မေးတာပါ ... မကြည်ကလည်း ရက်စက်တယ်ကွာ ... ခုထိ အဖြူအမဲ သဲကွဲအောင် အကြောင်းမပြန်ဘူး ... ငါစောင့်ရှောက် စိတ်မရှည်တော့ဘူးကွာ ...”

“ဟာ ကိုလေးထွန်းတင်ကလည်း ဒါမျိုးဆိုတာ စိတ်ရှည်မှပေါ့ရာ ... ဘယ်စိတ်မရှည်လို့ဖြစ်မှာလဲ ...”

စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုပ်နေသော ကိုထွန်းတင်၏ ကြည့်၍ ကိုတာတီးက ဖြေသိမ့်ပေးသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မကြည်နဲ့ငါနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်တော့မယ် ...”

ကိုတာတီးရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း အသာထဲ ထိန်းထားလိုက်၏။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ အမှန်တော့ မကြည်၏ ကိုထွန်းတင်နှင့် ထိပ်တိုက်မတွေ့စေချင်။

မကြည်နှင့်ကိုထွန်းတင်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြလျှင် ဖြစ်တည် ထွက်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို ကိုတာတီးမစဉ်းစားရဲ။

မကြည်ဆိုသည့် မကြည်ကလည်း နယ်နယ်ရရ မဆိုးမ မဟုတ် ထွန်းတင်ကာမှတင်ကရော သူ့ကို မဟုတ်တာလုပ်လို့ကတော့ မိန်းသားပေမယ့် ခေါင်းငုံ့ခံမည့်အမျိုးအစားထဲမှာမပါ။

အင်း။ ကိုထွန်းတင်ဆိုသည့် ကိုထွန်းတင်ကလည်း အစာအရာရာ သူလိုတာရခဲ့သည်ချည်းဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သည့် မကြည်၏မေတ္တာနှင့်တော့ကား ကြားရမြင်ရပေဦးမည်ဟုတွေးရန် ကိုတာတီး ရင်မောလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။ ခုရေတွင်းတူး၊ ခုရေကြည်သောက်ချင် သည့်အကျင့်ရှိသူ ကိုထွန်းတင်မှာ ပြောသည့်အတိုင်းပင် နောက်တစ် နှစ် မကြည်နှင့်တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ခဲ့လေ၏။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမပြန်တာလဲတဲ့”

“ဒီတော့ နင်က ဘယ်လိုပြန်ပြီးပြောလိုက်လဲ မကြည် ...”

“ငါက ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ သူကပဲ ဆက်ပြီးတော့ပြောတယ်၊ ကြာခင် ငါ့ကို သူလက်ထပ်တော့မယ်တဲ့၊ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ငါက နည်း ရှင်ကို ဘယ်သူက လက်ခံလို့ လက်ထပ်မှာလဲလို့ ပြန်ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ် ... ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ လက်ထပ်မယ့်သူရှိပြီးသားလို့ နည်း ပြောလိုက်တယ် ... ဘယ်သူလဲတဲ့ ... မရအရသူက ဇွတ်မေး သယ် ...”

“ဘုရား ... ဘုရား” မကြည်၏ ထိုစကားကိုရောက်တော့

ကိုတာတီးအလိုအလျောက် ဘုရားတစ်သွားသည်။ မကြည် စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ပြီးမီရသေး၏။

“နင်နဲ့လို့လည်း ငါက ပြောပါမလား တာတီးရယ် ... ကြောင့်မနေစမ်းပါနဲ့ ... သူက မရအရ ဇွတ်မေးတော့ ငါက မြို့ကလို လိုက်တယ် ... ”

“အေး ဒါနဲ့ပြီးရောလား ... ”

ကိုတာတီး သိချင်စိတ်တွေက လောကြီးနေသည်။ မကြာခဏမျှ စကားအဖြတ်မခံ။

“ပြီးပါလိမ့်မယ် ... ငါက ရှောင်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ ငါကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူရဘူးတဲ့ ... ယူရရင်ယူကြည့် ... ငါနဲ့တွေ့မယ် ... ပြောတော့ ... ငါကလည်း အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ မချစ် ... ကျွန်မချစ်တဲ့လူကို ကျွန်မယူတာ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ငါ့လက်ကိုဆွဲတော့ ငါက လက်ကိုခွတ်နဲ့ ပါးရိုက်မလို့လုပ်တော့ သူ နောက်ဆုတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကြိမ်းသွားသေးတယ် ... ဒီမှာမိကြည်တဲ့ နင် ငါ့လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူးတဲ့ ... တစ်နေ့တွေ့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာ ... ”

မကြည်စကားဆုံးတော့ စိတ်မော၊ လူမောဖြစ်သွားသလို အလား သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ကိုတာတီးလည်း ချစ်ရာသူမကြည်လေးကို ကရုဏာသက်စွာ သာ ကြည့်နေမိလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဟစ်စုံတစ်စုံတော့ အပြောင်းအလဲကို ထပ်မံ

ဖြစ်တော့မည်ကို စိတ်ထဲမှာတော့ သိနေကြသော်လည်း၊ ဟာကယ်တမ်း ဘုရားကလေး ဘယ်ကစ၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေကြ၏။ အထူးသဖြင့် တာတီးမှာ ပိုပြီး ‘မျက်ကလဲဆန်ပျာ’ ဖြစ်နေသည်။

ကိုထွန်းတင်၏အန္တရာယ်ကိုလည်း ကြောက်ရ၊ မကြည်ကို စည်း လက်လွှတ်မှာစိုးရိမ်နှင့် သူ့မှာ စောရွေးတွေ့ပြန်နေ၏။

“မကြည်တို့ ဒီလိုလုပ်ရမကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုလဲ ပြောကြည့်ပါဦး တာတီးရယ် ... ”

“တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးပြီး တစ်နေရာရာမှာ ခွားပြီး ပေါင်း နေရအောင် ... အဲဒါမှ တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရမှာ ... ”

“အာ ... တာတီးရယ် ... နင်စိတ်ကူးကလည်း လျှော်စောစော နိုင်လိုက်တာ ... မဖြစ်နိုင်တာကြီးပဲ ... ငါတို့ယာတွေ ချောင်းတွေ ခင်းတွေနဲ့ အမာခံပစ္စည်းတွေက ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ ... လူချင်း ပိုင်းသင်းနေရုံနဲ့ပြီးမှာတဲ့လား ... အဲဒီပစ္စည်းတွေပါမှ ထမင်းစားဖို့ ရမှာ ... ”

“အေးဟ ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းနေလိုက်တာ နင်ကို သူက ဇွတ်ဆွဲပြီးပေါင်းမှာစိုးရတယ် ... ”

“မိုက်အားကိုးနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရမလားဟဲ့ ... တရားဥပဒေတွေ ပိုင်းသေးတယ် ... ”

“နင့်တရားဥပဒေက နောက်မှ ... သူက နင်ကိုအမုန် ... ”

“တွေ့ပြီးကြောက်နေရင် လည်းအောက်မအိပ်ရသလို ဖြစ်နေပါ ... တော်ပါတော့ တာတီးရယ် ... ”

“မကြည် နင် ညမောင်မောင်လည်း လမ်းမထွက်နဲ့၊ တောထဲ အုံ့ထဲကိုလည်း အရင်လို တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့နော် ... အဲ့ဒီ ရွံကြောက်ကြီးက နင့်ကို တစ်ဖက်သတ်ဖွတ်ကြိုက်နေတာ ... တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ နင့်ကို သူမရဲရဲအောင် ကြိုးစားမှာပဲ ... ကို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာကိုလည်း သူ မသိမှ ... ငါလည်း သူ့ကို အရင်လို အရှိန်မပျက် ကြည့်ပေါင်းနေမှ ဖြစ်မယ် ... ”

“အေးပေါတာတီးရယ် ... တို့နှစ်ယောက် မြန်မြန်နီးစပ်ရအောင် အကြံဉာဏ်လေးတွေထုတ်ရင်း နင် သူ့ကို အရင်လိုပဲပေါင်းထားမို့ တို့လည်း သွားရအောင်၊ တခြားလူတွေ တွေ့သွားရင် ကိုထွန်းတင်ပြီး နားပေါက်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးရသေးတယ် ... ”

သို့နှင့်ပင် ကိုတာတီးနှင့်မကြည်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး လမ်းခွဲလို့ ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးဆုံတွေ့ရာ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏အပေါ်ထက်မှာ တော့ ဝိုင်းစက်ခြင်းမရှိသောလဝန်းကြီးက လင်းလက်စပြုလာလေ၏။ အမှောင်တို့လည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်နေကြပြီဖြစ်၏။ ညအရေးသည်ကားတဖြည်းဖြည်းနှင့်အလှဆေးထင်တော့မည် သို့သော် ...

ကိုတာတီးနှင့်မကြည်တို့၏ ပေါင်းစည်းမှုအချစ်ရေးကား အလှဆေးရေးဖို့မလွယ်၊ ထင်ဖွယ်ခက်ခက်၊ မှန်လျက်နှင့်ဝိုးတိုးဝါးတာမရင်များမောဖို့ကောင်းပါဘိ။

ကိုတာတီး မကြင်မြဲအိမ်ရောက်တော့၊ အချိန်က နောက်ကျသွားပြီ။

ကိုထွန်းတင် ရေချိန်လွန်နေ၏။ ကိုတာတီးက တစ်ခွက်မှ သောက်ရသေး။ မကြည်နှင့် အချစ်ရေး ဆွေးနွေးစရာမကုန်သေးပေ။ သူ့ ကိုထွန်းတင် ပြိုင်ရာမှာစိုး၍ အပြေးအလွှား လာခဲ့ရ၏။

“တာတီး မင်းက ငါ့ကို အတွဲခွာတာပေါ့ဟုတ်လား”
မဝီမသနှင့် ကိုထွန်းတင်အသံက ခပ်ဝဲဝဲ၊ ခပ်ဝါးဝါး။ သူ့သမိုင်း စားနေကျအသံမျိုး။ ဝါးနေကျအသံမျိုး။

ကိုတာတီး လက်မခံလို့မရ၊ ကိုထွန်းတင်အသံက သမ္မာန်၊ ငါးမကတူ ခုနစ်သင်္ချီအထိ ထွက်ပါစေ၊ ကိုတာတီးကတော့ မောင်မောင်လေ။

“ကိုလေးထွန်းတင်ကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေတော့ ခင်ဗျားကမေးမကြည့်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နွားကျောင်းသားက နွားမတစ်ကောင် ခြံဝင်ပါမလာလို့၊ နေဝင်မှ လိုက်ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနွားမကလည်း နွားဖားကြီးထိုးပြီးသား၊ သူခိုးသူကန် ကသာဆွဲသွားလို့ ရတယ် ... နွားခိုးနောက် ပါသွားပြီအောက်မှတ်လို့ လိုက်နေရတာ ဒါကြောင့် ခုမှရောက်တာပါဗျ၊ ညမောင်မောင် နွားစာကျက်ထဲလိုက်ရတာ ဒုက္ခတွေများလွန်းလို့ဗျာ ...”

“မင်း ငါ့ဘော်ဒါမှန်းသိပြီးသားပါ၊ ဘယ်သူမှ မင်းနွားမခိုးရဲပါဘူး၊ ငါလိုကောင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွ ...”

ကိုတာတီးက ပြီးစလွယ် ထင်ရာမြင်ရာ ပြောချလိုက်သလို ကိုထွန်းတင်ကလည်း သူထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေသည်။ ကိုတာတီး ဆက်ပြောလျှင် စကားရှည်နေမည်စိုးသဖြင့် ကိုထွန်းတင် သူ့ဖိုချန်ထားသောအရက်တစ်ပိုင်းကို အပြေးအလွှားသောက်လိုက်၏။ ကိုထွန်းတင်ကတော့ မသောက်နိုင်တော့၊ မူးနေလေပြီ။

“ဟေ့တာတီးရေ ... ဒီနေ့ည ငါ မကြည်ဆီသွားမယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်သွားမှာလဲ ...”

“ငါနဲ့မကြည် ချိန်းပြီးသားကွ ... သူကလေး ငါ့အလာကို စောင့်နေရှာရော့မယ် ...”

“ဟာ ကိုလေးထွန်းတင်ကလည်း မဟုတ်တာဗျာ”

ကိုတာတီးစိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကိုထွန်းတင်ကိုကြည့်တော့၊ တကယ်ပြောနေသလို၊ တကယ်လည်း သွားတော့မည်ပုံမျိုး။

ကိုတာတီး စိတ်ကို အသာချုပ်တည်းထားလိုက်၏။

စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကိုထွန်းတင်ကို သူ့အိမ်အရောက် ချော့ခေါ်ပြီး ပို့မှဖြစ်ချေတော့မည်။

နှစ်ယောက်သား လမ်းမပေါ်မှာတွဲလျက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

မူးနေသူကိုတွေ့ရသော ကိုတာတီးလည်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဒယ်သိုင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

ညဉ့်မနက်သေးသော်လည်း ရွာတည်းတွင် တချို့အိမ်တို့ အိပ်ရာနီကြပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်တစ်အိမ်စ၊ နှစ်အိမ်စပင် မီးမငြိမ်းသေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မီးခွက်မှုတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်သည့်အိမ်က များနေသဖြင့်။

တစ်ခုသော လမ်းအဆုံသို့ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းတင်အိမ်တောင်တစ်လမ်းမှာ၊ သို့သော်လည်း မကြည်အိမ်ရှိရာ မြောက်ဘက်အိမ်သို့သာ ကိုထွန်းတင် သွားမည်တက်ကလုပ်နေသည်။

“လာပါ ကိုလေးထွန်းတင်ရာ ... ညဉ့်မနက်နေပါပြီ ... ကိုယ့်အိမ်ထဲဝဲပြန်ပါတော့”

ဟု ကိုတာတီးက ကိုထွန်းတင်ကို အတင်းအဓမ္မဆွဲသည်။ သော် ကိုထွန်းတင်က လက်မခံ၊ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သူ့အိမ်ဘက်

မလှည့်။ မကြည်အိမ်ရှိရာသို့သာ ဇွတ်လှမ်းထွက်နေသည်။

ဆွဲရင်း၊ ဆွဲရင်းနှင့် မကြည်တို့အိမ်ရှိရာ လမ်းထဲသို့ မနည်းသဲ
နေပြီ။

“ကိုလေးထွန်းတင် ... ခင်ဗျား ပြောလို့မရဘူးလား ...”

“မရဘူးကွာ ... အံ့မယ် ... မင်းက ငါ့ကို ...”

“ပြန်ပြီးတော့ အာခံတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုလေး ... ကိုလေး
ပြောမရရင် ကျွန်တော် ပြန်ပါတော့မယ် ... မကြည်အိမ်အထိ
ကျွန်တော် မလိုက်ရဘူး ...”

“မင်းမလိုက်ရရင် ပြန် ... ငါကတော့ ဒီည မကြည်နဲ့အိပ်
ကျေနပ်မယ် ...”

ကိုထွန်းတင်စကားဆုံးတော့ ကိုတာတီး ကိုထွန်းတင်ကို
ပို့၊ ပို့ခဲ့ပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးခဲ့လေသည်။

ကိုတာတီးတွန်းချက်က အားများသွား၍ထင်သည်။ ကို
တင် လဲကျသွားသော ‘အိုင်း’ခနဲအသံကြီးက ကိုတာတီးနားမှာ အ
သား ကြားလိုက်ရ၏။ ကိုတာတီး မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော သူ
သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ခဲ့ပြီး ဓားမချပ်မှ ဓားရှည်ကိုချွတ်၍ ကိုထွန်း
သွားရာနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတော့ တွေ့ကြပေတော့မည်။

မကြည် အိပ်ရာထဲမှာ ကိုတာတီးအကြောင်း စဉ်းစားရင်း အိပ်
မပျော်ဖြစ်နေသည်။ ရိုးရိုးသားသားနှင့် ယောက်ျားပသပြီး ညီညွတ်
ညက် အသားအရေနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် အမြဲချိုပြီးနေသော ကိုတာတီး
ချက်နှာက သူ့မျက်နှာ၏အပေါ်စီးမှာ ပြုံးပြုံးကြိုးတွေ နေရ၏။

ဟိုးတစ်ခါတွေ ကြတုန်းကလည်း လက်ကလေးတစ်ဖက်နှင့်
သူ့ခါးကိုဆွဲ၍ဖက်လိုက်သည်နှင့် မကြည် သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုရောက်
သွားခဲ့ရသည်။

တောင့်တင်းသန်မာလှသည့် ကိုတာတီးလက်၏ ဆွဲဖက်အား
သာမက မုဆိုးဖိုသာဆိုပေမင့် ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော် လူငယ်ကလေး
ဓမ္မာ သူ့ပါးကို နေရာလပ်မကျန်လောက်အောင် နမ်းနိုင်ခဲ့လေသော
သူ့ချစ်သူ၏ အချစ်ကြီးပုံတို့ကို မကြည် မြင်ယောင်နေမိစဉ်။

မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာဆီမှ တကျွတ်ကျွတ်နှင့်ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်
ပေါ်လာသည့်အသံတို့က သူ့နားမှာ ရစ်ဝဲလာသည်။

“မင်းမလိုက်ရင်ပြန်၊ ငါကတော့ ဒီည မကြည်နဲ့အိပ်ရမယ်
မယ်”

ဟူသော အသံကို မသံမကွဲကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက်၏လဲကျသည့်အသံကိုလည်း ကြား
ရပြန်သည်။ မမြင်ရသော်လည်း ကိုတာတီးနှင့် ကိုထွန်းတင်တို့နှစ်
ယောက်၏ စကားအသွားအလာနှင့် သူတို့အသံဗလံ၊ အရိပ်အမြည်များ
အဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား မကြည် သိနေမိ၏။

စောင့်ရှောက်ခွာ၍ မကြည်အိပ်ရာမှ ကပျာကသီထလိုက်သည့်
ခေါင်းအုံးဘေးတွင် အသင့်ထားသော ဂက်စ်မီးခြစ်ကိုခြစ်
မီးတိုင်ကို ညှိထွန်းမည်ပြုပြီးမှ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ‘ပူး’ခနဲ
လိုက်ပြန်၏။

မကြည် ရင်တွေတုန်နေသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့
အားကိုးစရာမရှိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ထချည်ထိုင်ချည်နှင့်
ကိုထွန်းတင်ဆိုသော အန္တရာယ်ကောင်ကြီးက သူ့ဆီလာသော
ကို သူ့အတပ်သိနေသည်။

မကြည် အမှောင်ထဲတွင်စမ်း၍ ဓားမချပ်မှ ဝဲကြီးဓားရှည်ကို
၍ တံခါးသဆီလျှောက်လာနေ၏။ ဓားရှည်ကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်
တင်းနေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့လက်ထဲက ဝဲကြီးဓားရှည်

လည်း ကိုတာတီးသွေးပေးထားသဖြင့် မြွေနေအောင်ဖြစ်၏။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ မကြည်၊ အန္တရာယ် ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်
လာလို့ကတော့၊ တစ်ချက်တည်းသာ ခုတ်ချလိုက်၊ ဇက်အပိုင်းပဲသာ
မှတ် ...”

မကြာသေးမီက ပြောထားသော ကိုတာတီးစကားကို ကြား
ယောင်ရင်း မကြည် သတ္တိကိုမွေးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း တင်း
နေအောင် ဖိကိုက်ထားရင်းနှင့် အားများကို ဓားကိုင်ထားသည့်လက်
တွေထဲမှာ အပြည့်ထည့်ထားလိုက်၏။

အန္တရာယ်က နီးကပ်နေပြီ။ ခြေသံများက သူတံခါးအနီးအထိ
အပ်လာ၏။

“ဝုန်း”ခနဲ အသံနှင့်အတူ ကျက်မရှိသော တံခါးက ပွင့်သွားသည်။

မကြည်သည် မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ပြီး ထွေးလုံး၍ဝင်လာသော
ကိုထွန်းတင်၏ဇက်ကို တစ်ချည်တည်း အားစိုက်၍ပိုင်းချလိုက်၏။

“အား”ခနဲ အော်သံနှင့်အတူ ကိုထွန်းတင် လဲကျသွားသည်ကို
အမှောင်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အမှောင်ထဲမှာ သေချာကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ လဲကျနေ
သူတ နှစ်ဦး၊ တစ်ဦးက ကျုံးရုံးပြီး ထလိုက်၏။

“မကြည် နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ တာတီးသေပြီ ... ငါ
တံခါးဝကို မလှုတ်တိုက်ပြီးလဲတဲ့အလဲမှာ တာတီးက နောက်ကဝင်
သံတာ၊ ငါ့ကို မခုတ်မိဘဲ တာတီးကိုခုတ်မိသွားပြီ ... တာတီး အသက်

မရှိတော့ဘူး ...

“ရှင် ...”

မကြည်သေသူကို အမှောင်ထဲမှာ သေချာကြည့်လိုက်တော့
လက်တစ်ဖက်က ဓားကိုင်လျက်နှင့် ကိုတာတီးမှ ကိုတာတီးအစစ်။

“အမလေး တာတီးရဲ့ ... လုပ်ကြံပါဦး ...”

မကြည်လည်း တစ်ချက်တည်းသာအော်နိုင်ပြီး ပက်လက်လန်
လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဆီးယိုက်တိုက်၍လည်း မရ၊ သွက်ချာပါဒ်ဆေးကိုက်၍လည်း
ရတော့သော မကြည်သည် သွက်ချာပါဒ်လည်အောင်ရှူးသွားခဲ့လေပြီ။

သတိလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်ကဲ့သို့ အဝတ်ကိုချွတ်၍
ခြူးမည်ပြုသော်လည်း သူ့လက်မှာ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် သူ့ဘေး
တော့ သူ့အရှက်ကိုလုံခြုံအောင် ကာကွယ်ရင်းနှင့် တရားဥပဒေ၏
ဆက်တော်သားများက မကြည်အရှူးမကို ဖမ်းဆီးကြလေပြီ။

“တာတီးရေ ... လာပါတော့ ... မကြည်တမော့မော့ ...”

အရှူးမလေး မကြည်သည် လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် ထာဘီ
နှံတောင်ဆွဲကာ မေတ္တာတရား၏မြစ်ဖျားမှ စီးဆင်းထွက်ပေါ်လာ
သောသီချင်းဆန်းကလေးတစ်ပိုဒ်ကိုသီဆိုကာကုန်နေပါလေတော့သည်။

“တာတီးရေ လာပါတော့ မကြည်တမော့မော့ ...”

အောင်လံလှိုင်

အမွေအနှစ်အမွေ

Hostages of Fortune by Stella Benson

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သေနတ်ကို ယူဆောင်လာခြင်းမရှိသော
ဆင်စရိတ်သည် သေနတ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မှာ ယုံကြည်ချက် သိပ်
ထားခဲ့ပေ။ ယခုအချိန်မှာတော့ သူ့အား သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ချိန်
ဖွယ်ထားသည်ကို ကောင်းစွာသိလိုက်သည်။

“မော်တော်ကားထဲဝင်စမ်း”

နေသားက သူ့ကို အမိန့်ပေးနေသည်။

သူတို့ရပ်နေသော နေရာသည် အဆောက်အအုံအဝင်အထွက်
ပေါက်ဝနှင့် မနီးမဝေး ညနေစောင်းအချိန်တွင်ဖြစ်၍ ဘဝန်းလမ်းမ
၏တွင် လူအတော်များများ လမ်းသလားနေတတ်သည်။ သူ၏တိုက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခန်းနီးချင်း မစွတာနှင့် မစွဝင်းထိန်တို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ချိတ်လျက် လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ သူတို့လင်မယားက ဘင်အား “မင်္ဂလာညနေခင်း” စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောဆို၍နေကြသည်။

“ရာသီဥတုကတော့ သာယာပါတယ်”

ဘင်က ပြန်လည်နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ရာသီဥတုသာယာလို့ ကျွန်တော်နဲ့အိမ်အခုလို လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြတာပေါ့ဗျာ ...”

မစွတာဝင်းထိန်က ပြန်လည်ပြောဆိုသည်။ သူတို့လင်မယားဆက်၍လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့သည်လည်း သေနတ်ကို မမြင်လိုက်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သေနတ်ပြဲချိန်ရွယ်ထားခြင်းကြောင့်ပင်။

ဘင်သည် သေနတ်ပြဲ ခင်းဝ၏အနေအထားကို သိရှိထား၏။ အိတ်ပေါက်သေးသေးမှ ပြောင်းဝဖြင့်တွေ့ကာချိန်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ဝင်းထိန်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် မကြာလောက်သောနေရာသို့ရောက်လျှင် သေနတ်သမားက “ကားထဲကိုဝင် ရယ်စရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ” ဟု ထပ်မံပြောဆိုနေပြန်သည်။

မော်တော်ကားသည် တိုက်ခန်းအဝင်ခန့်တည့်တည့်ရှိ လမ်းဘေးတွင် အသင့်ရပ်ထား၏။ အပြာရောင်ဆီဒင်ကားအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

ဒုတိယလူမှာ မော်တော်ကားရှေ့ခန်းတံခါးအနီးတွင် ဝိုင်းရပ်နေသည်။ သူသည် အရပ်မြင့်မြင့် ငိုပိပိနီပါးနီပါးနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသူသည် မျက်မှန်အပိုင်းကိုတပ်ထား၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လျှင် လမ်းထဲမှ သူလိုကိုယ်လိုပဲ ထင်စရာရှိ၏။ သူ့ဘာဘက်ဘက်သည် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းနစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေ၏။

“ဘင် ... မြန်မြန်လုပ် ... ကျုပ်တို့နောက်ကျလိမ့်မယ်”

ထိုလူက လှမ်းခေါ်၏။

ခေါ်သံကို လူတွေကြားမည်။ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စကြောင့်ဆိုသည်ကိုတော့ သိကြမည်မဟုတ်။

ဘင်စရိုက်သည် ဆီဒင်ကားပြာရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်သွားနေ၏။ အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူတကာနောက်ပိုင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဘင်ဝင်၍ ထိုင်ခုံမှာထိုင်သည်။ ပထမ သေနတ်သမားသည် သွေးနားတွင် လာရောက်၍ ထိုင်၏။ အရပ်ရှည်ရှည်နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် သူသည် ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဒရိုင်းဘာထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူကပင် မော်တော်ကားမောင်းနှင်ထွက်ခွာသွား၏။ သူတို့အပြုအမူကာ ညင်သာလှလေစွ။

ရှေ့ခန်းမှ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ခေါ်သံမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၏လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ရှိနေသည်။

“ဟင်နရီ ... သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြည့်စမ်း”

အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ဟင်နရီဆိုသူသည် ဘင်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်နက်ရှိ မရှိ ရှာဖွေကြည့်သည် မတွေ့ရ။

“ရှင်းတယ် ... သူ့ဆီမှာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

ဟင်နရီကလှမ်းပြောသည်။ နေရာတကျပြန်ထိုင်ကာ သေနတ်ဖြင့် ဘင်အား ချိန်ရွယ်ထားဆဲမှာပင် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူသည် မော်တော်ကားကို ဆက်လက်၍ မောင်းသွားသည်။ တစ်လမ်းကျော်နှစ်လမ်းခန့် ကားမောင်းသွားမိလျှင် ဘင်က ...

“ကျုပ်ဆေးလိပ်သောက်ချင်တယ်ဗျာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူးနော် ပြောလိုက်သည်။

တစ်ယောက်ကမျှ အဖြေမပေး။ မော်တော်ကားကိုသာ တည့်တည့်မတ်မတ်မောင်းနှင့်နေသည်။ ဟင်နရီသည် ထုတ်နိုင်သော ပေါ့ပေါ့တွင် လေးလံသည့် အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်ကို တင်ထားသည်။ ပြောင်းဝကိုတော့ ဘင်၏နံရိုးကြားသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ဘင်သည် ဆေးတံနှင့် ဆေးဘူးကိုထုတ်ယူ၏။ ဆေးထည့် မီးညှို့၍ ဆေးတံသောက်နေသည်။ သူ့အမူအရာက အေးအေးဆေးဆေးဘာကိုမျှ ဂရုမထားတော့။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ကားသည် ဝင်ချက်စတာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာ၏။

“အံ့သြစရာကောင်းတဲ့လူတွေပဲဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လာရတာလဲဆိုတာလောက်တော့ ပြောသင့်တာပေါ့ ... ”

ဘင်က မေးမြန်းသည်။

ကားမောင်းနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူက လှည့်မကြည့်။ ကားလမ်းကိုသာ ကြည့်ရှုမောင်းနှင်ရင်း မေးလာသည်။

“ခင်ဗျားကမေးတော့ ကျုပ်တို့က ပြန်ပြီးမေးခွန်းထုတ်ရမှာပေါ့ ... ဂျော့ဘယ်မှာလဲ ... ”

“ဂျော့ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ... ”

ဘင်က ပြန်လည်မေးမြန်း၏။

“လိမ္မာစမ်းပါ ကိုယ့်လူရယ် ... ဂျော့ဆိုတာ ချာတိတ်ကလေးဆိုပြောနေတာ ... ”

ဟင်နရီက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်ကချာတိတ်လဲ ... ”

ဘင်က မေးခွန်းထုတ်နေပြန်၏။

“ဂတ်စ်၊ ဒီလူဟာလည်း လိမ္မာပါးနပ်မှုရှိတယ် ... ကျုပ်သိထားတဲ့ အလွတ်စုံထောက်မှန်သမျှဟာလည်း လိမ္မာပါးနပ်တာချည်းပဲဗျာ”

ဟင်နရီသည် ကားမောင်းသူ ဂတ်စ်အား လှမ်းပြောသည်။

“ဒီနောက် သူသည် ဘင်မြင်အောင် သေနတ်ကိုလှုပ်ယမ်းပြသနေ၏။

“လိမ္မာစမ်းပါကိုယ့်လူရယ် ... ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဗိုက်ထဲမှာ တောင့်ပူတစ်တောင့်ရောက်သွားလိမ့်မယ်နော် ... ”

“ဟေး ဟင်နရီ ... ထားလိုက်စမ်းပါကွာ ... တို့က သူတို့
စကားပြောအောင်လုပ်တဲ့အချိန်ကျတော့ သူ ပြောလာမှာပေါ့ ...
ကားမောင်းနေသူ ဂတ်စ်ထံမှ ပြောစကားဖြစ်၏။
မော်တော်ကားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
ကားသည် လျင်မြန်စွာမောင်းနှင်ခြင်းမရှိ။ ဂတ်စ်သည် မှန်ကန်
မောင်းနှင်နေသည်။ ဘင်ကတော့ ဆေးတံကိုဖွာရွှက်ရင်း လိုက်ပါလာ
သည်။

သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကျောအမည်ရှိ ချာတိတ်ကို သူ ထိုင်
မသိ။ ထို့ကြောင့်လည်းပင် နှုတ်ပိတ်ရောင်က အဖြေမပေးခဲ့ခြင်းဖြင့်
ဘင်သည် တကယ်သိထားမှုမရှိသော်လည်းသေနတ်သမားနှစ်ယောက်
က အကြမ်းဖက်၍ မေးမြန်းချေတော့မည်။

မော်တော်ကားသည် လမ်းကျဉ်းကျဉ်း အမှောင်မည်းမည်း
အတွင်းသို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဤလိုနေရာမျိုး
မောင်းနှင်သွားခြင်းမှ ဘင်အဖို့ အံ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့စီးနင်းလာသော မော်တော်ကားသည် တဖြည်းဖြည်း
ကျွေးလာသည်။ လမ်းကလေးအရောက်တွင် ကားရပ်တန့်လိုက်သည့်
ညနေအချိန်ဖြစ်၍ သစ်ပင်အုပ်ကြီးသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြင့်
ကာ ဘေးနားတွင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်သာရှိသည်။

ဂတ်စ်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ထုတ်၍ကိုင်
လည်း လက်တစ်ဖက်ကမူ သေနတ်ကို လုံးဝမချချေ။ သူတို့

ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ သေနတ်နှစ်လက်နှင့် လက်
နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် ဘင်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးချိန်ထားသည်။ သူတို့
အမိန့်အတိုင်း ဘင်သည် သစ်တောအုပ်အတွင်းသို့ အနည်းငယ်လမ်း
လျှောက်ဝင်ရောက်သွားရသည်။

“ရှေ့မဆက်နဲ့ တော်လောက်ပြီ ...”

ဂတ်စ်က ပြောသည်။

ဘင်သည် ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။ သူတို့
ရောက်နေသောနေရာက လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ပစ်ရန် အကောင်း
ဆုံးနေရာ၊ လူသေအလောင်းကို သည်နေရာမျိုးမှာ ပစ်ထားလျှင် တစ်
ပတ်အတွင်း ဘယ်သူမျှ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်။

“ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာတွေ ဘာမှ
သိရမှာမဟုတ်ဘူးနော် ...”

ဘင်က ပြောပြသည်။

ဂတ်စ်သည် သက်ပြင်းတင်ချက်မှတ်ထုတ်အပြီး ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိချင်တာမပြောမချင်း
ခင်ဗျားစိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာတော့ သေချာတယ် ...”

ဂတ်စ်၏စကားကိုနားထောင်ရင်း ဘင်သည် သူ့မေးစွေကိုပွတ်
သပ်၍နေမိသည်။

“ကျုပ်က ဒီအထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပါဝင်နေတာလဲဗျာ
ဘင်၏မေးခွန်း။

“ကျုပ်တို့ကြိုပြောထားချင်တာကတော့ သိချင်တာကို မပြောလို့ရင် ဗိုက်ထဲကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ချင်း ပစ်သွင်းလိုက်မှာပဲ ကိုယ့်လူ ...”

ဟင်နရီက ခြိမ်းခြောက်၍နေပြန်သည်။

“ဟင်နရီ ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ... ဒီမှာဘင် ... ခင်ဗျားအမူအရာကတော့ တကယ့်အပျံ့စားပဲ ... ဟိုအမျိုးသမီးက ငွေ ဘယ်လောက်ပေးသွားသလဲတော့ မသိဘူး ...”

ဂတ်စ်က ပြောဆိုနေ၏။

“တစ်နေ့နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာစရိတ်အပြင် ငှားရမ်းခဒေါ်လာတစ်ရာအပိုပါသေးတယ်ကွ ...”

ဘင်ကအရွံ့တိုက်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်လာငါးရာမလိုချင်ဘူးလား ... ခင်ဗျားလိုချင်ရင် ကျွန်တို့ ချာတိတ်ကလေး ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောပြ ...”

“အမျိုးသမီးက ဟိုက်ဝေးကြီးကို ပို့ထားလိုက်ပြီ ...”

ဘင်သည် ဆင်ကန်းတောတိုးအဖြေပေးလိုက်သည်။ သူသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂတ်စ်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိလိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ချာတိတ်ကို ပို့ထားသလား ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ ... အမျိုးသမီးက ငွေကို ရက်ရက်ရောရော

ပေးတယ် ... ပြေလည်ရင် ကျုပ်က ငွေအားလုံးရဲ့တစ်ဝက်ကို ရဦးမှာ” ဘင်သည် ခပ်တည်တည်နှင့်ဆက်လက်၍ ဖြိုးလုံးထုတ်နေသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်၏အပေါ်ပိုင်းတွင် ဂတ်စ်၏မျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရ၏။

သူသည် နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်ထား၏။ မျက်နှာထားမှာ ခပ်ချိုချိုဖြစ်နေသည်။

“ချာတိတ် ဘယ်မှာလဲ ...”

“ပြည်နယ်အထက်ပိုင်းမှာပေါ့ ...”

ဘင်သည် အဖြေပေးလိုက်ပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဆေးတံကို မီးညှိနေသည်။ မီးညှိရင်း အနည်းငယ်မျက်စိကစားကြည့်နေ၏။

ဂတ်စ်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်လာပြီး “အတော်တုံးတဲ့လူပဲ ... နုရာကို အတိအကျပြော၊ လိပ်စာကဘယ်လိုလဲ ...” ပြောတော့သည်။

ဂတ်စ်၏ သေနတ်နှင့်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့သည် အနည်းငယ် အောက်စိုက်ကျနေသည်။ ဘင်က သတိထား၍ကြည့်မိ၏။

ဟင်နရီသည် ပါးစပ်ဟကာ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ဘင်၏အဖြေသည် သူတို့အတွက် ထိရောက်သွားဟန် တူသည်။

“လမ်းရဲ့နာမည်ကကော ...”

ဘင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဝဲဘက်လက်ကို အပေါ်သို့

မြောက်လိုက်သည်။

သူ၏ခါးရိုင်းမနားတွင် ရောက်နေသောလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရာ ဂတ်စ်၏လက်ထဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပွင့်ခွင့် ထွက်သွားပြီး ရုတ်တရက်မှာပင် မှောင်အတိကျသွားတော့သည်။

ဂတ်စ်၏အော်သံနှင့်အတူ ဟင်နရီထံမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘင်္ဂံသို့ လိမ္မော်ရောင်မီးပွင့် ဝင်းလက်ထွက် လာသည်။ ယင်းကျည်ဆန်သည် အော်မြည်ကာ ဘင်္ဂံ၏ခေါင်းပေါ်မှ ပျံ့ဝဲဖြတ်သန်းသွားသည်။ ဘင်္ဂံက အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ခြေဖဝါးနှင့် တင်ပါးဟစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလွှားကာ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ဟင်နရီက တပ်မဲ၍ ပစ်ခတ်နေသေးသည်။

“ဟကောင် ငမိုက် ... မင်းရဲ့ကျည်ဆန်က ငါ့ကိုမှန်တော့မဟုတ် အရမ်းပစ်မနေနဲ့ကွ ...”

ဂတ်စ်သည် ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်၍ သတိပေးနေ သည်။

ဘင်္ဂံ၏ပခုံးတစ်ဖက်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်နှင့် ဝင် ဆောင့်မိသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဘင်္ဂံကတော့ ကိုယ်ကို ဟန်ချက်ညီမျှအောင်ကြိုးစားကာ လက်နှစ်ဖက်ထဲသို့ တဖွတ်ထိုးပြေးဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဂတ်စ်နှင့် ဟင်နရီ

သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်လည်ကောက်ယူပြီး ထိုးကြည့်နေကြ သည်။ အလင်းရောင်၏အမျှင်တန်းသည် ဘင်္ဂံရှိရာနေရာသို့ ရောက် လာပါချေ။

ဘင်္ဂံသည် လက်ဝဲဘက်သို့ ဖြတ်ကျော်သွားလာပြီး လမ်းရှိရာသို့ နှမ်းဆပြေးလွှားနေသည်။ လရောင်ကွယ်ပျောက်နေ၏။ သို့သော် နှမ်းကလေး၏သဏ္ဌာန်ကိုတော့ ခပ်ရေရေတွေ့မြင်နေရသည်။ ဘင်္ဂံ ကတော့ အနောက်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားရင်း မကြာမကြာ သမင် ဆည်ပြန် နောက်သို့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကားမီးရောင်ယွှက်ပေါ်လာသည့်အခါ ဘင်္ဂံသည် လမ်းပေါ်မှ ခြွေးလွှား၍ဆင်းကာ ချုံပုတ်များနောက်ကွယ်တွင် ပြေးပြားဝပ်နေ ခဲ့သည်။

အပြာရောင် ဆိဒင်ကားသည် ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင့်ရာ မကြာ မကြာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဘင်္ဂံသည် ကားကြိုတစ်စီးကိုတား၍ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့၏။ ဘင်္ဂံ ထိုင်သော အဆောက်အအုံတွင်းရှိ ဧည့်ကြိုခန်းမထဲတွင် ခုံနှစ်လုံးတွဲ မြဲ၍ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထိုင်၍နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလို ကျောက် အတက်အဆင်းပြုလုပ်ရသော ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ ဘင်္ဂံ သည် ဧည့်ကြိုခန်းအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေစဉ် အမျိုးသမီး၏ လုံးလုံးအစုံသည် သူ့အားလိုက်ကြည့်ရှုနေသည်ကို သိလိုက်သည်။

“ဘင်္ဂံရိုက်”

သူမသည် ဖြတ်သန်းသွားနေသော ဘင်အား လှမ်း၍ခေါ်သည့်
ငိုကြွေး လှည့်ကြည့်မိ၏။ အမျိုးသမီး၏အသက်မှာ လေးဆယ် ဝမ်း
ကျင်လောက်တော့ရှိမည်။ သို့သော် အရွယ်တင်ပြီး နုပျိုလွန်းသည့်
အသက်တစ်ဝက်လျော့ချတွက်၍ ရနိုင်သည်။ အမိအမောက်အမေ
မလျော့တို့ ဖွဲ့စည်းထားပုံကလည်း တင်းတင်းရင်းရင်း ပြည့်ပြည့်ဖြီးဖြီး
ရှိလှသည်။

သူမသည် ခြေထောက်ကိုချိတ်၍ထိုင်ထားသည်။ နီစွေးဆူ
နုတ်ခမ်းလွှာထောင့်စွန်းတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်တွဲလွှဲလျက် ရှိ
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်ုပ် ဘင်စရိုက်ပဲ”

ဘင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူမထံသို့ လမ်းလျှောက်သွားသည့်
သူမကလည်း ထိုင်ရာမှထလာသဖြင့် ဘင်နှင့်လမ်းခွဲလတ်တွင် ထေ
ဆုံသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မစောင့်နေတာ တစ်နာရီကျော်သွားပြီ ... ကျွန်
ရဲ့နာမည်က အယ်လီနာဟော်တွန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

သူမသည် နှုတ်ခမ်းထဲသို့ လှည့်ဝတ်၍ မျက်စိကစားပြီးနောက်
ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့စကားပြောလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့တိုက်ခန်းမှာ စကားပြောကြတာပေါ့”

က ... လိုက်ခဲ့”

ဘင်သည် အယ်လီနာ၏လက်မောင်းကို ညင်သာစွာဆွဲကိုင်၍
ဓာတ်လှေကားအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ဓာတ်လှေကားတက်
သွားစဉ် သူမသည် နံရံကျောမှီ၍ မျက်စိမှိတ်ထားသည်။

ဘင်၏နှစ်ခန်းတွဲတိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင်
အယ်လီနာသည် စကားမပြောသေးပေ။ သူမသည် ကုလားထိုင်ပေါ်
တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ လက်ဝဲနှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုပ်တီး
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ...”

ဘင်က စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်း ‘ကီ’ရဲ့အမှုကို ရှင်ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်
ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... သူက အကြံပေးလို့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လာတွေ့
တာပဲ ... ရှင်ဟာ အလွန်ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့ အလွတ်စုံထောက်
တစ်ယောက်လို့လည်း သူက ပြောပါတယ် ...”

“ကျွန်တော်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီး ညသန်းခေါင်
ချိန်ဟာ လုပ်ငန်းအတွက် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ထဲက ကျွန်တော့်ရဲ့
ခန်းမှာ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း လာဆွေးနွေးရင် ကောင်းတာပေါ့
ဦး ...”

ဘင်သည် နှမ်းမောသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို ဓာတ်လိပ်ဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာ

ရှာဖွေကြည့်ပြီးလိုက်လာခဲ့တာပါ။ ...

သူမသည် စားခွဲအစွန့်ဘက်ရှိ ပြာခံခွက်ထဲတွင် စီးကရက်များကို ခြေချပြီးမှ ဆက်၍ ...

“တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ‘ကျော့’ကိုပြန်ပေးဆွဲချင်နေတယ်ဟု ပြောလာသည်။

“ကျော့ ... ဟုတ်လား”

ဘင်သည် တည်ငြိမ်စွာပြန်မေးမြန်းလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးမှ ပြောစကားများကို စိတ်ဝေစွာ မျှော်လင့်စောင့်စား၍နေသည်။

“ကျော့ဖို့စ် ... ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ကျော့ရဲ့ ကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-နှစ်လောက်တုန်းက ကွယ်လွန်သွားပြီး အချိန်ကစပြီး ဒီကလေးကို ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်လာတာပါ။ သူ့အဖေ မော်ဂင်ဖို့စ်ဟာ ဆံတိုးထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ... ကျော့ဟာလည်း တုန်းကစပြီး နှလုံးရောဂါသည်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကောင်းအောင်လို့ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က ပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရပါတယ်ရှင် ...”

“ခင်ဗျားတို့ကကော ချမ်းသာလို့ထား မစွဟော်တွန်”

ဘင်၏မေးခွန်းကြောင့် သူမသည် မျက်လွှာချထားသည်။

“ရှင်ဆိုလိုတာက ကျော့ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားရင် ပြန်ရွှေ့မလားဆိုတဲ့သဘောလား ... ကျွန်မတို့ဟာ ငွေအင်အားမတောင့်တယ်”

ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျော့ရှိပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့လုပ်ယူရင် ငွေရနိုင်ပါတယ် ...”

“သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...”

“တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ ... ကျွန်မဟာ ကျော့ရှိတရားဝင်အမွေထိန်းဆိုပါတော့ ... တကယ်လို့ ကျော့ဟာ ပြန်ပေးဆွဲသွားခဲ့ရတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ထုတ်ပြီးရွှေယူနိုင်ပါတယ် ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ပါတယ် ...”

“တကယ်ကော သုံးစွဲနိုင်ပါ့မလားဗျာ ...”

“ကျွန်မဟာ ... ကျော့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အုပ်ထိန်းသူပဲ ... ကျွန်မဟာ ကျော့ရဲ့ကိုယ်စားသုံးစွဲနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ...”

သူမသည် စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ပြီး ပြာခံခွက်ထဲသို့ ခြေပစ်လိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ကျွန်မဆီကို ဖူးထူးဆန်းဆန်း တယ်လီဖုန်းဆက်လာတယ် ... လူတစ်ယောက်ဟာ ဖူးခြားတဲ့အသံနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တယ်လေ။ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းတိတိကို အဆောက်အအုံရဲ့ ဝေငှက်ကထောင့်စွန်းက ဝက်သစ်ချပင်အောက်ကို ချထားရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် ကျော့ကို အသက်ရှင်လျက်သားတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ... ကျွန်မဟာ ... တယ်လီဖုန်းပြန်ချထားပြီး နောက်တုန့်လှုပ်ချောက်ချားနေမိပါတယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်တုန်းကတော့ ကျော့ဟာ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ကထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေတယ် ... လူနှစ်ယောက်ဟာ ကျော့ကို အတင်းဆွဲပြီး မော်တော်ကားထဲ ဆွဲတင်ဖို့

ကြိုးစားတယ်... ဂျော့က ဇွတ်အတင်းရုန်းကန်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင် ပြေးလာတာပေါ့... အခန်းမကြီးထဲ ဂျော့ရောက်လာတဲ့အခါ အတော် မောပန်းနေပြီး သူ့နှလုံးဟာလည်း ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘူး... နှလုံးသွေး ရပ်လုမီတတ်မိပဲရှင် ...”

အမျိုးသမီးသည် ဘင်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ် သပ်နေသည်။

“ဂျော့သာ သေသွားရင် လူသတ်မှုပဲရှင်... တကယ်လို့ ပြန်လေ ဆွဲမခံရဘူးဆိုရင်တောင် ပြန်ပေးသမားနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက် ကြောင့် အမောဆိုပြီး သေသွားနိုင်တယ်... သူတို့သတ်တာနဲ့မတူ ဘူးလား...”

“ခင်ဗျားတို့ကကော ရဲအဖွဲ့ကို အကြောင်းမကြားဘူးလား” မစ္စဟော်တွန်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်၍ပြနေလေသည်။

“ရဲအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် လာပြီးမေးမြန်းတယ်... နည်းနည်း ပါးပါးလောက်မေးမြန်းပြီးတော့ ပြန်သွားတယ်... ဂျော့ဟာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားပြီး သေလုမြောပါးဖြစ်နေလို့ ပြန်ပေးဆွဲသူရဲ့ ပုခန်းသဏ္ဌာန် ကို ပြောမပြနိုင်ခဲ့ဘူး...”

ဘင်သည် ဆေးတံကိုဆေးဖြည့်၍ထည့်နေရာမှ ...

“အခု ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင်ကလေး ဘယ်မှာရှိသလဲ ...” ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

“သူဟာ ...”

မစ္စဟော်တွန်သည် စကားစလိုက်ပြီး ဘင်၏မျက်နှာကို နူးစိုက် ကြည့်သည်။

“ဂျော့ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ရှင် ဘယ်လို လုပ်ပြီးသိသလဲ” ဟု အလောတကြီး မေးတော့သည်။

“အခုညတင်ပဲ လူမိုက်နှစ်ယောက်ဟာ သေနတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက် ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားကြတယ်... ဂျော့ ဘယ်မှာလဲလို့လည်း မေးမြန်းကြတယ်... သူတို့ကို ကျွန်တော်က တော်သလိုအဖြေပေးပြီး အသက်လူထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်...”

“ဪ... ဒီလိုလား... ဘုရား... ဘုရား...”

သူမသည် ထိုင်နေရာမှ ဂုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

“ဂျော့ ဘယ်မှာလဲ...”

ဘင်သည် အလေးအနက်ထား၍ မေးမြန်းနေပြန်သည်။

“ဂျော့ဟာ အသက်မသေပါဘူးရှင်... သိပ်ကို အားနည်းနေရာ တယ်... ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဟိုအဝေးကြီးပို့ထားလိုက်ရတယ်... ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့နေရာ... ရှင့်တို့လည်း ပြောမပြနိုင်ဘူး... အန္တရာယ်ရှိနေသရွေ့ ကျွန်မဟာ ဂျော့ကို လုံခြုံတဲ့နေရာမှာပဲ ထား တော့မယ်... ပြန်မခေါ်သေးဘူး...”

“အတော့်ကို အကြံအစည်ကောင်းတာပဲ... ဒါပေမဲ့ လူမိုက်တွေ က ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား အခုလို မှား

ရမ်းခင်ကတည်းက ယူဆနေကြတယ် ... ဘယ်လိုလဲဗျာ ...

“မပြောတတ်ပါဘူးရှင် ...”

သူမသည် ကြမ်းပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။

“နေ့လယ်တုန်းက ကျွန်မ ဈေးဝယ်နေတုန်းမှာ ကျွန်မ လက်ပွေ့အိတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အလစ်သုတ်သွားတယ် ... ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတာပေါ့ရှင် ... အဲဒီတော့ ဖြစ်နိုင်တာက ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ဘင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြသ၍နေသည်။

“လူမိုက်တစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့လက်ပွေ့အိတ်ကို အသုတ်သွားတယ် ... အဲဒီလက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့လိပ်စာကတ်ပြားကို တွေ့သွားကြမှာပဲ ... သူတို့ကလည်း ကျော့ရဲ့ပြောင်းထဲမှာ တွဲလိပ်စာကို တွေ့လို့တွေ့ငြား လက်ပွေ့အိတ်ကို အလစ်သုတ်တာမယ် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ လိပ်စာဆိုတာ အထင်အရှားပါရှိနေတယ် ... အဲဒါကြောင့် သူတို့က ဆက်စပ်ပြီး ခင်ဗျားဟာ ကျော့အတွက် အကွယ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ငှားရမ်းတယ်လို့ ယူဆကြတာပဲဦးမယ်”

“သူတို့ဟာ သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ကြံစည်ကြသလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လည်းများတယ်နော် ...”

မစ္စဟော်တွန်က ပြောနေ၏။

သူမ၏အပြောအဆို အမူအရာမှာ အလွန်ကောင်းလှသည်။ ဘင်က ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိသည်။

“နေ့လယ်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ရထားပြီး ဖြစ်ရင် ... ဘာပြုလို့ ချက်ချင်း လာမတွေ့ရတာလဲ ... ဘာပြုလို့ အခု အချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရတာလဲ ...”

ဘင်က မေးကြည့်သည်။

“ပထမတော့ ကျွန်မဟာ အလွတ်စုံထောက်ငှားရမ်းဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူး ... ညပိုင်းကျတော့ ကျွန်မယောက်ျား ရစ်ချက်ပြန်လာတယ်။ သူနဲ့တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ရှင် ... ပြီးတော့ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး စိတ်တူသဘောတူ မစ္စတာဘင်စရိုက်ကို ငှားရမ်းပြီး ကျော့ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ရယ်၊ ပြန်ပေးသမားတွေ ဖမ်းဆီးရမိဖို့အတွက်ရယ် အကူအညီတောင်းဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ် ...”

“နက်ဖြန်မနက်ထိ ခင်ဗျားတို့ မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီးမှ လာပြီးငှားရမ်းရတာလဲဗျာ ...”

“ကျွန်မတို့မှာ အချိန်လုနေရလို့ပေါ့ ... ပြန်ပေးသမားတွေဟာ ကျော့ကိုမြေလွန်ရှာကြတော့မယ် ... သူတို့ဟာ မတွေ့မချင်း ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ပေးနေမှာပဲ ... ဒီတော့ အခု ကျွန်မနဲ့အတူတူ အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ ... အန္တရာယ်ကင်းရှင်းသွားတဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါရှင် ...”

ဘင်သည် ဘော်ဒီဂတ် သက်တော်စောင့်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်သည့်အကြောင်းကိုတော့ မစ္စဟော်တွန်အား ဖွင့်၍မပြော။ သူသည် ချောမောလှပသောအမျိုးသမီးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ဆေးတံရိုးနှင့်

သွေးချွေး တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေမိသည်။

မစ္စဟော်တွန်သည် လက်ချောင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားကာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ဘင်အား လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ဘင် ... ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်ခဲ့ပါ ... ရှင့်အတွက် ငှားရမ်းခငွေ ကောင်းကောင်းပေးပို့မယ် ... ”

“ကောင်းပြီ ... မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့မယ် ... ”

ဘင်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အိတ်သေးသေးတစ်လုံးကို ယူသည်။ ယူစရာပစ္စည်းများကိုထည့်သည်။ သူသည် အိတ်ကိုပိတ်ပြီးမှ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ဘင်သည် သေနတ်ယူဆောင်သော အလေ့အကျင့်မရှိ ... သေနတ်အားကိုးသောစုံထောက်မျိုး မဟုတ်။ သို့သော် ဟင်နရီနှင့် ဂတ်စ်တို့သည် သေနတ်ကိုင်လူမိုက်များဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အံ့ဆွဲကိုဆွဲဖွင့်ကာ အောက်ဆုံးမှ ဒဿမ ၃၂ပြောင်းတို့အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

မစ္စဟော်တွန်သည် ဘင်အား မော်တော်ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင် သွား၏။ သူသည် ပင်ချက်စတာရပ်ကွက်အလယ်ဘက်ဆီသို့ ကားကို မောင်းနှင်သွားသည်။ ထိုနေရာသည် စောစောပိုင်းက လူမိုက် နှစ် ယောက်ခေါ်ဆောင်သွားသောနေရာနှင့် အလှမ်းမဝေးလှပေ။

သူမ အိမ်သည် ကြီးကြီးမားမား ကျယ်ပြန့်သော မြေကွက်ထဲ

တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ပန်းဥယျာဉ်နှင့် သစ်ပင်ပန်းပင်များရှိ သည်။ အုတ်တံတိုင်းကာရံထားသည်။ သစ်ပင်ချုံပုတ်တူထပ်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ နေအိမ်လား ... ”

လမ်းကလေးပေါ်တွင် မော်တော်ကား မောင်းနှင်ဝင်ရောက် သွားစဉ် ဘင်က အင်္ဂလိန်စာဟောပြောချက်အား လှမ်းမေးသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ... ဒီအိမ်ဟာ ကျောရဲ့ဖခင်ကြီး ပိုင်ဆိုင် ခဲ့တာပါပဲ၊ ကျော့နေဖို့ အမွေပေးထားခဲ့တာလေ ... ”

အင်္ဂလိန်စာ ဖြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်အတွင်းရှိ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်သွားကြစဉ် တခြားအခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ် နှာနှင့် ထွက်လာသည်ကို ကြိုလိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် အိပ်ကုဝင်ရန် သို့တည်းမဟုတ် တရေးနီးလာဟန် ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အနီရောင်အစင်းများပါရှိသော ပိုးပျော့ ညှပ်ဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုလူသည် ပါးစပ်ကို မဲ့ရွံ့လိုက်ပြီး ...

“မင်းက အလွတ်စုံထောက်ကို အိမ်အထိခေါ်လာတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်စ ... အယ်လီနာ ... သူဟာ တို့ကို ထိထိရောက်ရောက်ကာ ကွယ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်နေသလား ... ” ဟု မေးလေတော့သည်။

“ရစ်ချက် ... အခုကိစ္စဟာ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စဆိုတာ ရှင်သန် ရှေး ... ”

၂၂၂

အမွှာအလှူအထွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်ပုံပိုင်းဝတ္ထုများ

အယ်လီနာသည် ဘင်၏ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး ...

“ဘင် ... ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ရစ်ချက်ပါပဲရှင် ...” ဟု မိတ်ဆက်စကားပြောသည်။

ရစ်ချက်ဟော်တွန်သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင် ချိန်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အပြင်အိတ်ထဲသို့ နှိုက်ထားကာ ခေါင်းညိတ်ရုံသာပြသည်။

ထိုသူကား ပိန်ညောင်ညောင်ကိုယ်လုံးနှင့် ဇနီးဖြစ်သူလက်အရပ်ပုသည်။ အသက်လည်း ငယ်သူဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ ပိန်ချိုး၍ အရွယ်လတ်မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာနှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်။

ဘင်သည် တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကာ ရင်သပ်ရှုမောနေသည်။

“ရစ်ချက် ... ဒီကနေ့မှာ ကျော့ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လူ့ဗိုက်နစ်ယောက်က မစ္စတာဘင်စရိုက်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြဟယ်ရှင်”

အယ်လီနာက ပြောပြနေသည်။ သူမက ဆက်လက်၍ ဘင်၏ အတွေ့အကြုံကို ရှင်းလင်းတင်ပြနေလေသည်။ သူမ ပြောပြနေစဉ် ရစ်ချက်၏မျက်နှာထားသည် ပြောင်းလဲလာ၏။ သူ့ပခုံးများသည် ကျုံ့၍သွားပြီး မျက်နှာသည် ဖြူမပ်ဖြူရောင်ဖြစ်လာသည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီကောင်တွေ တကယ်သောင်းကျန်းတာကိုး ... အင်း ... ဘင် ကျုပ်တို့ကို သူတို့လက်ထဲရောက်မသွားအောင်ကော

အမွှာအလှူအထွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်ပုံပိုင်းဝတ္ထုများ

၂၂၃

တာကွယ်ပေးနိုင်ပါ့မလားဗျာ ...”

ရစ်ချက်က မေးမြန်းတော့သည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ် ...”

ဘင်က စကားကို အတော်အသင့်မျှသာ ပြောသည်။ ခဏမျှ ခြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍သွားပြန်လေ၏။

ထို့နောက် အယ်လီနာက သွက်လက်စွာဖြင့် ...

“ဘင် ... ရှင်အတွက် အခန်းကို ကျွန်မ လိုက်ပြမယ် ...” ဟု ပြောတော့သည်။

သူမလိုက်ပြသော အိပ်ခန်းမှာ ဘင်၏ မြို့ထဲမှ အိပ်ခန်းကဲ့သို့ မှတ်တိုင်။ သူသည် မိမိအနီးတွင် လက်ဆွဲအိတ်ကိုချထားသည်။ ခုတင်ပေါ် အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲခင်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင် ... ဒီအိမ်မှာ တခြားဘယ်သူမှ မတွေ့ရသေးသလဲ ...”

သူက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ...”

“အိမ်ဖော်တွေကော မထားဘူးလား ...”

“လောလောဆယ်တော့ မရှိကြဘူး ... အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးနဲ့ ယောက်ျားလင်မယားကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းက သူတို့ရွာကိုပြန်သွားကြတယ် ... သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးတစ်ဦးကတော့ နေ့လယ်ပိုင်းက နေ့တိုင်း လာတတ်ပါတယ် ...”

အယ်လီနာသည် စကားကို ဖြတ်ပြီး အိပ်ရာခင်းအစကို ဆွဲဆန့်ပေးနေသည်။

“ရှင်က အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်နေမှာလား ... တစ်ညလုံးအပြင်ဘက်မှာ ထိုင်စောင့်နေမှာလား ... ”

ဘင်သည် လီနာ၏သွေးရောင်လွှမ်းနေသော မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က သူဌေးတွေပဲ ကျွန်တော့်ကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်ပေးစေချင်တာလား ... ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ရှင်ကတော့ မျက်စိလျှင်နားဆဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ အိပ်နေရင်လည်း အသံကြားတာနဲ့ ချင်း နိုးလာမှာပါ ... ရှင် ကြိုက်သလိုနေနိုင်ပါတယ် ... ”

“ခင်ဗျားတို့အလိုရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ရာကနိုးပြီး ဖြစ်ရမယ်ဗျာ ... ”

ဘင်က အယ်လီနာအား အဖြေပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးထွက်သွားလျှင် ဘင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဆွဲ၍ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဆေးတံကို မီးညှို့စွဲရိုက်နေသည်။

ကားလမ်းနှင့်ကိုက်နှစ်ရာခန့်ကွာဝေးသောကြောင့် ကားများ မကြားရပေ။ သူ့နားထဲတွင် အခန်းမကြီးအတွင်းမှ တီးတိုးပြောဆိုနေသော စကားသံများ ကြားရ၏။ ထိုပြင် တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံ။

ဘင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဓာတ်မီးကိုမှိတ်ထားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူ ပြန်ထိုင်သည်။ ဆေးတံနှစ်ဆုံခန့် သောက်မိလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးရှရှပြောဆိုလိုက်သော စကားပြောသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။

“မစ္စတာ ဘင်စရိုက်မဟုတ်လား”

အသံကား သူ့အနီးအနားမှ မဟုတ်။ အိမ်အောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ အနည်းငယ်မျှသာဟ၍ထား၏။ ဘင်သည် ခေါင်းထောင်ပြီး အာရုံသွင်း၍ နားထောင်ကြည့်သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် အလင်းရောင်သည် ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့်အခန်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ခြာထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီး၏ ထိတ်လန့်တကြား အာမေဍိတ်သံ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မထီမဲ့မြင်ရယ်မောသံ စသည်တို့ကို ကြားရပြန်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဘင်သည် ထိုစကားပြောသံကို မကြားရပေ။

ဘင်သည် တံခါးမဆီသို့ ညင်ညင်သာသာလမ်းလျှောက်သွားရာ အိပ်ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ခပ်မိန့်မိန့် အလင်းရောင်ထဲတွင် ခစ်ချက်ကို ခြင်လိုက်ရသည်။ ငနဲကြီးသည် ဘင်ထံသို့ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရစ်ချက်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါချေ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တုန်လှုပ်ချောက်

ချားနေပုံရသည်။

“အောက်ထပ်မှာ စကားပြောသံတွေ ကြားရတယ်ဗျာ ... အယ်လီနာဟာ စုံထောက်နဲ့ စကားပြောနေတာဖြစ်မယ်ထင်တယ် ရစ်ချက်သည် လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ဘင်သည် သူ့ကိုဖြတ်ကျော်လာရာတွင် သူ့ခြေနင်းသံကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နင်း၍လျှောက်လျှင် ခြေသံကြီး ပြင်းပြင်းထွက်ထွက် လာနိုင်သဖြင့် ဖိနပ်ကိုညင်သာစွာ ချွတ်ပစ်နေ၏။

“အယ်လီနာဟာ အောက်ထပ်ကိုဆင်းပြီး နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် သွားယူတာပါဗျာ ... ခင်ဗျားဘယ်လိုထင်လို့လဲ ... ”

ရစ်ချက်သည် ဘေးမှတိုးတိုးပြောနေသဖြင့် ဘင်က “တိတ်တိတ်နေစမ်း”ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဘင်သည် ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး လျှင် လျှောက်မှအသံမကြားအောင် ဆင်းသွားသည်။ ရစ်ချက်သည် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်မှ နောက်ပိုင်းအခန်းတံခါးမှာ ပွင့်နေပြီး အထပ် ရောင်သည် ရှေ့ခန်းအထိ ဖြာထွက်ပျံ့အန်နေသည်။

အခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက်၏စကားပြောဆိုသံကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။

“ကျုပ်နောက်ဆုံးမေးချင်တယ် ... ဂျော့ဘယ်မှာလဲ ... ”

ဘင်သည် အိတ်ထောင်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်ကာ သူသည်တံခါးပေါက်အနီးသို့သွားရောက်ပြီးရှောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသည်။

စကားပြောနေသူကား အရပ်ရပ်ရည်ဂတ်စ်အမည်ရှိ လူမိုက် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မျက်မှန်ဝိုင်းကိုချွတ်၍ အဝတ်စဖြင့် ပွတ်သပ်နေ ၏။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မဆီက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ပါဘူး”

အယ်လီနာဟော်တွတ်က ပြတ်သားစွာပြောနေသည်။ သူမ သည်ခြုံထည်တစ်ခုဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ချုပ်ချုပ်ရပ်ရပ် လွှမ်း ခြုံထား၏။ နာရီဝက်အတွင်း သူမသည် အိုမင်းသွားရှာသည်။ အလှ အပမရှိတော့။

“ဒီနေ့ညမှာ ခင်ဗျားငှားရမ်းထားတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ကို မေးမြန်းကြည့်ဇာလဲ ... ဒီနေ့ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားတော့ စိုးရိမ် မိတာအမှန်ပဲ ... ကျွန်ုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလှည့်စားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းရတာတော့ မောလှပြီ ... ”

ဂတ်စ်သည် မျက်မှန်ဝိုင်းကို ပြန်လည်၍တပ်နေသည်။

ရစ်ချက်ကတော့ ဘင်၏အကျီစကို ဆွဲဆောင်၍နေသည်။

ဘင်သည် ခေါင်းရမ်းပြု၏။ သူသည် ပြောဆိုမည့်စကားများကို ဆက် လက် နားထောင်လိုနေသည်။

အယ်လီနာသည် ညဝတ်ခြုံထည်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင် ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းလွှာကိုလည်း ကိုက်ထားသည်။ စကား လုံးဝ မပြောချေ။

ဂတ်စ်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကို စကားပြောအောင် လုပ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေကို တယ်နော် ...”

ဟု ပြောဆိုနေပြန်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ...”

ဤအသံကား ရစ်ချက်၏လည်ချောင်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်သည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဘင်၏ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ဂတ်စ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ ချိုင်းအောက်သို့ လျှို၍ သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ...

ဘင်သည်လည်း ရစ်ချက်၏နောက်ပိုင်းတည့်တည့်တွင် ရောက်နေလေပြီ။ သို့သော် ရစ်ချက်၏ခန္ဓာကိုယ်က ဂတ်စ်အားကွယ်ထားပေးသလိုဖြစ်နေလေသည်။

ဘင်သည် ဂတ်စ်နှင့်တူညီတည့်တွင် နေရာယူရန် ပြင်ဆင်နေဆဲတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဂတ်စ်သည် ခေါင်းကိုရိုက်ချလိုက်သည်။ ပုံလဲ၍ကျသွား၏။ သူသည် စာပွဲနှင့်ငင်တိုက်မိပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဗန်းဗန်းလဲကျသွားတော့သည်။ သူသည် ခဏမျှ လူးလိုမ့်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဘင်သည် ဂတ်စ်၏နာခေါင်းကိုမတွေ့မြင်ရတော့ပေ။ ထိုနေရာသည် အယ်လီနာဟော်တွန် ပစ်ထည့်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဆန်

က ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်မည်။

သူမ၏လက်ထဲတွင် အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲရှိနေသည်ကို ဘင်မြင်နေရသည်။ စောစောပိုင်းက ခြံထည်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သူမသည် ... ရစ်ချက်ကို တစ်လှည့် အလောင်းထံသို့တစ်လှည့် ပြီးတော့ ဘင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၍ နေလေသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်မဟာ”

သူမ စကားလုံးများ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။ သူမ ဟင်နရီ၊ ဘင်က ထိုလူနှင့်ဝတ်သက်၍ တွေးမိသည်။ အခြားသေနတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဟင်နရီသည် အနီးအနားတွင်ရှိကို ရှိရမည်ဟူ၍။

အပြင်ဘက်သို့ထွက်သော ပြတင်းပေါက်သည် ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။ ဂတ်စ်သည် ထိုတံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘင်သည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

တံတားအောက်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ဘင်သည် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသော မြေပြင်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားရသည်။ အမှောင်ထုလွှမ်းမိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

လရောင်ရွန်းမြနေသော်လည်း အမှောင်ဝတ်ရုံကို ဖောက်ထွင်းမဝင်နိုင်ပါ။ သူသည် ဖောင်ဝှံနီလက်နှိပ်ဓာတ်မီးအသေးစားဖြင့် ထိုးကြည့်နေသော်လည်း ကောင်းကောင်း အလင်းရောင်မရရှိပေ။

သူသည် အိမ်ခြေဝင်းအတွင်းသို့ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် လှည့်မတ်ကြည့်ရှုပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အယ်လီနာဟော်တွန်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သေနတ်ကိုလည်း မေ့လျော့ကာ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။ ရစ်ချက်ကတော့ သူမဘေးမှထိုင်၍ ပန်းကို ပွေ့ဖက်ကာ နှစ်သိမ့်စကားပြောကြားနေ၏။

“မင်းဟာ တကယ်သတ္တိကောင်းတာပဲ ... မုသားလည်းမပြောတတ်ဘူး ... မင်းရဲ့အပြုအမူဟာ တကယ်သူရဲကောင်းဆန်ပါတယ်ကွာ ... ”

ရစ်ချက်က ပြောဆိုရင်း ခေါင်းထောင်၍ ဘင်အားလှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အဖြစ်အပျက်မှန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတယ်နော်၊ အယ်လီနာဟာ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ချင်လို့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ... ”

ရစ်ချက်က ပြောဆိုနေရာ ဘင်သည် “အင်း ... အင်း”ဟု အဖြေပေးပြီး သေဆုံးနေသော ဂတ်စ်၏အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်မှန်အဝိုင်းသည် သူ၏လက်ဝဲအက်မျက်လုံးတွင် ကျနေကာ ကွဲအက်နေ၏။ ဂတ်စ်၏ညာဘက်လက်ထဲတွင် သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

ဘင်သည် ထိုင်ခုံအနီးသို့သွားရောက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မစ္စဟော်တွန် ... သေနတ်ကို ဘယ်လိုဆုပ်ပြီး ခင်ဗျားရလာတာလဲ ... ”

ဟု မေးမြန်းနေလေသည်။

သူမခမျာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောပြသည်။

“ကျွန်မဟာ မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး နွားနို့ပူအောင်နွေးနေတာပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ အပြင်ဘက်အခန်းမှာ ရောက်နေတာကို သိရတော့ ကျွန်မကြောက်လန့်သွားတယ် ... သေနတ်ကတော့ ထမင်းစားခန်းစားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ အဆင်သင့်ထည့်ထားတာပါ။ သေနတ်ကို သွားမယူခင် အပြင်ဘက်ညွှန်ခန်းကိုထွက်ပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ လေ့လာကြည့်တယ် ... ”

“နေပါဦး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက ဘာပြုလို့ လှမ်းခေါ်ရတာလဲ”

“ကျွန်မ အသံထွက်ပြောရမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေတယ် ... ပြီးတော့ ရှင်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ အောက်ထပ်ဆင်းလာဖို့ အချိန်မရဘူးလို့ ထင် ... နဲ့လို့ ... ”

သည်နေရာတွင် ရစ်ချက်သည် ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်ပြီး ... အဆောတလျှင် ပြောလာတော့သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဇနီးက သေနတ်ကို မယုံရင်မဖြစ်လို့ အသုံးချလိုက်တာပါ ... သေနတ်အသုံးချတာ မှန်ကန်တယ် ... ဟိုငနဲက သူ့သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်နေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့

ပစ်ထည့်လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ ... ”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလောက်အထိ ကာကွယ်ပေးစရာမလိုပါဘူး ဗျာ ... ”

ဘင်ကူပင် ဟောက်လိုက်ရာ ရစ်ချက်ခမျာ ငြိမ်ကျသွားတော့ ၏။ သူသည် ရဲအဖွဲ့အား ဖုန်းဆက်ခေါ်ယူရန် ခန်းမကြီးကဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရဲအဖွဲ့ရောက်လာလျှင် ပြောဆိုရန် လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသေး၏။ အယ်လီနာသည် မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်၏ရှေ့မှောက်တွင် လူထွန်ယောက်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်လိုက်သည်။ သူမပြောသမျှဇာတ်လမ်းကို သဘောတူလိုက်ကြ၏။

အယ်လီနာဘက်မှ ကာကွယ်ပြောဆိုနိုင်သည့်အချက်တစ်ခုမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်အတွင်းက ဂျော့အား ပြန်ပေးခဲ့မှုဖြစ်ပွားခဲ့သော ကိစ္စသည် ရဲအဖွဲ့၌ အမှုဖွင့်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ဘင်၏အစွေ့အကြံအရ ညအချိန်မတော်တွင် ဂတ်စ်သည် ကျူးကျော်ဝင်လာခြင်းမှာ လုံးဝသင့်လျော်သောကိစ္စမဟုတ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သေမှုသေခင်းဆိုင်ရာအမှုတွင် အမှုဖွင့်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်ရမည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်နေ၏။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူတို့နှင့်အတူ လက်ထောက်အစိုးရ ရှေ့နေချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဘော်ဒန်ဆိုသူလည်း ပါလာပြန်သည်။

ဘော်ဒန်သည် အသက် ၃၀ ခန့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ကြီးမားသော ဥပဒေတာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေရသူလို သူသည် လူသုံးယောက်၏ ထွက်ဆိုချက်အပြည့်အစုံကို လက်မှတ်ရေးထိုးယူထားပြီးဖြစ်သော်လည်း မကျေနပ်သောအသွင်ပြနေသည်။

“စကားမစပ်မေးရဦးမယ် ... ဂျော့ဟာ အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ ... ”

ဘော်ဒန်က မေးခွန်းထုတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
“ကာဖီလန်မှာရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ညီမတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ထားပါဇာယ် ... ”

အယ်လီနာဟော်တွန်က အဖြေပေးသည်။

ဘော်ဒန် မည် အရွက်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီး ...

“သေဆုံးသွားတဲ့ဂတ်စ်ဟာ ပြန်ပေးခဲ့တဲ့ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အသေအချာပြောနိုင်ရဲ့လား ... ”

ဟု မေးခွန်းယုတ်တော့သည်။

“သူဟာ ပြန်ပေးခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဟပ်အပ်သေချာပြောနိုင်တယ်ရှင် ... ”

အယ်လီနာက သွက်လက်စွာ ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်သည်။

ဘော်ဒန်သည် ဘင်ဘက်သို့ လှည့်၍မေးမြန်းနေပြန်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီဘင်၊ ရဲအဖွဲ့နဲ့ပေါင်းဆောင်ရွက်နေတဲ့နေရာမှာ စိတ်ချရတဲ့အလွတ်စုံထောက်

အနည်းငယ်ထဲမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ ... ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်ပေးချင်သလဲဘင် ... ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အခုတပ်အပ်သေချာအဖြေပေးနိုင်သေး ပါဘူး ... ပြန်ပေးသမားဆိုတာတော့ သေချာပါတယ် ... ဂတ်စ်နဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဒီနေ့ည စောစောပိုင်းက ကျုပ်ကို အကြမ်းဖက်ခေါ်ဆောင်သွားကြသေးတယ် ... မေးမြန်းကြတယ် ... မစ္စဟော်တွန်နဲ့မတွေ့ခင် ကျုပ်နဲ့ဂတ်စ်အလျင်စတွေ့ခဲ့ကြတယ် ... ”

ဘင်သည် ဆေးတံကိုလှုပ်ယမ်းနေရာမှ အဖြေပေးလိုက်သည်။
ဘော်ဒန်သည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ကိစ္စတုန်းက လူနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ရဲ့အဖွဲ့မှာ မှတ်တမ်းမှာ ဂျှိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြပ်နေတာက ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ ငနဲတွေဟာ ဒီချာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်တည်းကို ရွေးပြီး ဘာပြုလို့ ပြန်ပေးဆွဲတာလဲဗျာ ... ဂျော့ထက်ပိုပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့လူတွေကို ဘာပြုလို့ ပြန်ပေးမဆွဲဘဲ ဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ သီးသန့်ရည်ရွယ်ထားတာ ဘာသဘောလဲ ... ဂျော့ကိုလည်း ခင်ဗျား တို့ ရပ်ဝေး ပို့ထားရတယ်ဆို ... ”

သည်တွင် ရဲတပ်ကြပ်တစ်ဦးက ဝင်အကြံဉာဏ်ပေးလာသည်။

“ပြန်ပေးဆွဲသမားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စနဲ့ ဆက် နွယ်နေလို့ တမင်သက်သက်ပြန်ပေးဆွဲတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဆရာ”

ဤတွင် ဘော်ဒန်သည် စာရွက်များ လှန်လှောကြည့်ရှုပြီး -

“အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ် ... မစ္စဟော်တွန် ခင်ဗျား ဂတ်စ်ဆိုတဲ့ သူကို အရင်တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးသလား ... ”

ဟု မေးလာသည်။ အယ်လီနာဟာ တွန်သည် လက်ကိုဆုတ် လိုက်ပြန်လိုက်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူမသည် ညဝတ်အင်္ကျီ ခါးပတ်ကြိုးကို ချည်နှောင်နေသော ရစ်ချက်အား လှမ်းကြည့်နေပြန် သည်။

“ဟင့်အင်း ... ”

သူမက လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဘော်ဒန်က အယ်လီနာအား မျက်မှောင်ကုတ်လျက် စူးစိုက် ကြည့်တော့သည်။

သူမသည် မသားစကားပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည် အကြောင်းကို ဘော်ဒန်လည်းသိသလို ဘင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိထား သည်။

ဤတွင် ဘော်ဒန်သည် စောဒကတက်၍ မေးမြန်းမနေတော့ ဘဲ နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ ရဲ့အဖွဲ့များ လည်း သူနှင့်အတူ ပြန်သွားကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏အကြားမှ အရက်ဦး ရောင်နီတို့သည်လည်း ပေါ်ထွက်လာလေပြီ။

ရစ်ချက်သည် တစ်ချက်သိမ်းဝေပြီး အိပ်စက်ကြရန် အကြံပေး လာသည်။

“ဒီအကြံဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ...”

ဘင်က သဘောတူလိုက်သည်။

သူသည် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်။ သူ၏အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပစ်နေစဉ် ရစ်ချက်တို့လင်မယား အခန်းဘက်ဆီမှ တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဘင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။ သေနတ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထိုးသွင်းကာ အိပ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ သို့သော် သိပ်မကြာ အတွေးအခေါ်များဖြင့် ရစ်ပတ်လုံးချောနေ၏။ သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်။ ဘင်သည် အိပ်ပျော်၍သွားလေသည်။

ဘင်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ မွန်းတည့်လေပြီ။

အညံ့ခန်းထဲတွင် ရစ်ချက်သည် ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားဆဲဖြစ်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ကိုထိုင်၍ ဖတ်ရှုနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုလူသည် အဝတ်အစားကျကျနန မဝတ်ဆင်ထားသည်ကို အံ့သြနေမိသည်။

“မနေ့ညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာပါမလာဘူးလား ... မနက်သတင်းတဲ သတင်းထည့်သွင်းဖို့ အချိန်မရလို့ဖြစ်မှာပဲ ...”

ရစ်ချက်က ပြောပြသည်။

“မစ္စတာဘင်စရိုက်မဟုတ်လားရှင် ...”

ဘင်၏နောက်ဘက်မှ အယ်လီနာပြောလာသော စကားသံ

ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူမသည် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အခန်းထဲသို့လျှောက်၍ ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘင်ရဲ့အကူအညီ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

ချက်လက်မှတ်ပေါ်တွင် ဒေါ်လာငွေတစ်ရာကို တိ ရေးသားထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျုပ်အဖို့ အခကြေးငွေများ လိုနေသလားလို့ဗျာ ...”

ဘင်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင်းပြစ်ရာမလိုတော့ပါဘူး ... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ခုန်ချက်ကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားမောင်းပြီး ရှင့်ကို အိမ်အရောက်လို့ထိပို့ပေးမှာပါ ...”

အယ်လီနာသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလာသည်။

သူတို့သည် နံနက်စာဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ ချက်လက်မှတ်ရေးပေးပြီး နှင်ထုတ်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။ လက်ထောက်ငှားရေးဌာနရှေ့နေ ဘော်ဒန်သည် အယ်လီနာဟော့တွန်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ဘော်ဒန်သည် ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်နေသည်။

“မနေ့ညတုန်းက ... မစ္စဟော်တွန်ပင်သတ်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ အကြောင်းကို သိရပြီ ... သူ့ရဲ့လက်ဗွေပုံတံကတစ်ဆင့် သိရတာပါ ... အဲဒီလောက်ဗွေပုံတံဟာ ရဲအဖွဲ့ရဲ့ မှတ်တမ်းထဲမှာတော့ ရာဇဝင်လူနဲ့

တစ်ယောက်ပဲဗျ ... ငနဲဟာ ထောင်လေးနှစ်ကျသွားခဲ့ဖူးတယ် ... ဆင်းဆင်းထောင်က ထွက်လာတာ မကြာသေးဘူး ... သူ့ရဲ့နာမည်က အပြည့်အစုံကတော့ အော်ဂတ်စ်ဖို့တဲ့ဗျ ...”

ဘော်ဒန်သည် ဟော့တွန်လင်မယားနှစ်ယောက်အားမြီး၍ ကြည့်နေသည်။

ဤတွင် ရစ်ချက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးတွဲတွဲ မှတ်ထုတ်နေသည်။ သူ့ဇနီးအယ်လီနာကတော့ လက်ချောင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ သူမလက်ကောက်ပတ်တွင် သွေးမရှိတော့လောက်အောင် ဖြူရော်ရော်ဖြစ်လာသည်။

“အော်ဂတ်စ်ဖို့စ်ဟာ ကျော့ဖို့စ်ရဲ့အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲဗျ ... မနေ့ညတုန်းက သူ့ကို ခင်ဗျားမသိဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့တာဟာ သက်သက်မှသားစကားပြောတာပဲ မစ္စဟော်တွန် ...”

အယ်လီနာဟော့တွန်သည် ခေါင်းမောလာသည်။

“ကျွန်မတို့က ကျော့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ တမင်သက်သက် မှသားပြောလိုက်ရတာပါ ... ကျော့ရဲ့အစ်ကိုဟာ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာ သတင်းစာထဲက ဖော်ပြလိုက်ရင် ... ဟိုးလေးဥကျော်ကျော်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... ကျော့ဟာ သူတို့မိသားစုထဲမှာ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ သိုးနတ်တစ်ကောင်ပါ ... သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မမှသားသုံးလိုက်ရတာပါ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ပြောမပြခင် မစ္စဟော်တွန်ဟာ ဂတ်စ်ရဲ့ပုံငွေ သဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်သူဆိုတာသိပြီး ဖြစ်မှာပေါ့နော် ...”

သူမသည် ပခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ထား၏။

“ကျွန်မဟာ ခိုက်မဲတယ်ပဲဆိုပါတော့ ... ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ရဲ့ လက်ထဲကို ဂျော့ရဲ့ ဖခင်ကြီးက အပ်နှံထားခဲ့တယ် ... ဒါကြောင့် ဖုံးကွယ်သင့်တာကို ကွယ်ရတာပါရှင် ...”

“ဂျော့ရဲ့ အဖေကြီး သေဆုံးသွားတဲ့ အချိန်တုန်းက သားကြီး အော်ဂတ်စ်ဖို့စ်အတွက် ငွေတွေဘာတွေ ပေးမထားခဲ့ဘူးလားဗျာ”
ဘော်ဒန်က ဆက်မေးမြန်းနေပြန်သည်။

အယ်လီနာဟော်တွန်သည် သူ့အား ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“မပေးခဲ့ဘူးဆိုပါတော့ရှင် ... ဂတ်စ်တစ်ယောက်ဟာ မေမေ တေတေဆိုတော့ မိသားစုနဲ့ မသင့်တင့်ခဲ့ကြဘူး ... သူ့အဖေက အမွေ ဖြတ်ပြီး ငွေတစ်ပြားမှမပေးခဲ့ဘူး ... သူ့အဖေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးနဲ့ ငွေအားလုံးကို သားငယ်ဂျော့ကို အကုန်လုံးအမွေပေးထားခဲ့တယ်။ ဂတ်စ်ဟာ ထောင်ကထွက်လာတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့သေး တယ် ... သူက သူ့မအဖေပိုင်ဆိုင်တဲ့ ငွေထူအိတ်တစ်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ တယ်လို့ အရေးဆိုတယ် ... ကျွန်မတို့က တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့တဲ့ အကြောင်းရယ်၊ ဂျော့တစ်ယောက်တည်း အမွေဆက်ခံ ထားတဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ် ... ဂျော့က ငြင်းဆန်ရင်တော့ ဂတ်စ်ဟာ ဆက်ပြီး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရမှာမဟုတ်တာသေချာတယ် ဤတွင် ဘင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။

ဘော်ဒန်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီး အပေါ်တွင် အားနာစိတ်၊ ဓာရုဏာစိတ် ချီဖိတ်နေသည်။

“ဂတ်စ်ဟာ အမွေဖြတ်ခံထားရပြီး သူ့လက်ထဲမှာ ငွေပြတ်နေ လို့ ... ဂျော့ကို ပြန်ပေးခဲ့တာထင်ပါရဲ့ဗျာ ...”

ဘော်ဒန်က ပြောလာသည်။

“ဒီထက်မက အခွင့်အရေးလိုချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့သိထား တယ် ... ဂတ်စ်ဟာ သူ့ရဲ့ ညီလေးဂျော့ကို သူနဲ့အတူတူ နေထိုင်စေချင် သတဲ့ရှင် ... ကျွန်မတို့ကလည်း ဒီလိုစကားမျိုးကို လုံးဝမကြားချင်ဘူး လေ ...”

အယ်လီနာဟော်တွန်က ပြောပြနေသည်။

“အဲဒါ သဘာဝကျတာပေါ့ဗျာ ... ဂတ်စ်ဟာ သူ့ညီဂျော့ကို တစ်ပါးတည်း ခေါ်သွားရင် ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်လို လုပ်ပြီး အသက်ရှင်ကြမလဲဗျာ ...”

ဘင်က အချက်ကျကျဝင်ပြောလိုက်သည်။

အယ်လီနာဟော်တွန်သည် ဒေါသထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံ ဖြင့် ဘင်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လာသည်။

သူမသည် ဘော်ဒန်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ...

“ဂတ်စ်ဟာ သူ့ညီဂျော့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စောင့်ရှောက်နိုင် တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး ... သူဟာ ဂျော့ကိုခေါ်သွားချင်တဲ့ အကြောင်း စာတော့ ငွေလိုချင်လို့ပဲ ... ကောင်ကလေးရဲ့ ငွေတွေကို အပိုင်စီးချင် လို့ ဒီလိုကြံစည်တာပေါ့ရှင် ...”

ဟု ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဂတ်စ်ဟာ ဒီလိုအကြောင်းတွေရှိလို့ သူ့ညီဂျော့ ဘယ်မှာရှိ

တယ်ဆိုတာကို သိချင်နေတာကိုး ... ဒါနဲ့ဂတ်စ်ရဲ့အဖော်ဖြစ်တဲ့ ဟင်နရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...

ဘော်ဒန်က မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။

“ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ... ဂတ်စ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းဆိုတော့ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

ဘော်ဒန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်၍နေလေသည်။

“အခုတော့ ဆက်စပ်မိပါပြီ ... ခင်ဗျားဟာ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလို့ အမှန်အတိုင်းဖွင့်မပြောခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိပြီဗျာ ...”

“လူကြီးမင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ... ဂျော့ရဲ့အစ်ကိုအရင်းဟာ ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ပတ်ငန်းကျင်က သိသွားရင် ဘယ်လိုယူဆကြမလဲ ... သတင်းစာတွေကလည်း ... ဒီအကြောင်းသိရင် ရေးသားကြတော့မယ် ... သူတို့ကိုလည်း ဝိတ်ငင်လို့ မရဘူးလေ ...”

ရစ်ချက်က ဝင်ရောက် ကာကွယ်ပြောဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး လုပ်ပေးပါမယ်ဟင်နရီဆိုတဲ့လူရဲ့အကြောင်းပဲ ကျွန်တော့်ဘယ် ... အခုဖြစ်ပွားတဲ့ကိစ္စကတော့ အမှုဖွင့်ပြီး ပြန်ပတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ် ...”

ဘော်ဒန်သည် စကားပြောဆိုရင်း သူ့ဦးထုပ်ရှိရာသို့ လက်လှမ်းနေသည်။

ဘော်ဒန်အနေဖြင့် လူသတ်မှုစုံစမ်းရေးဌာနကိုလည်း ဒုက္ခမထေ

ချင်၊ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားစေချင်သောဆန္ဒရှိသည်။ သူသည် အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။

ဘင်သည် ချက်လက်မှတ်ကို လက်ထဲကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

သူသည် မဆီမဆိုင်သောမေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာ ငင်တာ မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဂျော့ကိုကော ဘယ်တော့လောက်အိမ်ပြန်ခေါ်မှာလဲ”

“သံသယကင်းစင်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ပြန်ခေါ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သိသွားရင် အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောဆိုကြလိမ့်ဦးမယ် ... ဂျော့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအကြောင်းတွေသိသွားရင် စိတ်ထိခိုက်မှာပဲ ... အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးထားစာယ် ... ဂျော့နဲ့အတူတူ ကမ္ဘာတစ်ပတ်လှည့်ပြီး ခရီးသွားကြမယ်လေ” မစ္စဟော်တွန်က ပြောပြသည်။

“ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

ရစ်ချက်က ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။ ဘင်သည် မထိခိုက် ဖြိုးပြနေသည်။

“ဂျော့ကို ခင်ဗျားတို့က တကယ်ဂရုစိုက်ကြလိမ့်မယ် ... ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဓိကဝင်ငွေဟာ ဂျော့အပေါ်မှာ တည်နေတာပဲ ... ဂျော့ကတော့ ခင်ဗျားဘို့စားဝတ်နေရေးအတွက် အဓိကသော့ချက်ပဲ မဟုတ်လား ...”

ဤတွင် အယ်လီနာသည် မျက်နှာစာစစ်ခုလုံး ရှုံ့ရှုံ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်နဲ့မသက်ဆိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ် ...”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ ... မနေညတုန်းက ကျုပ်ရဲ့တိုက်ခန်းကိုလာပြီး မုသားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ပြောသွားတယ် ... ဥပမာဆိုရင် ဒေါ်လာငွေနှစ်သောင်းတိတိ သစ်ပင်ကြီး အောက်မှာ ချထားမယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးကိုပေါ့ ...”

“ဂတ်စ်က ငွေပေးရမယ်လို့ ပြောတော့ ... ကျွန်မတို့က လိုက်နာရမယ်လေ ... သူက ကျောရတဲ့ငွေအထဲက ဝေစုတောင်းနေတာပဲ။ ကျွန်မတို့က ဘာပဲပြောပြော ဂတ်စ်တောင်းတဲ့ငွေကို သစ်ပင်အောက်မှာ ချထားရမှာပဲ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဂတ်စ်ဟာ ကျွန်မဆီကို လာတော့ပေါ့ရှင် ... မနေညတုန်းက ကျောရဲ့အစ်ကိုဟာ ရာဇဝတ်ကောင်မလေး နေတယ်ဆိုတာ သိမှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ရတာပါ ...”

“ခင်ဗျားတို့အဆောက်အအုံရဲ့ တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီး အောက်မှာ ငွေတွေပုံထားတယ် မဟုတ်လား ...”

ဘင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလိုနှင့် မထိတထိပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် အခိုက်အတန့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

ရစ်ချက်သည် အပြင်ဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာတွေ့မြင်လိုက်သည်။ ဘေးပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရုတ်တရက် အဆောတလျှင် ထွက်ကြည့်သည်။

အယ်လီနာဟော်တွန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းသွားသည်။

မျက်လုံးအစုံသာလျှင် ဟန်ဆောင်နေ၏။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားချက် မြင်းထန်နေဟန်တူသည်။

“ရစ်ချက် ... အဝတ်အစားမြန်မြန်လဲစမ်း ... မစွတာဘင်စရိုက်ကို လိုက်ပို့ရမယ်လေ ...”

သူမသည် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောဆိုနေ၏။

“ခဏစောင့်ဦး ... အဝတ်အစားလဲရဦးမယ် ...”

ရစ်ချက်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသွားလေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းမှာ သွက်လက်သလို အယ်လီနာကလည်း သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ဘင်သည် ချက်လတ်မှတ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကို ခွံ့လိုက်သည်။

သူသည် ချက်လတ်မှတ်ကို အိတ်ထောင်ထဲသို့ထည့်ပြီး မလွယ်ပေါက်တံခါးမှနေ၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် ဝရန်တာအောက်တွင် ရပ်တန့်၍ကြည့်ရှုနေသေး၏။ ခင်းပတောက်ပြောင်နေသည့်နေရာသည် ခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့် ခတ်မတ် ကျရောက်နေ၏။ သူ့အနေဖြင့် တောင်ဘက်စူးစူးသို့ မည်သည့်လမ်းမှသွားရမည်ကို မသိရှိပေ။

တစ်ကေခန့်ရှိသော ဟင်းလင်းမြေကွက်နှင့် တခြားသုံးဘက်တွင် သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်များရှိနေသည်။ ဘင်သည် လမ်းကလေးအတိုင်း တည့်တည့်လမ်းလျှောက်၍ သွားနေ၏။

အိမ်ကြီး၏နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် သူသည် တစ်ဘက်သို့

အိုးကွေ့လိုက်ရာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ထီးထီးမားမားတွေမြင်
လိုက်ရသည်။ သစ်ပင်များအနက် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးသည် ပေါင်းဆယ်
ခန့် မြင့်မားအိုမင်းလျက်ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူသည် သစ်ပင်ကြီးအနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ သွားရောက်ကြည့်
နေ၏။ မြက်ခင်းပြင်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ညီညီညာညာ ရှိသော်လည်း မြစ်
ပင်များ ကွက်လပ်ဖြစ်နေသောနေရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ခူးထောက်၍ထိုင်ချကာ မြက်ခင်းပြင်ကို အေး
အချာ လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။

မကြာသေးမီကာလတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မြေကို
တူးဆွကာ စနစ်တကျပြန်လည်ဖို့ထားကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။
မြေကွက်လပ်မှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်သက်မပတ်လည် ခပ်သေးသေး
ဖြစ်သည်။ မြေပေါ်တွင် မြက်ပင်ကလေးများ အနည်းငယ်ပေါက်နေ
သည်မှတစ်ပါး မြက်ခင်းပြင်နှင့် ရောထွေး၍မသွားချေ။

ဘင်သည် မြေကွက်ပေါ်မှ အပင်ကလေးများကို သူ့လက်ဖြင့်
လွယ်လွယ်ကူကူနှုတ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဆက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုသည် မြေပြင်
ထဲသို့ စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ဘင်သည် တူရင်းတစ်ချောင်းအလို
နေသည်။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အယ်လီ
ဟော်တွန်သည် အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်။
သူမသည် နွေရာသီဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်

ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ဟင်းလင်း
ဖွင့်ထား၏။

သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအပြင်အိတ်ထောင်ထဲသို့ နှိုက်
ထားသည်။

အယ်လီနာသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီသို့လာနေစဉ် နောက်
ပိုင်းမှ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသော ရစ်ချက်သည် အပြေး
အလွှား လိုက်ပါလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဘင် ... ဒီနေရာကိုလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ... ”

အယ်လီနာက သိလိုစေဖြင့် မေးသည်။

ဘင်သည် မီးခြစ်ကို တစ်ချက်ခြစ်လိုက်ပြီး ဆေးတံကို မီးညှိ
သည်။

“မနေ့တုန်းက ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာပြီး လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတစ်
ပုဒ်ပြောပြခဲ့တယ် ... အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဒေါ်လာဌေးနှစ်သောင်းပေးရ
မယ့်နေရာဟာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးလို့ ရည်ညွှန်းပြောပြတဲ့ အချက်တစ်ခု
လည်းပါတယ် ... ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ ဒီ
အကြောင်းကိုပြောခဲ့တာပဲ ... တကယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ လွန်ခဲ့
တဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်က သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ မြေကြီးကိုတူးပြီး
တစ်စုံတစ်ခု မြှုပ်နှံထားခဲ့ပုံရတယ် ... မြေပေါ်မှာ အမှတ်အသားတစ်ခု
ဖြစ်ပြီး ကျန်ရှိနေတာကိုးဗျာ ... ”

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက အနံ့ခံပြီး ကျုပ်ပြန်ပြောနေ

တာပါ မစ္စဟော်တွန် ... စောစောပိုင်းက ခင်ဗျားဟာ ဇာတ်လမ်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့တယ် ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ဥပဒေအကျိုးဆောင်တို့က ဂတ်စ်ရဲ့အကြောင်းကိုသိထားကြောင်း ဖွင့်ပြောလို့ပဲ။ သူတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့အကြောင်း ဂိုပ်မီပြီးသားပါ။ ကျုပ်သာ သစ်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ အကြံစာစစ်ခုရလာတယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းက ကျုပ်ဟာ သစ်ပင်ကြီးကို သတိရနေတုန်းမှာ ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အမှုအရာတွေပျက်နေတယ်။ တစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဟာ ဒီနေရာကိုလာပြီး လေ့လာကြည့်ရှုရတာပေါ့။

ထိုအချိန်မှာပင် ရစ်ချက် သူတို့ဆီရောက်ရှိလာ၏။ သူသည် မောကြီးမန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“အယ်လီနာ ... သူ ... သူ သိသွားပြီလား ...”
ဟု တုံးတီးမေးမြန်းပြန်သည်။

“သူ သိစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ပါဘူးရှင်”
အယ်လီနာက လင်ဖြစ်သူအား ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။
ဘင်သည် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှဖြုတ်ယူပြီး ထင်မြင်ချက်ကိုပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့စိတ်အထင်ကတော့ ... ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီနေရာမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ”
အယ်လီနာဟော်တွန်သည် သစ်ပင်ကြီးကို ကျောပေးကာ ရပ်တန့်နေ၏။ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်။ သို့သော် ရစ်ချက်သည်

ဟန်မဆောင်နိုင်။ မျက်နှာကို လက်ငါး အုပ်၍ထားသည်။

“ကျုပ်တို့ ဂျော့ကို သတ်မပစ်ခဲ့တာအမှန်ပါ ... သူ့မျှော့နှလုံးက အားနည်းတော့ ရုတ်တရက် နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေဆုံးသွားတာပါဗျ”

ရစ်ချက်က ဖွင့်ပြောတော့သည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို လူသတ်သမားလို စွပ်စွဲနေတာမဟုတ်သေးဘူး ... ဂျော့ဟာ သေဆုံးသွားပြီလို့ အများတကာသိသွားရင် ခင်ဗျားတို့လင်မယား အခက်ပဲ ... ဘာစည်းစိမ်ဥစ္စာမှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အတပ်ပြောနိုင်တဲ့အချက်တစ်ခုရှိတယ် ... အယ်လီနာကိုယ်တိုင် သွေးအေးအေးနဲ့သတ်ပစ်ခဲ့တာ သွေးအေးလူသတ်မှုပေါ့ဗျာ ...”

ဘင်သည် ပထမပိုင်းတွင် လျှော့ထားပြီး နိဂုံးချုပ်တွင် လူသတ်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်လေသည်။

အယ်လီနာဟော်တွန်သည် ဘင်အားမျက်တောင်မခတ်ဘဲ နူးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ မစ္စတာဘင်စရိုက်”
သူမ မေးတော့သည်။

“သင်္ချိုင်းမြေကို ထူးဖော်ရမယ် ... အလောင်းကို ရဲအဖွဲ့အုပ်နဲ့ သူတို့ဥပဒေအတိုင်း ဆက်လက်စစ်ဆေးယူကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ ဒီအတိုင်းလုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ ...”

“မလုပ်ရဘူး ...”

အယ်လီနာဟော်တွန်သည် တစ်ချက်လွှတ်အော်ဟန်ကာ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်၍ထား၏။

ဂတ်စ်အား ပစ်သတ်ခဲ့သော အယ်လီနာ၏သေနတ်ကို ရဲအဖွဲ့ ဝင်များ သိမ်းဆည်းသွားခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ယခု သေနတ်မှာ ဒုတိယမြောက် သေနတ်တစ်လက်။ အရန်ကိုင်ဆောင်ရန် အဆင်သင့်ထားသော သေနတ်၊ သူမကား မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းပေတည်း။

ဘင်သည် ဆေးတံစွပ်တံနောက်ပိုင်းကို သွားဖြင့် ခပ်ဖိဖိကိုက်ထားမိ၏။ သူ၏ကိုယ်ပိုင်သေနတ်မှာ အိမ်ပေါ်ရှိ အိတ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူသည် သေနတ်ကို အယုံအကြည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် သွားထဲရာတွင် သေနတ်ကို ထပ်ကြပ်မကွာ ယူဆောင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သေနတ်သည် အရေးပေါ်လိုအပ်သောလက်နက်ဖြစ်ကြောင်း ဘင် ယုံကြည်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ မစ္စဟော်တွန် ... ဒီအခြေအနေတော့ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ ...”

ဘင်က အလိုက်သင့်ပြောဆို၍နေလေသည်။

“ရှင်ကို သတ်ပစ်မယ် ... ကျော့ရဲ့သင်္ချိုင်းဘေးမှာ ဖြုပ်နှံထားလိုက်မယ် ...”

အယ်လီနာသည် လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ရစ်ချက်သည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ သူသည် ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်ချင်ဟန်မတူပေ။

ဘင်သည် ဆေးတံကို မီးညှိရန် မီးခြစ်ကို တစ်ချက်ထပ်မံနှိပ်

ဖြစ်သည်။ သူက စတင်လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည်လည်း ယခု အချိန်တွင် ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူလေတော့မည်။

ဘင်သည် သိရှိထားသမျှ အကြောင်းများကို ဖွင့်ဟပြောနေလိုက်သည်။

“ဂတ်စ်ဟာ ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့အဖေရဲ့အမွေကို အချိုးကျပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် ... လိုချင်တယ် ... ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း အကျပ်အတည်းတွေ့ရတာပေါ့ ... အဲဒီနောက် ... မစ္စဟော်တွန်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျော့ဟာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားရှာတယ် ... ခင်ဗျားတို့ တတွေဟာ ကျော့ရဲ့အမွေဆက်ခံထားတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားလို့ မရတော့ဘူး ... ဂတ်စ်ဟာ ထောင်ထဲက ထွက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ကလည်း ငွေတွေကို အပိုင်စီးထားတယ် ... ဘာပဲပြောပြော ဂတ်စ်နဲ့ကျော့ဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်တော့ အမွေပစ္စည်းဟာ ဂတ်စ်လည်း ပိုင်ဆိုင်နိုင်တယ် ... ဒီတော့ အယ်လီယာက အန္တရာယ်ကို ရှင်းအောင်လုပ်တယ် ... ကျော့ဟာ သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်အထိ ဘယ်ဆရာဝန်မှ မသိလိုက်ကြဘူး ... ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ သိထားကြတယ် ... ကျော့ဟာ အသက်ရှင်နေတယ်လို့ အများတကာထင်နေသမျှ ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ အမွေခံငွေနဲ့ ပစ္စည်းကို အပိုင်စီးနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ဘင်သည် ပြောစကားကို နှိပ်ချုပ်လိုက်လေ၏။

အယ်လီနာသည် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် အရေတွန့်သွား၏။

“ရှင်ဟာ တကယ်ထူးချွန်တဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ပဲ ... စကားလည်း ပြောတတ်တယ် ... ရှင် ...”

အယ်လီနာသည် စကားကိုဖြတ်တောက်ထား၏။ မျက်လုံးအစုံမှာ မီးထွက်လှမတတ် အရောင်တဝင်းဝင်းထွက်နေသည်။

ထိုစဉ် ဟင်နရီသည် သစ်ပင်များအကြားမှ ခုန်ထွက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ်တစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ထားသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကပြရမယ့်အပိုင်းကို ရောက်လာပြီ အစ်မကြီး ... အလွတ်စုံထောက်နဲ့ကျုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂတ်စ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်ပါပဲ ... အလွတ်စုံထောက်ပြောပြသလိုပဲ အစ်မကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းဂတ်စ်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်တယ်ပေါ့ ...”

ဟင်နရီက ဝင်ပြောသည်။

ရစ်ချက်သည် မျက်နှာပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်ရှားပစ်ကာ ညည်းတွား၍နေလေသည်။

ဟင်နရီသည် ... ဂတ်စ်ကိုသတ်ပစ်ခဲ့သော အယ်လီနာအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားကာ မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်၍နေ၏။

“ဘင်စရိုက်ဆိုတဲ့ အလွတ်စုံထောက်ဟာ သက်သက်မသား စကား ပြောဆိုနေတာပါရှင် ...”

အယ်လီနာက ပြော၏။

“ဟင်နရီ ... မင်းရဲ့အပေါင်းအသင်း ဂတ်စ်ဟာ သူ့ညီလေးကျော သေဆုံးသွားတဲ့အကြောင်းကို သိထားသလား ...”

ဘင်က ဟင်နရီအား လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“သူဟာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိတယ် ... ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာမသိတာ အမှန်ပဲ ... ဂတ်စ်ဟာ ငွေတွေလိုချင်တယ် ... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ညီလေးကျောနဲ့ အတူတူနေချင်တယ် ... ဘာပဲပြောပြော ဂတ်စ်ဟာ ကျောရဲ့အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ ...”

ဟင်နရီ၏ စကားအဆုံးတွင် ဘင်သည် အယ်လီနာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ အကြံအစည်က ကျွေးကို ဟစ်ပါကလုံးခေါ်ပြီး ... ဥရောပတစ်ခွင်ကို လှည့်လည်မယ် ... အဲဒီအကြံအစည်ကို လူတိုင်းသိအောင် အသံကောင်းလွှင့်ထားတယ် ... ကျွေး အသက်ရှင်နေသမျှ ခင်ဗျားတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေမှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဂတ်စ်ဟာ ထောင်က ထွက်လာတော့ ပြဿနာတက်လာပြီလေ ... ခင်ဗျားတို့ ခရီးသွားရင်လည်း ဂတ်စ်ဟာ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ဂတ်စ်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ စီစဉ်တော့တယ် ... ကျွန်တော့်ကို ငှားရမ်းတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြံထားတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ခိုင်မာအောင်လို့ပေါ့ဗျာ ... မနေ့ညတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ဂတ်စ်နဲ့ ချိန်းတွေ့ကြတယ် မဟုတ်လား ...”

ဘင်သည် အယ်လီနာအား စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် သန်းခေါင်လောက်မှာ ဂတ်စ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်တယ် ... သူ့ရဲ့ညီလေးနဲ့တွေ့ရင်တောင် အိမ်ကို လာခုံဖို့ ခေါ်တာပဲဗျ ...”

ဟင်နရီက ဝင်ပြောပြန်သည်။

ဘင်သည် အယ်လီနာ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်ကာ ရှင်းလင်းပြောပြ၍ နေ၏။

“အယ်လီနာ ... ခင်ဗျားဟာ ဂတ်စ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်စောင့်နေတယ် ... ရစ်ချက်ကလည်း သူနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ အပိုင်းက ပါဝင်လှုပ်ရှားတယ် ... သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ် ... ဂတ်စ်ရဲ့ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်အောင် ရစ်ချက်ဟာ တမင်သက်သက် ဟစ်အော်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတာပါ ... ဂတ်စ်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သူ့ရဲ့ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်တယ် ... အယ်လီနာကလည်း အဆင်သင့် ကြိုပြီး ဂတ်စ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တာပေါ့ ... ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်က ကောင်းမွန်ပါတယ် ... ရဲအဖွဲ့က တရားနည်းလမ်းကျတဲ့လူသတ်မှုလို့ ထင်မြင်ယူဆအောင် အကွက်ဆင်ဖန်တီးလိုက်တာပဲ ...”

ဘင်၏ စကားဆုံးလျှင် ဟင်နရီကလည်း သဘောတူလက်ခံကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။

“စုံထောက်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ ... ကျွန်ုပ်တို့တော့ ငနဲကြီးကို ရဲအဖွဲ့လက်ထဲ အပ်နှံရလိမ့်မယ် ...”

ဟင်နရီက တဟားဟား ရယ်မော၍နေ၏။

“ရဲအဖွဲ့လက်ထဲကို မအပ်ခင် ငနဲမနဲ့ သေနတ်ကို သတိထားဆွဲနော် ... ကဲ ... စုံထောက်ကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

ဤတွင် ဘင်ခမျာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားရသည်။

သူမြေထောက်မှ ကြွက်သားအစိုင်အခဲများ လှုပ်ရှားနေချေပြီ။

အယ်လီနာသည် သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဟင်နရီအား ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

သေနတ်ကျည်ဆန်မှာ ဟင်နရီ၏ ညာဘက်ပခုံးကို ထိမှန်သွားရာ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး ထိတ်လန့်ကကြား အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဒုတိယမြောက် သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထို့နောက် အယ်လီနာသည် ဘင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ သေနတ်ကို ချိန်ရွယ်ထား၏။

ဘင်သည် အယ်လီနာထံ ချက်ချင်း ပြေးဝင်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ခါးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူက ခွန်အားကို စိုက်ကာ ဖျစ်ညစ်လိုက်သဖြင့် အယ်လီနာသည် အော်ဟစ်နေရာမှ နာကျင်လှသောကြောင့် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။

ဤတွင် ဘင်သည် သေနတ်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထား၏။

အခိုက်အတန့်တွင် လူနှစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဟင်နရီသည် မြေပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဒဏ်ရာရထားသော ပခုံးကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ပါးစပ်မှ အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲနေလေသည်။

အယ်လီနာသည် ခါးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ...

“ဘင် ... ငွေ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ပြောပါရှင်”

၂၅၆

အမွတ်အသားအတွေးနှင့် ဖြစ်ရပ်များနှင့်ဆက်သွယ်

ဟု မေးတော့သည်။

“မလိုချင်ဘူး ... ဥပဒေအတိုင်း ခင်ဗျားတို့လင်မယားကို ရဲ့အဖွဲ့
လက်ထဲ အပ်ချင်တယ် ... ”

ဘင်သည် ... ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ ချက်လက်မှတ်ထဲ
အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုပ်ပစ်ကာ ... အမှတ်အသားမရှိတော့သော
သင်္ချိုင်းမြေပုံပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သတည်း ... ။

ကျော်စွာသိုက်ပြန်ပြန်

BURMESE
CLASSIC

ရွှေပဒေသာစာပေ